

ONSDAGEN DEN 21 OKTOBER 2009

ORDFÖRANDESKAP: BUZEK

Talman

1. Öppnande av sammanträdet

(Sammanträdet öppnades kl. 9.05.)

2. Förberedelser för Europeiska rådet (29-30 oktober 2009) (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är uttalandet av rådet och kommissionen om förberedelser inför Europeiska rådet.

Cecilia Malmström, rådets tjänstgörande ordförande. – Herr talman! Vi står inför ett möte med Europeiska rådet nästa vecka. Det är en omfattande dagordning och många frågor som berör allas vår välfärd. Vi ska diskutera frågor om att bekämpa klimatförändringarna, hitta vägar för att leda EU ur den finansiella och ekonomiska krisen, främja energisäkerhet och hantera problemet med irreguljär migration.

Europeiska unionen kommer att vara bäst förberedd för att ta itu med alla de här frågorna om vi får klarhet i fördragsfrågan. Det är viktigt att Lissabonfördraget kan träda i kraft så snart som möjligt så att vi bl.a. kan fortsätta arbetet med att utse den nya kommissionen. Det är därför Europeiska rådet också kommer att titta på de här frågorna.

Jag ska börja med dessa frågor som jag vet att det finns ett stort intresse för i Europaparlamentet. I slutet av nästa vecka ska stats- och regeringscheferna försöka få klarhet i ratificeringen av Lissabonfördraget och hur den processen fortskrider. Det överväldigande ja-resultatet på Irland och den polske presidentens underskrift har gett arbetet förnyad kraft. Men som ni alla vet kan fördraget inte träda i kraft förrän alla medlemsstater har ratificerat det - 26 av 27 har gjort det, men Tjeckien återstår. Landets underhus och senat har godkänt fördraget, men därefter har 17 senatorer lämnat in en begäran till den tjeckiska författningsdomstolen för att den ska pröva om Lissabonfördraget är förenligt med Tjeckiens författning.

Vi måste naturligtvis respektera den demokratiska processen i Tjeckien. Den 27 oktober, alltså nästa vecka, ska landets författningsdomstol hålla en offentlig utfrågning i frågan. Vi tror att domstolen kommer att ge sitt utslag mycket kort därefter, men vi har ännu inget datum. Som bekant har också president Vaclav Klaus ställt vissa villkor för att skriva under fördraget. Vi avvaktar och försöker få besked om exakt vad dessa krav och villkor innebär. Därför kommer diskussionen på Europeiska rådet vara mycket beroende av vad som sker i Tjeckien. Den tjeckiska författningsdomstolens uttalanden och den fortsatta hanteringen blir avgörande för när Lissabonfördraget kan träda i kraft.

På Europeiska rådet kommer vi också att diskutera de förberedelser som hittills har gjorts för att fördragets ikraftträdande ska bli så smidigt som möjligt. Här kommer ordförandeskapet att presentera en rapport där vi beskriver var vi står i alla de här frågorna. I den här rapporten framför vi medlemsstaternas syn i frågor som rör till exempel den europeiska utrikestjänsten – en fråga som vi ska diskutera här i eftermiddag – dess omfattning, rättsliga ställning, personalförsörjning och finansiering. Jag har läst Elmar Broks betänkande som antogs i utskottet för konstitutionella frågor i måndags. Vi kommer som sagt att gå djupare in på den i eftermiddag.

Jag kan redan här nämna att till nästa veckas möte så kommer detta betänkande att ligga som vägledning för den höge representantens överväganden så att han eller hon, när väl fördraget har trätt i kraft, mycket snabbt ska kunna lägga fram ett formellt förslag på hur den europeiska utrikestjänsten ska fungera. Det förslaget bör rådet kunna anta mycket snart, förhoppningsvis någon gång under de närmaste månaderna. I många av dessa frågor har vi haft diskussioner och dialog med Europaparlamentet och vi hoppas att detta kommer att fortsätta de närmaste veckorna.

Den stora frågan på Europeiska rådets möte kommer att bli klimatförändringarna. Vår ambition är att rådet ska fatta lämpliga beslut, även i finansieringsfrågan, så att EU kan fortsätta att ta den ledarroll som är nödvändigt och därigenom bidra till ett lyckat resultat i Köpenhamn.

Vid Ekofin-mötet igår hölls en lång och djupgående diskussion i finansieringsfrågan. Ordförandeskapet gjorde sitt yttersta för att nå en överenskommelse, men bedömde till slut att frågan måste avgöras av Europeiska rådet. Det behövs ytterligare diskussioner i några medlemsstater för att vi ska kunna komma vidare. Det är oerhört viktigt att vi kommer överens så att den här processen inte halkar efter. I det här skedet av de internationella förhandlingarna är vi väl medvetna om vilka svårigheter som vi står inför. Därför kan EU och en överenskommelse om finansieringsfrågan innebära en rejäl knuff framåt i förhandlingarna.

Europeiska rådets möte kommer mycket lägligt, kort före FN:s klimatpanels förhandlingssession i Barcelona och mötet med G20-ländernas finansministrar i St Andrews. Det är endast om alla parter agerar som vi kan komma överens i Köpenhamn. Just nu träffas EU:s miljöministrar för att diskutera slutsatserna om klimatförändringarna. Syftet är att kunna ge en heltäckande bild av EU:s ståndpunkter i de aktuella förhandlingsfrågorna.

Viktiga delar i miljørådets slutsatser kommer att vara att klargöra EU:s strategi för långsiktiga utsläppsminskningar och försöka få till stånd en överenskommelse som kan underlätta vårt beslut om att höja vårt mål för utsläppsreducering från 20 till 30 procent jämfört med nivåerna 1990. I miljørådets slutsatser kommer man även ta upp frågan om beslut om EU:s bud i förhandlingarna om utsläppsminskningar för internationell luftfart och sjöfart, utveckla EU:s strategi för åtgärder i utvecklingsländerna när det gäller mätning, rapportering och kontroll av satsningar och sektoriella mekanismers roll, och vidare utveckla EU:s strategi mot avskogning och skogsförstörelse för att påskynda förhandlingarna.

Europeiska rådet kommer också att utvärdera framstegen med att ta fram ett nytt ramverk för EU:s tillsyn av finansmarknaderna. Som ni vet slöt stats- och regeringscheferna i juni en mycket ambitiös överenskommelse med målet att inrätta ett särskilt organ som ansvarar för makrotillsyn över EU:s finansiella system, och tre europeiska tillsynsmyndigheter för bank-, försäkrings- och värdepappersmarknaden. I slutet av september lade kommissionen fram sitt paket med lagstiftningsförslag. Detta är en av ordförandeskapets allra främsta prioriteringar och vi har satt upp en ambitiös tidtabell. Vårt mål är att i slutet av året ha en överenskommelse om hela paketet.

Jag är därför mycket glad över att Ekofinrådet igår kunde ta ett stort steg framåt och nå en bred politisk överenskommelse om att inrätta det nya organet för makrotillsyn, utan att föregripa behandlingen i de nationella parlamenten. Det svenska ordförandeskapet fick också i uppgift av finansministrarna att fortsätta dialogen med Europaparlamentet. Vi har mycket goda erfarenheter av denna dialog och tycker att den fungerar bra.

Det är nu viktigt att vi tar tillfället i akt och driver arbetet framåt så snabbt som möjligt. Vi måste visa att vi gör vårt yttersta för att förhindra framtida kriser och att vi tar vårt gemensamma ansvar genom att se till att konsumenterna och investerarna får tillbaka förtroendet för det finansiella systemet.

Några ord också om sysselsättningen i Europa – en fråga som jag vet att Europeiska rådet kommer att diskutera. På senare tid har vi märkt försiktiga tecken på en återhämtning i ekonomin. Men situationen på arbetsmarknaderna förväntas bli allt sämre och vi kommer fortfarande att behöva stimulans- och stödåtgärder.

En fråga som är viktig för Europeiska rådet att lyfta fram är hur man ska kunna hantera krisens konsekvenser, samtidigt som vi lever upp till vårt långsiktiga mål om att öka arbetskraftsutbudet. Det krävs en hög sysselsättningsnivå för hållbara offentliga finanser. En hög sysselsättningsgrad är en förutsättning för ekonomisk tillväxt, för människors välfärd och ett socialt mer sammanhållet Europa.

I detta sammanhang vill jag också påminna om vad vi sagt när det gäller exitstrategier. Finansministrarna konstaterade att återhämtningen är verklig, men bräcklig. Därför är det viktigt att den expansiva finanspolitiken fortsätter. Samtalen på rådsmötet ledde fram till en överenskommelse om att utforma strategier utifrån de principer som finansministrarna diskuterade vid sitt informella möte i Göteborg.

Jag skulle också vilja säga något om energisäkerhet. I linje med slutsatserna från juni 2009 kommer Europeiska rådet i nästa vecka att bedöma vad som har uppnåtts i fråga om energiinfrastruktur (interconnections) och krismekanismer. Vi har förberett en rapport om den utveckling som har skett sedan januari. Den kommer att uppmärksammas av Europeiska rådet.

Europeiska rådet kommer också att anta EU:s strategi för Östersjöregionen. Vi hade en mycket givande debatt om detta vid parlamentets plenarsammanträde i september. Stats- och regeringscheferna kommer att godkänna ordförandeskapets slutsatser som ska antas vid rådet för allmänna frågor och yttre förbindelser på måndag. Den här strategin utgör ett integrerat ramverk för att hantera de utmaningar som finns och bidra till ekonomisk, social och territoriell sammanhållning inom EU. Jag är övertygad om att denna strategi kan

fungera som ett inspirerande exempel för andra makroregioner inom EU och på så sätt förstärka den europeiska integrationen. EU:s strategi för Donauregionen håller redan på att ta form och kommer att presenteras lagom till det ungerska ordförandeskapet 2011.

Det är med stor tillfredsställelse som det svenska ordförandeskapet nu kan presentera resultatet av detta initiativ som ju föddes här i Europaparlamentet. Vi hoppas att Europeiska rådet kan uppmana alla relevanta aktörer att snabbt komma igång med genomförandet av strategin. Det här är helt nödvändigt om vi vill komma igång med att ta itu med de akuta miljöproblemen och nå målen i strategin.

Europeiska rådet kommer också att utvärdera framstegen i genomförandet av de slutsatser som handlar om migrationssituationen i Medelhavet. Rådet kommer att välkomna de åtgärder som har vidtagits på kort sikt, till exempel lanseringen av pilotprojektet på Malta, liksom de framsteg som har gjorts för att inrätta det europeiska asylkontoret. Man kommer också att uppmärksamma att dialogen om migration mellan EU och Turkiet har återupptagits.

Vi förväntar oss att Europeiska rådet manar till ytterligare ansträngningar för att hantera den aktuella situationen i Medelhavsområdet och för att fortsätta arbetet för långsiktiga lösningar som bygger på solidaritet mellan medlemsstaterna. Vi förväntar oss också att rådet understryker behovet av ökade ansträngningar för att genomföra EU:s globala ansats för migration. Rådet kommer att uppmanas att stärka Frontex och att införa gemensamma regler för Frontex operationer till havs.

Slutligen så kommer det även att bli en diskussion om de yttre förbindelserna. I juni fick institutionerna i uppdrag från rådet för allmänna frågor och yttre förbindelser att se över hur man kan öka EU:s engagemang i Afghanistan och Pakistan. Ett första utkast diskuterades vid det informella Gymnich-mötet i september, och just nu diskuterar medlemsstaterna ett detaljerat förslag på arbetsgruppsnivå. Vid utrikesministermötet nästa vecka kommer EU att anta en plan för att stärka insatserna i Afghanistan och Pakistan. Planen fokuserar på att stärka statskapaciteten och institutionerna i de båda länderna. Det är mycket viktigt att denna plan omedelbart kan genomföras.

Omfattande internationella åtgärder behövs om vi ska kunna vända utvecklingen i Afghanistan och Pakistan. Enbart militära lösningar kan aldrig leda till en hållbar lösning. Utan säkerhet och styrning går den ekonomiska utvecklingen förlorad. Vi behöver också satsa på att bygga upp demokratiska institutioner och att stärka det civila samhället. Här har EU en oerhört viktig roll att spela i båda länderna. Det finns gemensamma problem, det finns regionala aspekter, och naturligtvis varierar insatsen mellan Afghanistan och Pakistan. Detta kommer vi att diskutera på Europeiska rådet nästa vecka och jag står naturligtvis till förfogande för att lyssna på ledamöternas kommentarer och frågor.

(Applåder)

José Manuel Barroso, kommissionens ordförande. – (EN) Herr talman! Jag håller i stort med det som Cecilia Malmström säger på Europeiska rådets vägnar. Jag vill belysa två centrala frågor: Lissabonfördraget och alla institutionella frågor å ena sidan, och kampen mot klimatförändringarna och utsikterna för Köpenhamn å den andra.

Först och främst är jag av den uppfattningen att Europeiska rådet borde kunna fatta de slutgiltiga beslut som krävs för att Lissabonstrategin ska träda i kraft. Vi har i många år vetat att ratificeringen av ett nytt fördrag inte är någon enkel fråga. Vi har upplevt många tillbakagångar och vissa besvikelser, men varje gång har det allt överskuggande argumentet för fördraget segrat – argumentet för ett demokratiskt och effektivt Europa. Jag är övertygad om att det kommer att fortsätta att vara så också under undanröjandet av det sista hindret för att fördraget ska träda i kraft efter det starka stöd som Lissabonfördraget fick av Irlands befolkning.

Efter avslutandet av ratificeringsförfarandet i Polen kan vi nu säga att medlemsstater har godkänt Lissabonfördraget på ett demokratiskt sätt. Vi måste bara avvakta ett slutförande av ratificeringsförfarandet i Tjeckien. De konstitutionella förfaranden som pågår i Tjeckien måste naturligtvis respekteras, och det måste också behovet av att svara på den demokratiska önskan om att fördraget ska träda i kraft. Denna demokratiska önskan visades tydligt av Tjeckiens parlament, så jag hoppas att inga artificiella hinder och inga artificiella förseningar kommer att orsaka fler svårigheter för en fullständig ratificering nu.

Jag har redan framhållit för Europaparlamentet hur viktigt det är att minimera förseningarna när det gäller bildandet av Europeiska kommissionen. Vi måste emellertid göra allt vi kan för att kunna bilda en kommission inom ramen för Lissabonfördraget. Vi måste kunna driva på den dagordning som parlamentet stödde när jag utsågs till ordförande för en ny mandatperiod. För att lyckas med detta och för att institutionerna ska kunna arbeta ordentligt krävs en ratificering av Lissabonfördraget för att få en stark, sammanhängande och

effektiv europeisk union. Jag vill följaktligen återigen klargöra att Europeiska rådet måste ta på sig sitt ansvar, att det krävs ett erkännande av hur angeläget det är och en insikt om att den period då gemenskapsinstitutionerna inte kan arbeta ordentligt kommer att bli mycket kostsam för Europa.

Samtidigt är det rätt att driva på arbetet för genomförande nu, och att förbereda inför ett ikraftträdande av fördraget. Jag vet att parlamentet är mycket engagerat i detta arbete. Jag är glad över att få samarbeta med er för att se till att fördelarna med fördraget kommer på plats så snabbt som möjligt. På många områden har parlamentet redan påbörjat arbetet, bidragit stort och utformat idéer på områden som t.ex. det europeiska medborgarinitiativet. Jag vet att ni kommer att diskutera betänkandet av Elmar Brok om den europeiska avdelningen för yttre åtgärder i eftermiddag. I detta betänkande utgår man ifrån exakt rätt grund för att se till att åtgärderna, liksom resten av de nyskapande inslagen i fördraget, gör gemenskapssystemet ännu starkare och dugligare.

Jag vet att det har rätt oro från första början för att europeiska avdelningen för yttre åtgärder ska bli ett slags mellanstatligt organ som befinner sig utanför Europeiska unionens system, men denna tjänst bör bli fast förankrad i gemenskapssystemet. Denna avdelning bör absolut samarbeta nära med alla institutioner, framför allt med kommissionen. De beslut som den förbereder kommer att fattas av kommissionen, eller av rådet i frågor som rör den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken (Gusp). Jag är faktiskt övertygad om att denna avdelnings framgång kommer att vara beroende av detta för att kunna garantera att Europeiska unionens yttre åtgärder blir något mer än summan av dess institutionella delar. Om avdelningen kan arbeta med parlamentets demokratiska stöd, rådets förbindelser med nationella administrationer och kommissionens expertkunskap och europeiska vision så kan den verkligen bli ett kraftfullt redskap för Europeiska unionen när det gäller att uppnå målen på den globala arenan. En europeisk avdelning för yttre åtgärder, en tjänst som baseras på gemenskapsmetoden, kommer att vara till stor nytta för EU och ett kraftfullt redskap att använda för ett enat Europa för projektering av sitt inflytande i världen.

Samtidigt måste Europeiska rådet driva en politisk dagordning. Man måste upprätthålla styrkan i vårt arbete för att ta itu med den ekonomiska krisen, i huvudsak dess påverkan på arbetslösheten. Vi måste fortsätta att driva det arbete som vi enades om i G20-gruppen. Vi måste göra allt vi kan för att se till att Europeiska kommissionens förslag om finansiell övervakning träder i kraft så snart som möjligt. Vi måste driva på vårt program för att ta itu med energisäkerhet.

Den viktigaste politiska frågan för rådet kommer att vara Köpenhamn. Ett framgångsrikt resultat i Köpenhamn är fortfarande av central betydelse för européerna och en betydelsefull uppgift för det globala samfundet. Det är mindre än 50 dagar kvar till mötet i Köpenhamn. Framstegen i förhandlingarna går fortfarande långsamt. Det faller återigen på Europeiska unionen att visa ledarskap och bibehålla drivkraften. De mål vi har fastställt har inspirerat andra till att trappa upp sina åtgärder, men vi vet alla att vi måste ta ytterligare ett steg för att sporra till verklig, global handling. Vi måste bistå utvecklingsländerna med konkreta finansidéer, som Europeiska kommissionen föreslog förra månaden. Vi uppskattar att utvecklingsländerna kommer att behöva ytterligare omkring 100 miljarder euro per år när vi når 2020. Inhemsk finansiering, dvs. från de stora tillväxtekonomierna – utvecklingsekonomier, men ändå tillväxtekonomier – och koldioxidmarknaden bör täcka en stor del av detta, men storskaliga, internationella offentliga finanser bör också finnas tillgängliga i och med att Europeiska unionen betalar sin egen beskärda del.

På dagordningen för Köpenhamn står inte bara klimatförändringarna. Denna fråga är naturligtvis den centrala, men klimat handlar också om utveckling, och vi bör inte glömma denna mycket viktiga dimension. Detta är ett mycket viktigt åtagande, i synnerhet i en tid då offentliga budgetar redan befinner sig under press, men vi vet alla att kostnaderna kommer att bli högre ju längre vi väntar. Europeiska rådets uppgift är återigen att finna kreativa lösningar, att visa att Europeiska unionen står enad bakom behovet att bekämpa klimatförändringarna.

För det första måste det framgå i Köpenhamn att initiativet att minska utsläppen pågår, för det andra måste det framgå att vi är beredda att hjälpa dem som är redo att ta nästa steg. Det är det bästa sättet att plädera för det slags aktiva Europa som Lissabonfördraget medför – att driva en dagordning som visar att Europeiska unionen medför konkreta fördelar för sina medborgare.

För att kunna skapa en ambitiös dagordning behövs en effektiv institutionell ram, och nu är jag tillbaka vid min första punkt. Lissabonfördraget är det utvidgade EU:s första fördrag. Denna generation, i synnerhet våra vänner i Central- och Östeuropa, minns mycket väl tiden då Europa var delat, men vi kommer inte att finnas kvar för evigt. Institutioner finns kvar, och därför behövs institutioner för det utvidgade EU. Lissabonfördraget är Europas fördrag för 2000-talet, med starka institutioner som kan leverera konkreta resultat i ett EU med 27 medlemsstater, och i en europeisk union med fler medlemsstater i framtiden. Enbart institutioner räcker

emellertid inte. Det krävs en stark politisk vilja för att vi ska nå våra mål, och jag hoppas att Europeiska rådet kommer att visa denna vilja i slutet av månaden, för ett kraftfullt och ambitiöst resultat i Köpenhamn.

(Applåder)

Joseph Daul, för PPE-gruppen. – (FR) Herr talman, mina damer och herrar! Vi i Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokrater) förväntar oss att man vid nästa möte med Europeiska rådet ska få ett slut på den alltför långa period av osäkerhet som rått i fråga om de europeiska institutionerna, och tillföra den stimulans som behövs för att bilda den nya kommission och utse den fasta rådsordförande och höge representant som planeras i Lissabonfördraget.

Rådet måste framför allt vیدا de åtgärder som krävs för att hjälpa fram en återhämtning av tillväxten och placera Europa i bästa möjliga läge för att skapa sysselsättning, eftersom krisen kommer att bestå tills en social samordning har återupprättats.

Vad gäller institutionerna vill jag först och främst påminna alla om att den polska presidentens beslut att underteckna fördraget innebär att alla länder utom ett har röjt väg för att EU till slut ska kunna gå vidare utan att förlora tid.

Den 27 oktober, två dagar före Europeiska rådets möte, kommer den tjeckiska författningsdomstolen att granska fördragets förenlighet med landets konstitution. Vi kommer naturligtvis att respektera det beslutet, hur det än ser ut.

Å andra sidan beklagar min grupp att den tjeckiska presidenten har kommit med ett nytt svepskäl, för vi vet alla att detta bara är ett svepskäl, för att skjuta upp undertecknandet, trots att hans parlament har antagit Lissabonfördraget som sådant. Jag anser att det är beklagligt att andra länder följer hans exempel och i sin tur kräver försäkringar i fråga om den ena eller andra aspekten av fördraget. Vi får inte falla för frestelsen att öppna denna Pandoras ask, och jag gratulerar ordförandeskapet till att ha uttryckt detta klart och tydligt.

Vi i PPE-gruppen förväntar oss att Europeiska rådet tydligt ska ange att Europeiska unionen inte kommer att acceptera några förseningsknep. Alla i EU har, direkt eller indirekt, gett sitt stöd till fördraget, och nu måste vi gå vidare. Vi vet alla att de verkliga politiska, ekonomiska, sociala och ekologiska frågorna inte kommer att hanteras i den takt och med det allvar som krävs så länge som den europeiska allmänna debatten monopoliseras av den institutionella frågan och så länge som EU inte har de redskap som krävs för att fatta beslut på ett både demokratiskt och effektivt sätt. Det är uppenbart att vi i nuläget befinner oss i ett dödläge.

Parlamentet måste så snabbt som möjligt kunna gå vidare med utfrågningarna av framtida ledamöter av kommissionen, och man måste kunna fatta beslut om utnämningar till alla de befattningar som finns tillgängliga i kommissionen och rådet, om möjligt före årsskiftet.

PPE-gruppen förväntar sig också att Europeiska rådet ska ge viss tydlig vägledning i fråga om ekonomisk politik genom att dra slutsatser från G20-mötet i Pittsburgh, som gav blandade resultat, och vi kan redan se i pressen att det är som om ingenting har hänt.

EU måste göra allt man kan för att företagen ska kunna återgå till en tillräcklig aktivitetsnivå för att rekrytera, men också investera i forskning. EU måste göra allt man kan för att skapa rättvisa kommersiella förhållanden.

Slutligen vill jag i fråga om klimatet säga att jag förväntar mig att Europeiska rådet ska utarbeta en strategi som lämpar sig för situationen, dvs. de bristande åtaganden som våra partner gjort hittills, mindre än två månader före Köpenhamn. Jag vill ställa följande tydliga fråga: vilka påtryckningar kommer vi att utöva på Förenta staterna, Kina och alla tillväxtländer? Måttliga och artiga påtryckningar eller maximala påtryckningar? Även om jag är glad över att Europa är banbrytare på detta område så kan vi inte vara den enda part som gör de ansträngningar som krävs för att bekämpa den globala uppvärmningen.

Det återstår bara 50 dagar till toppmötet i Köpenhamn – 50 dagar är inte mycket, men det är tillräckligt om vi vet hur vi ska övertyga, och därför ber jag er, herr rådsordförande och herr kommissionsordförande, att tala om för oss hur ni tänker använda er av dessa 50 dagar.

Europeiska rådets session i oktober kommer att utgöra ett avgörande tillfälle, och det kommer att visa huruvida Europa är medvetet om det akuta behovet att agera på områdena för ekonomi och sociala frågor och att övervinna de institutionella grälen. Min grupp, PPE, vädjar till ansvarskänslan hos var och en av EU:s 27 medlemsstater.

(Applåder)

Hannes Swoboda, för S&D-gruppen. – (DE) Herr talman, fru Malmström, herr Barroso! Innan jag tar upp de institutionella frågorna vill jag kort kommentera Köpenhamn.

Ni har helt rätt i det, fru Malmström, och José Manuel Barroso har bekräftat detta, att ett av de avgörande beslut som vi nu måste fatta rör Köpenhamn. Vi behöver bindande mål, inte allmänna uttalanden. Detta kommer inte att bli lätt att uppnå, för amerikanerna har ännu inte avslutat sin lagstiftningsprocess. Vi måste också fatta vissa beslut efter Köpenhamn, under loppet av nästa år. Det måste dock finnas bindande mål i slutet av denna process. Detta är av helt avgörande betydelse.

För det andra, vad gäller finansmarknaderna och den ekonomiska situationen, är den bonus som betalas ut i nuläget både skandalös och provocerande. Detta gäller i synnerhet för USA, men det kommer också att bli fallet i Europa. Detta är inte det centrala problemet, men det visar hur många chefer som fortfarande inte förstår vad de nya bestämmelserna på finansmarknaderna innebär och vilket ansvar de har gentemot befolkningen som helhet. Fru Malmström! Jag medger att ni har rätt i att frågan om sysselsättningspolitik måste prioriteras särskilt. Det handlar inte bara om att behålla den stimulans som sattes in som en del av den ekonomiska återhämtningsplanen. Det handlar också om att införa nya åtgärder för att stimulera sysselsättningen.

I går gav kommissionens ordförande ett positivt svar på Stephen Hughes' begäran. Det gläder mig mycket att vi åtminstone har kunnat nå enighet om att sysselsättningspolitiken befinner sig i kärnan av de kommande årens verksamhet.

Nu vill jag säga något om Lissabonfördraget. Först och främst förutsätter jag, när det gäller Václav Klaus' saknade underskrift, att författningsdomstolen kommer att fatta ett positivt beslut. Jag anser att det är oacceptabelt att Benešdekreten används på detta sätt, att denna fråga kanske kommer att återupptas och att undertecknandet kan försenas. Jag vill påminna mina tjeckiska kolleger om att vi före Tjeckiens anslutning beställde en rapport om Benešdekreten – detta borde ni komma ihåg, fru Malmström, för på den tiden var ni en av oss – i vilken man undersökte huruvida Benešdekreten utgjorde ett hinder för Tjeckiens anslutning. Vid den tidpunkten ansåg en majoritet att de inte gjorde det. Dekreten har inte några nya följder nu, utan de hade följder vid den tidpunkt då de togs upp till diskussion. När vi säger att Benešdekreten inte utgjorde något hinder för Tjeckiens anslutning innebär det att det är oacceptabelt att nu använda samma dekret för att vägra att underteckna Lissabonfördraget. Vi måste framhålla vår ståndpunkt klart och tydligt i detta avseende.

Lissabonfördraget har två huvudsakliga mål: å ena sidan en ökad demokrati i Europa, vilket inbegriper en ökad parlamentarisk demokrati, i synnerhet i Europaparlamentet ...

(Protester)

– det vill ni inte ha, eftersom ni inte ställer er bakom en ökad demokrati – och å andra sidan en större effektivitet. Nu har ni, fru Malmström, en mycket viktig uppgift, nämligen att se till att de institutionella frågorna och personalfrågorna inte står i vägen för detta under de närmaste veckorna. I går sade Barroso med rätta att vi behöver en rådsordförande som vi inte har något inflytande på, men som kan samarbeta bra med kommissionen – och jag vill tillfoga Europaparlamentet här – och som är av den uppfattningen att gemenskapsmetoden befinner sig i kärnan av beslutsprocessen. Detta är mycket viktigt. Vi behöver inte en rådsordförande som vill glänsa, som bländar alla och försöker slå blå dunster i ögonen på oss. Vi behöver en rådsordförande som kan samarbeta effektivt med oss.

Vi behöver naturligtvis en europeisk avdelning för yttre åtgärder. Inte bara av de anledningar som nämndes av kommissionens ordförande och för att den ska tillhandahålla effektiva bestämmelser i fråga om enighet och en gemensam utrikespolitik, utan också för den parlamentariska kontrollen. Det är inte acceptabelt att vissa punkter plötsligt tas bort från Lissabonfördraget, som ska leda till en ökad parlamentarisk kontroll, med som följd att vi i slutändan har mindre parlamentarisk kontroll om avdelningen för yttre åtgärder blir helt oberoende.

Jag är medveten om att vi måste nå en kompromiss. Ni måste dock vara medvetna om att vi – tillsammans med föredraganden, Elmar Brok – instämmer helt med kommissionens ordförande i att vi behöver en tydlig struktur. Den avgörande faktorn för oss är återigen parlamentarisk kontroll, inklusive kontroll över avdelningen för yttre åtgärder och den utrikespolitik som utarbetats av den höge representanten, även om vi naturligtvis erkänner rådets roll. Eftersom ni tidigare var en av oss och kämpade för detta i utskottet för utrikesfrågor så betraktar vi er som en medkämpe på detta område. Jag hoppas att vi kan genomföra

Lissabonfördraget på det sätt som var avsikten för att få till stånd ökad demokrati, ökad parlamentarisk kontroll och en effektivare utrikespolitik.

(Applåder)

Zoltán Balczó (NI). – (HU) Herr Swoboda! Ni nämnde att Tjeckien vid tidpunkten för landets anslutning till EU försäkrades om att man inte behövde bekymra sig om Benešdekreten, eftersom de inte var giltiga. Är ni medveten om att de allvarliga följderna av dessa dekret fortfarande gäller? Därför har Tjeckien i detta avseende, om rättsstatsprincipen gäller för oss här och vi anser att hela Europa täcks av en sådan, fortfarande oavklarade affärer med både sudetyskarna och ungrarna.

Talmannen. – Herr Swoboda! Vill ni kommentera detta?

Hannes Swoboda, för S&D-gruppen. – (DE) Herr talman! Jag har blivit starkt engagerad i denna fråga eftersom det bor många sudetyskar i Österrike, och jag erkänner deras rättigheter, problem och bekymmer. Vi måste emellertid fördriva andarna från det förflutna och se framåt. Benešdekreten är inte framtiden. Framtiden är ett fritt Europa med fria medborgare vilkas rättigheter baseras på stadgan om de grundläggande rättigheterna. Detta är min vision för Europa.

Guy Verhofstadt, för ALDE-gruppen. – (EN) Herr talman! "Tåget har redan åkt så snabbt och så långt att det förmodligen inte går att stanna eller vända det." Detta är ett citat av president Václav Klaus, och det är förmodligen första gången jag håller med honom: tåget har redan åkt så snabbt och så långt att det inte går att stanna eller vända det.

Detta är ett betydelsefullt citat av president Klaus, eftersom det verkar som att han har accepterat att Lissabonfördraget inte kan fördröjas längre. Enligt min uppfattning är det bara att förvänta att vi, efter att de 27 medlemsstaterna har ratificerat fördraget, nu också kan få hans underskrift.

Jag tror att hans förändrade inställning bara kan förklaras av vår och er beslutsamhet att driva hela den process vidare som framgår i Lissabonfördraget, och vi måste fortsätta med det under de kommande dagarna och veckorna. Förhoppningsvis dagar och inte veckor. Det bästa sättet att försäkra oss om president Klaus' underskrift och en slutgiltig ratificering av fördraget är med andra ord enligt min uppfattning att helt enkelt driva hela processen och genomförandet vidare. Han säger att tåget har åkt så snabbt att det inte längre går att stoppa det, så ni måste låta tåget åka vidare.

I detta avseende är det absolut nödvändigt att rådet påskyndar förfarandet för utnämningen av den nya kommissionen och så snabbt som möjligt lägger fram paketet för rådets ordförande och den höge representanten. Jag upprepar att detta är det bästa sättet att visa president Klaus att han har rätt, att tåget åker snabbare för var dag och att han inte har något annat val än att underteckna fördraget. Om ni väntar så kommer han att vänta. Om ni fortsätter så kommer han att skriva under. Det är min uppfattning.

Min andra punkt handlar om den europeiska avdelningen för yttre åtgärder. Jag hoppas att rådet kan nå en överenskommelse i denna fråga, men inte vilken överenskommelse som helst. Vi bör undvika överlappning. Jag är rädd att vi skapar två parallella strukturer för ögonblicket: en är kommissionens och gemenskapens delegationer, enligt det nya fördraget, som i dag uppgår till över 6 000 personer inklusive lokal personal som arbetar för kommissionen och kommissionens ordförande. Den andra är den nya avdelningen för yttre åtgärder, med flera tusen personer som ska arbeta för den höge representanten.

I slutändan är det absolut uppenbart och nödvändigt att vi bara har en enda struktur för yttre förbindelser och inte denna parallella struktur med kommissionens delegationer å ena sidan och avdelningen för yttre åtgärder å den andra. Jag hoppas att rådet kommer att nå en överenskommelse, men jag hoppas också att det kommer att bli en överenskommelse där det framgår mycket tydligt att det inte kan bli tal om någon överlappning i kommissionens strukturer, med kommissionens delegationer på den ena sidan och avdelningen för yttre åtgärder på den andra.

Rebecca Harms, för Vets/ALE-gruppen. – (DE) Herr talman, fru Malmström, herr Barroso! Vad gäller Tjeckien vill jag först och främst säga att jag anser att president Václav Klaus är en mycket dålig förlorare och att hans handlande är politiskt mycket olämpligt. Jag är mycket, mycket angelägen om att be er att inte låta er påverkas av en dålig förlorare som uppenbarligen inte ens respekterar tjeckisk lag, eftersom han inte respekterar den majoritet i enlighet med konstitutionen som röstade för fördraget i Tjeckien, och som inte tar hänsyn till den tjeckiska lagstiftningen när han kräver en undantagsbestämmelse för Tjeckien i fråga om giltigheten för Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna. Det skulle enligt min uppfattning vara att gå för långt i förhållande till denna tjeckiska bråkmakare. Tjeckiens invånare, som gjorde så mycket för

återföreningen av Europa när tyskarna flydde dit, förtjänar bättre. Det är allt jag har att säga när det gäller president Klaus.

(Applåder)

Vad gäller klimatförändringar så har ni, herr Barroso, sällan hört mig instämma med er så mycket som jag kommer att göra i dag. Jag är mycket, mycket entusiastisk över att ni återigen har talat om hur viktigt det är för europeerna att göra ett tydligt åtagande att bidra med en specifik summa till den internationella fonden för klimatskyddsåtgärder för utvecklingsländerna. I går skämdes jag när jag läste att den tyska statssekreteraren för finansiella frågor, som deltog i förhandlingar i Luxemburg, jämförde förhandlingarna med ett pokerspel. Han sade att man inte talar om för någon vilka kort man har på hand när man spelar poker. Förberedelserna inför Köpenhamn är emellertid verkligen inget pokerspel. Detta är, som Angela Merkel och andra ledande politiker i Europeiska unionen upprepade gånger har sagt, den största utmaning vi står inför. Detta är den viktigaste utmaningen för det mänskliga samfund som befolkar denna planet. Enligt min uppfattning måste detta tas på allvar.

Från och med 2020 bör 100 miljarder euro finnas tillgängliga till hjälp för utvecklingsländerna att kunna uppfylla de åtaganden i fråga om klimatskydd som de måste göra och som behövs för att de ska kunna vidta de nödvändiga anpassningsåtgärderna. Detta skulle uppgå till omkring 3 miljarder euro från och med 2020 för ett land som Tyskland. Det är småslantar jämfört med vad vi avsätter i nuläget för ekonomiska återhämtningspaket och för att rädda den finansiella sektorn. Jag skäms över att ett misslyckande i Köpenhamn och detta fruktansvärda, skamliga pokerspel accepteras. Det sätt som Europeiska unionen förhandlade på i Luxemburg i går visar att man inte är den drivande kraften. Man har inte intagit ledarrollen i fråga om internationellt klimatskydd. Man är i stället ett av de stora hindren för framgång. Ni måste vara medvetna om att alla förhandlingar som förs i Luxemburg i dag och i Bryssel nästa vecka följs över hela världen.

Jag kan inte göra något annat än att återigen enträget uppmana José Manuel Barroso att se till att kommissionen håller sig till planerna. Finansieringen av denna internationella fond måste vara öppen. Vi har talat om detta i två år, ända sedan Bali. Fru Malmström! Jag anser att svenskarna gör rätt i förhandlingarna. Ni måste stå fast och respektera resultatet från omröstningen i utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet. Målet är att ha minskat koldioxidutsläppen med 30 procent 2020. Om vi förlorar siktet kommer vi aldrig att uppnå målet på två grader.

Jag ställer mig mycket frågande till det svenska ordförandeskapets trovärdighet. Jag anser att ni nu antligen måste övertala det statsägda företaget Vattenfall att inte konsekvent och oinskränkt investera i kol över hela Europa, och framför allt att inte huvudsakligen investera på platser där inga certifikat behöver köpas. Denna strategi från Vattenfalls sida strider mot ert goda rykte i förberedelserna för förhandlingarna om världens klimat. Jag vill be er att se till att den talan som Vattenfall har väckt mot Förbundsrepubliken Tyskland för att få till stånd förändringar i den tyska miljölagstiftningen till förmån för Vattenfalls koleldade kraftverk upphävs. Enligt min uppfattning har ert i övrigt fläckfria rykte olyckligtvis fått en liten, men växande, svart fläck. Ni bör se till att allt är ordnat innan ni åker till Köpenhamn.

Talmannen. – Kära kolleger! Jag vill be er att inte överskrida den avsatta talartiden. Era anföranden är mycket viktiga, men jag har likväl fått ytterligare en förfrågan om en fråga med blått kort. Jag kommer inte att bevilja alla frågor med blått kort, för vi måste fortsätta diskussionen. Det kommer att komma ytterligare en förfrågan inom några minuter. Om frågan är i enlighet med artikel 149.8 kommer jag att bevilja den.

Timothy Kirkhope, för ECR-gruppen. – (EN) Herr talman! Jag vill först gratulera den svenska regeringen till dess ordförandeskap i allmänhet, och i synnerhet till det sätt som det har försökt göra framsteg på i de mycket viktiga frågorna om klimatförändringar och hanteringen av den ekonomiska och finansiella kris som vi står inför. Jag anser att Fredrik Reinfeldt och hans regering förtjänar ett tack för det sätt som de har gjort detta på, men liksom har varit fallet under många ordförandeskap så har de också varit tvungna att tillgodose många interna, institutionella faktorer som orsakat oreda – i detta fall i förhållande till Lissabonfördraget.

Europas invånare prioriterar inte institutionsteologi. Vad vi har behov av är naturligtvis Lissabonstrategin, inte Lissabonfördraget.

Lissabonstrategin har ett nobelt mål: målet att skapa den mest dynamiska och kunskapsbaserade ekonomin i världen, som från och med 2010 har en hållbar ekonomisk utveckling och fler och bättre jobb, större social samordning och respekt för miljön.

Det skulle ha medfört en stor skillnad för miljontals människors tillvaro och ha gett en stabil grund för vår ekonomiska framtid, och ändå har Lissabonstrategin, liksom Reinfeldt själv har sagt, misslyckats.

Hur kommer det sig att vi aldrig kan nå resultat som faktiskt får betydelse för våra medborgare? De lofvärda målen i Laekenförklaringen genomfördes inte i praktiken, och nu drabbas Lissabonstrategin av samma avsaknad av föresatser och verkställande.

Så nära, och ändå så långt borta, och jag upprepar att initiativ som har anknytning till medlemsstaternas ekonomier måste vara helt begripliga för vanliga människor. Skapande av arbetstillfällen borde inte handla om att ordna så att tidigare premiärministrar blir ordförande för rådet eller så att resefantaster utses till höga representanter för den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken.

Dessa två jobb kommer knappast att hjälpa hårt pressade små och medelstora företag i någon av medlemsstaterna. De kommer inte att minska den kris som miljontals familjer befinner sig i just nu.

Och institutionella förändringar hjälper inte i frågan om klimatförändringar. De största hoten mot vår värld måste konfronteras, och vi måste finna praktiska och genomförbara lösningar. Tusentals sidor text, som till största delen är för komplicerad för att medborgarna ens ska förstå den, bidrar bara till förbrukning av de träd som vi måste skydda.

Låt oss sätta press på världssamfundet att mötas och rädda planeten för framtida generationers skull, inte på dem som inte fullt ut delar vissa personers entusiasm för de europeiska institutionerna.

Trots allt detta hoppas jag att det svenska ordförandeskapet under den tid man har på sig, och naturligtvis på toppmötet, ska kunna fästa alla europeiska ledares uppmärksamhet på de stora frågor som berör folket – de frågor som de fokuserade på i inledningen av sitt ordförandeskap beträffande ekonomi, Europa och ja, verkligen, klimatförändringarna. Jag önskar dem lycka till med den återstående tiden och tackar dem för deras arbete hittills.

Lothar Bisky, för GUE/NGL-gruppen. – (DE) Herr talman, fru Malmström, herr Barroso! Under de senaste tre månaderna har det förekommit många spekulationer runt personalfrågor och runt ett eventuellt ikraftträdande av Lissabonfördraget, som min grupp har förkastat av tre goda anledningar.

I förenklade drag vill vi för det första att ett socialt Europa ska prioriteras snarare än en radikal marknadsorientering. För det andra vill vi se en nedrustning i stället för en utveckling av militära resurser, och för det tredje vill vi ha en mer direkt demokrati snarare än ett Europa som består av en elit.

Vi borde äntligen ta itu med specifika innehållsfrågor. Medan vi grälar om namn och befattningar förlorar allt fler människor sina arbeten. Bankerna har naturligtvis räddats. Samtidigt uppmanar José Manuel Barroso oss att avsluta de ekonomiska återhämtningsplanerna inom kort – i går fastställdes tidsfristen till 2011 – och att snabbt reducera medlemsstaternas budgetunderskott. Detta innebär sänkta löner och pensioner, nedskärningar i offentliga tjänster och bestämmelser om social trygghet, höjd mervärdesskatt och en brist på kollektivavtal. Ett aktuellt exempel på detta står att finna inom den tyska kommersiella städsektorn, där arbetstagare har strejkat i tre dagar.

Dessa är de problem som påverkar människor i Europa och som rådet borde ta itu med. I stället ägnar man sig huvudsakligen åt att lägga till klausuler till Lissabonfördraget för att uppmuntra den tjeckiska presidenten att underteckna det. Om detta verkligen är så enkelt i praktiken som det verkar vara vill jag be regeringscheferna att mer noggrant överväga en klausul om sociala framsteg i Lissabonfördraget. Det skulle vara mycket mer på sin plats.

I början av valperioden lades en rad positiva förslag beträffande en mer social gemenskapspolitik fram. Detta hade inte bara med klausulen om sociala framsteg att göra. Det hade också att göra med en ny ekonomisk återhämtningsplan för EU för att skapa och behålla arbetstillfällen och med en ökad investering och en hållbar miljömässig tillväxt.

Man krävde en europeisk sysselsättningspakt för fler och bättre jobb, för lika lön, för fler rättigheter för arbetstagare och för bättre arbetsvillkor. En ökad solidaritet mellan medlemsstaterna och en garanti för hållbarhet inom social trygghet och pensionssystem diskuterades.

Jag har ännu inte kunnat identifiera någon strategi i medlemsstaternas eller kommissionens politik som skulle kunna hjälpa oss att uppnå dessa mål. Nu måste rådet naturligtvis överväga utnämningarna till den nya kommissionen och de eventuella förändringarna av Lissabonfördraget. Fokus måste emellertid fästas

på de problem som jag har hänvisat till och på lösningar på dessa. Min grups röst i fråga om kommissionskollegiet kommer att bero på detta.

Nigel Farage, för EFD-gruppen. – (EN) Herr talman! José Manuel Barroso sade i morse att alla medlemsstater har ratificerat detta fördrag på ett demokratiskt sätt. Detta är inte sant. Det brittiska folket har inte haft något att säga till om i denna fråga trots löften om det, och jag kommer att våga att erkänna legitimiteten hos detta fördrag tills vi får en folkomröstning om det.

(Protester)

Nu riktas alla ögon mot president Václav Klaus och vad han kan tänkas göra eller inte göra nästa vecka, och det är intressant. Jag vet att ni alla hatar president Klaus för att han tror på nationell demokrati.

(Protester)

Men det han gör är att stå upp för och försvara Tjeckiens nationella intressen. Han fruktar tyska krav på sudettysk egendom, och efter att ha hört tyska politiker tala om detta ämne anser jag att hans fruktan är helt befogad.

Så stå på er, president Klaus! Skriv inte under om de inte ger er vad ni vill ha. Om de ger er vad ni vill ha måste fördraget ratificeras på nytt i 25 medlemsstater, vilket innebär att briter kommer att få en folkomröstning, och jag är övertygad om att ni alla, i egenskap av demokrater, skulle vilja ha en brittisk folkomröstning om detta fördrag. Det vill verkligen jag.

Och jag undrar om vi, efter detta toppmöte, faktiskt kommer att ha en ny europeisk kejsare? Kommer det att bli Tony Blair, med kejsarinnan Cherie? Jag har hur som helst kommit till slutsatsen att jag vill att det ska bli Tony Blair. Utnämnen Tony Blair till denna befattning är ni snälla! Den man som gav 2 miljarder brittiska pund av Storbritanniens rabatt för ingenting. Den man som utlovade en folkomröstning om konstitutionen och sedan förvägrade oss den.

Det står helt klart att priset för landsförräderi verkligen är högt i denna europeiska union. Så jag ber er att bestämma er för Tony Blair. Det skulle avslöja sanningen för det brittiska folket, nämligen att det inte är de folkvalda företrädarna som har betydelse i Europeiska unionen, utan att personer som prioriterar Europeiska unionen framför den nationella demokratin får toppjobben. Jag ber er, snälla, utnämnen Tony Blair till EU:s ordförande.

Diane Dodds (NI). – (EN) Herr talman! Det är en besvikelse – men inte en överraskning – att rådet och kommissionen är fast beslutna att driva Lissabonfördraget vidare. Jag vet att det kanske inte är populärt här i kammaren, men det är min fasta övertygelse att det borde hållas en folkomröstning om fördraget i Storbritannien. Jag förstår inte varför varken de konservativa eller Labour är villiga att hålla en sådan.

Denna förmiddag vill jag emellertid framför allt fästa er uppmärksamhet, fru minister, på den finanskris som fortfarande håller Europa i ett fast grepp. I går kväll tillkännagav Mervyn King, chefen för Bank of England, att Storbritannien har lånat ut nära 1 biljon brittiska pund till bankerna. Han sade faktiskt: aldrig har så få haft så många att tacka för ett så stort lån, och med en så blygsam verklig reform. King tillkännagav vidare att föreskrifter för bankerna inte räckte, utan att det finns ett moraliskt dilemma i kärnan av denna bankkris i och med att institutioner inom finans- och bankväsendet visste att de var för stora för att misslyckas och att skattebetalarna alltid, vare sig det rör sig om Storbritannien eller någon av de andra regionerna i Europa, skulle vara tvungna att hjälpa dem ur knipan, oavsett krisens omfattning. Detta är en mycket allvarlig anklagelse, fru minister, som kommer från en av bankvärldens egna ledande medlemmar. Det måste finnas en vilja att hantera detta moraliska dilemma vid rådets sammanträden, och parlamentet skulle vilja få reda på hur stark denna vilja är och vad man ska göra med den.

Cecilia Malmström, rådets tjänstgörande ordförande. – Herr talman! Tack för att jag får möjlighet att kommentera några saker redan nu, även om jag naturligtvis stannar kvar till slutet av debatten.

Jag vänder mig först till Guy Verhofstadt. Nej, jag tror inte heller att tåget går att stoppa. Jag hoppas att tåget ska komma till sin station mycket, mycket snart. Jag kan försäkra både Guy Verhofstadt och ledamöterna att det svenska ordförandeskapet har mycket nära kontakt med tjeckerna, och vi hoppas att vi mycket snart ska kunna ge mer precisa och konkreta svar på vad som ska hända med fördraget och när. Vi är precis som ni mycket angelägna om att allt ska komma på plats så snart som möjligt, både när det gäller de poster som ska tillsättas och listan över kommissionsledamöter som ska föreläggas Europaparlamentet för den utfrågning

som ni ska hålla. Under toppmötet kommer vi att fatta alla nödvändiga beslut som går att fatta. Vi kommer att ha alla förberedelser klara för ett ikraftträdande av Lissabonfördraget så snart som vi har alla ratificeringar.

Jag vill också tacka för det stora stöd som ledamöter från alla grupper visar för ordförandeskapets absolut viktigaste prioritering, nämligen att nå en överenskommelse i Köpenhamn. Det är oerhört viktigt. Det vilar ett stort ansvar på Europa att få finansieringsfrågan klar, så att vi kan visa att vi tar vår del av det globala ansvaret och sänder dessa signaler.

Joseph Daul, vi har mycket intensiva kontakter med andra aktörer. Vi kommer att ha toppmöten inom bara några veckor med såväl Ryssland och Kina som USA, då klimat- och energifrågorna naturligtvis kommer att vara prioriterade frågor att diskutera med samtliga dessa länder. Vi har också arbetsgruppsmöten och Barcelonamötet om tio dagar. Dessutom kommer finansministrarna att träffas i St Andrews, så det finns många tillfällen att prata. Jag är inte nöjd med resultaten hittills, men jag är absolut fortsatt optimistisk om att vi ändå ska kunna nå en överenskommelse i Köpenhamn. Medborgare över hela världen förväntar sig att vi gör det.

Jag tror också att det är mycket bra om EU kan visa resultat när det gäller hanteringen av den finansiella krisen. Nu när det kommer vissa positiva signaler får vi ändå inte glömma att vi behöver ha de nya tillsynsorganen på plats, så att vi i fortsättningen står bättre rustade för att undvika liknande kriser, och för att i tid kunna identifiera dem. Därför hoppas jag att övervakningssystem och makrotillsynsorganet kan inrättas så snart som möjligt.

Institutionella frågor är oerhört viktiga. Det är viktigt att Europeiska unionen kan fatta beslut, och att det kan ske på ett demokratiskt och effektivt sätt. Då är Lissabonfördraget ett viktigt instrument. Samtidigt kan Europeiska unionen aldrig vinna medborgarnas förtroende om vi inte levererar resultat i konkreta frågor. Hanteringen av den ekonomiska krisen och miljöfrågorna är det som människor över hela världen, inte minst i Europeiska unionen, oroar sig för. Kan vi komma framåt och nå resultat på toppmötet och senare under hösten, tror jag att det bär för väldigt goda förutsättningar för ökad legitimitet och tilltro till de europeiska institutionerna.

José Manuel Barroso, *kommissionens ordförande*. – (FR) Herr talman! Enligt min uppfattning har ordföranden för Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokrater), Joseph Daul, och Rebecca Harms ställt några mycket viktiga frågor.

Hur kan vi garantera framgång i Köpenhamn, i synnerhet som andra partner inte gör samma ansträngningar? Det finns faktiskt svårigheter eftersom det råder en tydlig brist på ambition från några industriländers sida när det gäller ett konkret åtagande att minska utsläppen. De största ekonomierna bland utvecklingsländerna är också ovilliga att anpassa sina nationella planer för minskning efter det internationella avtalet, och det finns i nuläget ingen trovärdig ekonomisk plan.

Så hur ska vi göra?

För det första är detta enligt min uppfattning inte rätt läge för Europa att hålla tillbaka sin ambition. Det skulle ge de negativa elementen en ursäkt att inte anstränga sig. Det är följaktligen vår uppgift att fortsätta visa ambition och ledarskap, men att samtidigt, och nu svarar jag konkret Joseph Daul, säga att vårt erbjudande, framför allt det ekonomiska erbjudandet, gäller under vissa förutsättningar. Vi är beredda att hjälpa de länder som verkligen anstränger sig för att minska utsläppen. Därför är det viktigt att komma med ett villkorligt erbjudande i ekonomisk bemärkelse, men att hålla tillbaka vår ambition skulle vara ett misstag.

Jag tror att det fortfarande är möjligt att nå ett framgångsrikt resultat i Köpenhamn. Det finns också positiva aspekter. Förenta staterna har återinlett förhandlingar. Vi får inte glömma att Förenta staterna för några år sedan inte riktigt var delaktiga i processen och att de nu engagerar sig i förhandlingarna. Vi får inte heller glömma att Australien och Japan har tillkännagivit ambitiösa målsättningar – visserligen inte bindande sådana ännu, men på politisk nivå. Till och med Kina, Mexiko, Brasilien och Sydkorea har tillkännagivit ambitiösa nationella planer, men de har ännu inte gått med på att integrera dem i ett internationellt avtal.

Låt oss därför betona dessa positiva aspekter och skapa en dynamisk kraft, och jag hoppas att Europeiska rådet i slutet av månaden inte kommer att ge bränsle åt skeptikerna och olycksprofeterna, som redan säger att vi behöver en plan B. Jag har redan sagt att det inte finns någon plan B eftersom det inte finns någon planet B. Vad vi måste göra är att koncentrera oss och inte missa det historiska tillfälle som Köpenhamn innebär.

(EN) I min sista punkt vill jag uttrycka förvåning. Jag hade aldrig förväntat mig att en brittisk ledamot av Europaparlamentet skulle ifrågasätta den stora institution som det brittiska parlamentet utgör. Ett av Storbritanniens främsta bidrag till civilisationen var och är det brittiska parlamentet.

(Applåder)

Låt oss tala klarspråk. Den brittiska regeringen har förhandlat om fördraget. Den brittiska regeringen har undertecknat fördraget. Det brittiska parlamentet – underhuset och överhuset – har godkänt fördraget. Hennes Majestät Drottningen har ratificerat fördraget. De brittiska redskapen för ratificering är deponerade i Rom.

Storbritannien har alltså ratificerat Lissabonfördraget, och jag hoppas att alla – i synnerhet de brittiska ledamöterna – respekterar det brittiska demokratiska systemet.

(Applåder)

Othmar Karas (PPE). - (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Nu lämnar Nigel Farage kammaren. Jag hoppas att ingen här inne känner hat på grund av vad han har antytt om oss. Hat går emot den europeiska grundtanken, och egoism, protektionism och nationalism är EU-gemenskapens största fiender.

För det andra hoppas jag att det inte finns någon här i kammaren som spelar ut den parlamentariska demokratin mot medborgarna och som ser en skiljelinje mellan oss och vårt arbete som företrädare för medborgarna, som han antyder.

Vi har alla sett gnistorna flyga under upptakten till toppmötet, och vi hoppas på ett fast, friande utslag från författningsdomstolen. Vi förväntar oss att rådet ska uppfylla sitt ansvar gentemot Europa och inte låta sig hållas som gisslan av en enda person, utan fatta de nödvändiga besluten om personalen, institutionerna, tidsplanen, innehållet och finanserna.

Jag uppmanar emellertid också regeringarna att inte söka minsta gemensamma nämnare vid val och nominering av ledamöter av kommissionen, utan att i stället finna den bästa lösningen för den gemenskap som vi alla utgör en del av. Jag uppmanar regeringarna att inte spela de gamla vanliga partipolitiska spelen vid val av kommissionsledamöter utan att i stället sätta det gemensamma, europeiska ansvaret i centrum av urvalsprocessen. Jag uppmanar kommissionens ordförande att utarbeta en ambitiös uppsättning krav för kommissionsledamöterna och medlemsstaterna.

Min andra punkt handlar om övervakning av finansmarknaderna. Jag välkomnar förslagen om makroövervakning, men de går inte alls tillräckligt långt. Vi behöver mikroövervakning också, och enligt min uppfattning representerar kommissionens förslag den minsta gemensamma nämnaren, ett minimum. Vi måste gå längre. Vi måste upprätta ett tillsynsorgan för EU:s finansiella marknader, som har behörighet att vidta nödvändiga åtgärder, liknande Europeiska centralbanken.

(Talmannen avbröt talaren.)

Jo Leinen (S&D). – (DE) Herr talman! Kravet från Václav Klaus på ett tillägg till stadgan om de grundläggande rättigheterna är både godtyckligt och överflödigt. Det är emellertid lätt att motsätta sig, eftersom man i stadgan bara hänvisar till gemenskapslagstiftningen och stadgan bara gäller framåt i tiden. Därför borde rådet, om så krävs, göra en politisk förklaring. Då borde den ratificering av fördraget som vi har väntat i nio år på äga rum inom några veckor.

Europeiska rådet måste göra de nödvändiga förberedelserna, men bör inte dra några förhastade slutsatser. Detsamma gäller för den europeiska avdelningen för yttre åtgärder. Den höge representanten ansvarar för att föreslå ett koncept för denna tjänst, inte rådets byråkrati. Därför ber jag ordförandeskapet för rådet att se till att denna tjänst inte hamnar vid sidan om, utan kan integreras i gemenskapssystemet, som José Manuel Barroso sade.

Med detta fördrag får vi en rättslig grund för en gemensam energipolitik och en gemensam politik för klimatskydd. Jag kan bara hoppas på att dimman lättar före Köpenhamn, för vi får inte lämna dessa frågor obesvarade fram till konferensen. Utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet har ställt tydliga krav, bland annat beträffande finansiering. Jag hoppas att man kommer att nå en överenskommelse om ett finansieringskoncept vid toppmötet nästa vecka. Vidare måste vi fördela bördan inom EU. Tyskland och andra länder måste ge med sig, eftersom det krävs en rättvis uppgörelse både inom EU och mellan EU och hela världens utvecklingsländer.

Marielle De Sarnez (ALDE). - (FR) Herr talman! Jag skulle vilja ställa tre frågor.

Vi har för det första frågan om klimatförändringar. Alla inser att Europeiska unionen har den särskilda uppgiften att leda världens nationer i Köpenhamn. För att kunna göra det måste vi ställa krav och vara ambitiösa i fråga om målsättningar, men vi måste också erkänna den skuld vi har gentemot utvecklingsländerna. Varje enskilt land måste gå med på att göra en lämplig ekonomisk satsning. Om vi inte kan visa solidaritet kommer detta inte att fungera.

Min andra punkt rör migrationsfrågan. Det är naturligtvis bra att förbättra Frontex' verksamhet, men om vi verkligen vill hjälpa de sydeuropeiska länderna så måste vi gå mot en harmonisering av asylrätten, se över Dublinkonventionen och, framför allt, slutligen utforma en verklig invandringspolitik. Detta är enligt min uppfattning det enda sättet att ta itu med denna fråga på ett lugnt och ansvarsfullt sätt.

Den tredje frågan är, slutligen, utrikespolitiken. Rådet ska arbeta vidare med avdelningen för yttre åtgärder. Det är bara bra! Vi kommer förmodligen att få en hög representant. Det är bara bra! Men vad som skulle vara ännu bättre vore att uppträda enat, åtminstone i fråga om de konflikter som skakar världen. Jag tänker framför allt på Afghanistan, där jag vill påpeka att antalet insatta europeiska soldater nästan motsvarar antalet amerikanska soldater.

Ett toppmöte mellan EU och USA kommer att äga rum den 3 november, och européerna har ett särskilt ansvar. Vi måste föreslå en strategi som inte enbart är en militärstrategi. Om vi inte gör det så kommer ingen annan att göra det.

Gerald Häfner (Verts/ALE). - (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Lissabonfördraget befinner sig på upploppssträckan, och nu är det dags att se framåt. Vi måste göra Europa mer socialt, mer miljövänligt och mer demokratiskt. Vi har mycket att ta igen, framför allt på dessa områden.

Jag vill ha ett Europa där medborgarna inte bara betraktar sig själva som åskådare eller som Europeiska gemenskapens objekt, utan som dess subjekt. Jag vill ha ett Europa som människor känner är ett medborgarnas Europa, men vi har mycket kvar att göra innan vi har uppnått detta.

Jag sade att Lissabonfördraget befinner sig på upploppssträckan, men det är just här som det lätt kan bringas ur kurs.

Det gör mig frustrerad att vi, strax före slutförandet av ratificeringsprocessen, får uppleva allt fler grova överträdelser av den europeiska grundtanken och av gemenskapslagstiftningen. En enskild europeisk president försöker utöva utpressning mot sitt folk, sitt land och hela EU. Nu hävdar han plötsligt att Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna inte skulle gälla i hans land. Om det jag hörde i går är sant så har han till och med försäkrats om detta. Detta skulle verkligen vara upprörande, och det skulle glädja mig om det kunde skapas klarhet i denna situation och om det kunde tillkännages tydligt att en sådan försäkran inte har getts. Annars verkar det som om vi har återgått till medeltiden, med despotiska styrande som bara beviljar sina medborgare de rättigheter som de är beredda att tillåta. Vi befinner oss emellertid inte i medeltiden, vi befinner oss i Europa, och Europa är en gemenskap som grundas på lagstiftning, en demokrati.

Det tjeckiska parlamentet och den tjeckiska senaten har redan röstat för detta fördrag, utan att ställa krav av detta slag. Det har de naturligtvis gjort av goda skäl, för de vill att stadgan om de grundläggande rättigheterna ska gälla i Tjeckien. Den befinner sig i kärnan av detta fördrag, och vi bör inte låta denna kärna rivas ut ur fördraget utan goda skäl.

De grundläggande rättigheterna är alla medborgares allmänt erkända rättigheter, som inte bara ska tillerkännas vissa av dem. EU är en gemenskap som grundas på lagstiftning, en demokrati. Det är ingen basar. Det innebär att vi bör förhindra att det bedrivs en sådan här fruktansvärd kohandel med stadgan om de grundläggande rättigheterna, och att vi inte under några omständigheter bör tillåta att den inskränks eller ifrågasätts. Vi bör inte låta sådana här saker bli förhandlingsbara och Europa förvandlas till en basar.

Sådana här händelser visar hur viktigt det är att vi stärker demokratin i Europa.

(Talmannen avbröt talaren.)

Oldřich Vlasák (ECR). - (CS) Herr talman, fru Malmström, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Jag skulle vilja ge ett svar på det förra anförandet. Det står helt klart att nästa sammanträde för Europeiska rådet kommer att domineras av institutionella frågor och ratificeringsprocessen för Lissabonfördraget. I debatterna om EU:s framtida inriktning bör vi enligt min uppfattning uppföra oss med

lämplig ödmjukhet mot varandra, och vi bör samtidigt lugnt respektera de olika medlemsstaternas suveräna mekanismer för beslutsfattande och deras konstitutionella aktörer.

Nu vill jag återgå till mitt eget ämne. Jag anser personligen att den makroregionala strategin inte är en mindre viktig punkt på rådets diskussionsprogram. Man enades redan under den förra mandatperioden om att Östersjöregionen lämpar sig för ett pilotprojekt som syftar till att genomföra en intern gemenskapsstrategi för makroregionen, och det gläder mig därför att just detta rådsbeslut sannolikt kommer att ratificeras.

Samtidigt tror jag att det är dags att börja tänka på hur denna pilotstrategi ska reproduceras. Om vi betraktar en karta över Europa i detta sammanhang ser vi att de största skillnaderna, vare sig det rör sig om ekonomiska, sociala eller kulturella skillnader, fortfarande består längs gränserna mellan de tidigare socialistiska länderna och de västeuropeiska kapitaliststaterna. Dessa skillnader framgår också i Europaparlamentet. 20 år efter Berlinmurens fall talar vi fortfarande om de gamla och de nya medlemsstaterna. 20 år efter sammetsrevolutionen tillämpar vi fortfarande undantag för den fria rörligheten för personer när vi använder oss av övergångsperioder för den fria rörligheten för arbetstagare. Dessa är klart tydliga hinder som borde avvecklas systematiskt ...

(Talmannen avbröt talaren.)

Georgios Toussas (GUE/NGL). – (EL) Herr talman! Rådets och kommissionens uttalanden om Europeiska rådets toppmöte signalerar en upptrappning av anti-gräsrotspolitiken inom Europeiska unionen och medlemsstaternas regeringar, med en ny allomfattande attack mot arbetarklassen. Det främsta målet för Europeiska unionen och medlemsstaternas regeringar är, vare sig de tillhör mittenhögern eller mittenvänstern, att trygga en fortsatt lönsamhet för monopolen genom att lägga över bördan av den kapitalistiska ekonomiska krisen på arbetarklasserna över hela Europeiska unionen.

Eftersom Europeiska unionen har stött de enorma monopolen med ett paket på hundratals miljarder euro och man inte kan utesluta en ny finansieringsomgång till dem under denna nya fas så gynnas ett snabbare främjande av kapitalistiska omstruktureringar som planerats inom ramen för Lissabonstrategin. I epicentrum för denna attack mot arbetarna ligger ett avskaffande av åtta timmars arbetsdag och kollektivavtal, och en allmän tillämpning av *flexicurity* samt tillfälliga, dåligt betalda flexibla jobb genom en förstärkning av inrättandet av lokala anställningsavtal och praktikplatser. Social trygghet, hälso- och sjukvård, välfärd och utbildningssystem läggs på prokrustesbädd medan radikala förändringar genomförs till nackdel för arbetarna för att man ska bana väg ytterligare för monopolgrupperna inom dessa sektorer som frambringar välbefinnande för kapitalismen. Samtidigt har massuppsägningar, över fem och en halv miljoner förra året, ett arbetsgivarskräckväld och en intensifiering av arbetet skapat medeltida förhållanden på arbetsplatserna. Ett typiskt exempel är det brott som länge begåtts mot arbetstagarna inom France Télécom, där 25 arbetstagare har drivits till självmord genom oacceptabla arbetsvillkor och en intensifiering av slaveriet.

William (The Earl of) Dartmouth (EFD). – (EN) Herr talman! Det stora problemet för medlemsstaterna är, som Lothar Bisky sade tidigare, arbetslöshetskrisen. Ungdomsarbetslösheten ligger nu på 24 procent i Frankrike, 25 procent i Italien och 39 procent i Spanien.

Vi kan hur som helst vara övertygade om att Europeiska rådets möte kommer att genomdränkas av ett kolossalt segerjubel mot bakgrund av massarbetslösheten. Detta segerjubel är olämpligt och smaklöst, och det kommer att uppstå eftersom eliten utgår ifrån att man har fått sitt Lissabonfördrag.

Alla åtgärder hittills i riktning mot er europeiska superstat har skett genom stöld eller manipulation, och när det gäller Lissabonfördraget har manipulationen varit så skamlös och så grov att fördraget saknar demokratisk legitimitet. Det kommer att få konsekvenser. För att citera: "De ringer i klockorna nu. De kommer mycket snart att vrida sina händer."

Csanád Szegedi (NI). – (HU) Herr talman, fru Malmström, mina damer och herrar! Alla debatter om undertecknande av Lissabonfördraget är överflödiga fram tills vi har klargjort för varandra vilka de mest grundläggande värderingarna är. Jag ska ge er några exempel i samband med den största minoritet i Europa som berövats sina medborgerliga rättigheter, nämligen den ungerska folkgrupp som lever utanför Karpaterbäckenet. Är ni t.ex. medvetna om att ett territoriellt självbestämmande för den ungerska folkgrupp som består av två miljoner människor som lever i en av Europeiska unionens medlemsstater än i dag saknas på dagordningen, trots att vi alla vet att territoriellt självstyre är en gemenskapsrättslig institution?

Är ni medvetna om att flera tiotusentals Csango-ungre i samma land, Rumänien, än i dag inte får förrätta sin andakt eller undervisas på sitt modersmål? Dessutom finns det en stat som är yngre än jag, Slovakien,

med en språklag som vi med rätta kan säga drar vanära över EU. Till råga på allt finns det föraktliga politiker som använder de omänskliga Benešdekreten som förhandlingsgrund. Vilket slags diktatoriskt, rasistiskt Europa lever vi då i, om Benešdekreten kan betraktas som en förhandlingsgrund? Vi har fått nog av diktaturer, som alltid påtvingats oss under sken av demokrati.

Vi parlamentsledamöter som tillhör Rörelsen för ett bättre Ungern (Jobbik) vill leva i ett Europa utan Benešdekreten, utan en slovakisk språklag och utan Lissabonfördrag, där inte en enda ungrare förföljs på grund av sitt etniska ursprung och modersmål. Jag vill därför fråga Hannes Swoboda följande: om han anser att Benešdekreten är ogiltiga, när fick offren sin ersättning?

Marian-Jean Marinescu (PPE). – (RO) Det finns vissa talare i Europaparlamentet som, oavsett vilket ämne som diskuteras, alltid talar om samma ämne, och inte alltid på ett lämpligt sätt.

Den främsta prioriteringen under Europeiska rådets möte måste naturligtvis vara att finna en lösning så att Tjeckien kan slutföra ratificeringsförfarandet för Lissabonfördraget. Denna lösning måste dock också vara rättvis för alla andra medlemsstater.

Samtidigt får vi inte glömma den befintliga ekonomiska kris som vi fortfarande befinner oss i och som vi också måste finna omedelbara lösningar för. Den ekonomiska och finansiella krisen och de särskilda finansiella åtgärder som vidtogs förra året har på ett oroväckande sätt destabiliserat de offentliga finanserna i majoriteten av Europeiska unionens medlemsstater. Hittills håller kommissionen 17 av de 27 medlemsstaterna under uppsikt på grund av alltför stora underskott, och beräkningar visar att ytterligare tre medlemsstater snart kommer att befinna sig i samma situation.

Oavsett ekonomisk makt har medlemsstaterna överstigit de siffror som fastställts eftersom krisen har orsakat en dramatisk minskning av inkomstdelen av budgeten och tillväxten, långt över vad man räknat med i offentliga utgifter. Förhållandena för en ekonomisk återhämtning inom kort är faktiskt mycket bra, vilket är anledningen till att vi kan inleda diskussioner om en reducering av ekonomiska stimulansåtgärder på vissa områden.

Vi måste emellertid ta hänsyn till den specifika situationen i varje enskild medlemsstat, och de europeiska institutionerna måste erkänna att vi ännu inte befinner oss i ett sådant läge att offentligt stöd helt kan åsidosättas inom alla ekonomiska sektorer. Medlemsstaterna måste enas om att fortsätta med återhämtningsstrategin och om lämpliga instrument för stöd av denna, inbegripet en upptrappning av strukturreformer som på medellång sikt kan minska skatteunderskottet och av sig själva bidra till en ekonomisk återhämtning.

Om medlemsstaterna inte förvaltar perioden efter återhämtningen ordentligt skulle Europeiska unionens inre marknad kunna destabiliseras. Därför måste beslutet för och tillståndet att fortsätta tillhandahålla offentligt stöd fattas och ges utifrån de särskilda förhållandena inom de enskilda staterna.

Liisa Jaakonsaari (S&D). – (FI) Herr talman! Jag instämmer med Marian-Jean Marinescu i att man vid rådets kommande möte bör finna en lösning på två frågor. Den ena är ett slutförande av ratificeringen av Lissabonfördraget och den andra är nya botemedel för den ekonomiska och finansiella krisen. Vi genomgår för närvarande den största krisen i Europas ekonomiska historia. Denna kris kommer att innebära en grundlig omvälvning av människors möjligheter, inkomst, pension och sysselsättning, och det måste vi vara medvetna om.

Europeiska unionen inledde återhämtningen på ett mycket bra sätt. Det borde vi tacka kommissionen för. Kommissionen och Europeiska centralbanken agerade till och med så snabbt att Förenta staterna följde Europas exempel. Sedan började saker och ting bromsas upp på ett besynnerligt sätt, och människor började säga att krisen var över. Krisen ligger dock faktiskt framför oss, eftersom en giljotin med fyra blad hänger över Europeiska unionen i form av stigande arbetslöshet, nationalekonomier i skuld, en åldrande befolkning och en enorm strukturell förändring som kommer att äga rum inom skogsindustrin, bilindustrin osv.

Det enda positiva med denna ekonomiska kris är faktiskt att det krävs politik för att lösa problemen. I fråga om det nya finansiella systemet är kommissionen tämligen oambitiös. Förhoppningsvis kan den arbetsgrupp för den ekonomiska krisen som parlamentet har inrättat bli en ny källa för vägledning. Målet måste vara en reglering av finansmarknaderna. Vi får däremot inte tillåta en överreglering som förhindrar tillväxt och sysselsättning.

Silvana Koch-Mehrin (ALDE). – (DE) Herr talman, fru Malmström, herr Barroso, fru Wallström! Jag antar, fru Malmström, att ni har så många ämnen att diskutera att ni gärna skulle velat ha två veckor snarare än två

dagar på er för mötet nästa vecka. Dessa ämnen är av största betydelse för Europas medborgare, t.ex. den ekonomiska krisen och hur den ska kunna övervinnas, belysning av möjligheterna att skapa nya arbetstillfällen och, naturligtvis, Afghanistan. Dessa frågor är inte nya. Vad som är nytt är att den här gången går att diskutera allt utifrån perspektivet att EU verkligen kommer att kunna fungera mer effektivt och att vi kommer att få ett nytt fördrag.

Det är en spännande utsikt, och av den anledningen bör ni nu handla snabbt för att genomföra en gemensam tillsynsstruktur för de europeiska finansmarknaderna, införa en gemensam utrikespolitik och förbereda inför toppmötet i Köpenhamn. Ni bör också snabbt klargöra hur EU:s ledarskapsstruktur kommer att se ut i framtiden och få ett slut på denna självupptagenhet. Vad vi behöver är mindre navelskådning och fler framgångsrapporter från Europeiska unionen. Därför önskar jag er framgång, lycka till och all den auktoritet ni behöver.

Oriol Junqueras Vies (Verts/ALE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag vill påpeka att jag inte får hålla mitt anförande på katalanska, eftersom det inte är ett officiellt språk än, trots att över 10 miljoner EU-medborgare talar det. Därför talar jag på italienska i dag.

Den finska regeringen erkände nyligen alla medborgares rätt att ha bredbandsanslutning som en samhällsomfattande tjänst. Denna tjänst är faktiskt ett element för ekonomisk utveckling, social rättvisa och territoriell balans eftersom den garanterar tillgång till information, och på så sätt överbryggar den digitala klyftan. Tillgång till bredband till rimligt pris är på samma sätt av avgörande betydelse när det gäller att bygga upp den kunskapsbaserade ekonomi som fastställs i Lissabonmålen.

Kommer man vid Europeiska rådets kommande möte att godkänna åtgärder för att se till att hela Europeiska unionen kan utgöra ett exempel för resten av världen också på detta område?

Martin Callanan (ECR). – (EN) Herr talman! Man kommer att diskutera många viktiga frågor vid Europeiska rådets möte, men utifrån min synvinkel är en av de viktigaste Lissabonfördragets framtid.

Många talare har under denna debatt, helt utan synbar ironi, talat om att Lissabonfördraget kommer att medföra ökad demokrati och ansvarsskyldighet för EU:s institutioner, och har glömt att de avsiktligt antog ståndpunkten att det inte skulle förekomma någon demokrati eller ansvarsskyldighet i förloppet för själva fördraget. Det förelåg en hemlig överenskommelse mellan regeringscheferna om att undvika en folkomröstning om fördraget om medborgarna betedde sig så olämpligt att de sade att de inte ville ha det.

Jag lyssnade med stort intresse till José Manuel Barrosos kommentarer tidigare. Jag ska nu förklara för honom varför vi briter är så arga över detta. I det brittiska allmänna valet 2005 utlovade de tre största politiska partierna i sina manifest en folkomröstning om den europeiska konstitutionen som den såg ut då. Den blev därefter Lissabonfördraget, vilket i sak var samma dokument. Vid omröstningen i underhuset bröt två av dessa partier sedan detta löfte och förvägrade medborgarna en folkomröstning. Det är följaktligen helt enkelt en fråga om förtroende och ansvarsskyldighet inom politiken. Britterna vill ha den folkomröstning som de utlovades. Om de inte hade utlovats en folkomröstning skulle Barrosos kommentarer ha varit korrekta, och då hade det normala parlamentariska ratificeringsförfarandet gällt i Storbritannien.

Jag stödde omvalet av Barroso, men vi behöver inga lektioner av honom i förtroende och ansvarsskyldighet inom politiken när han samtidigt vill stödja dem som förnekar sina medborgare en folkomröstning. Detta är alltså, i korthet, anledningen till att briterna känner så starkt för denna folkomröstning. De tittar över vattnet mot Irland och ser att de irländska medborgarna två gånger har ombetts rösta om detta dokument, medan vi inte ens har fått rösta om det en gång. Ni kan inte å ena sidan hävda att fördraget kommer att medföra ökad demokrati och ansvarsskyldighet inom EU samtidigt som EU:s väljare helt förvägras yttra sig om detta dokument.

Mario Borghezio (EFD). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Också jag vill ta upp några punkter som måste utvecklas, med tanke på det eventuella ikraftträdandet av Lissabonfördraget och, vill jag påstå, framför allt också mot bakgrund av den mycket betydande effekten av den tyska författningsdomstolens utslag om Lissabonfördraget.

Jag vill framför allt koncentrera mig på frågan om bristen på demokratisk legitimitet till följd av två aspekter: den bristfälliga representationen av länderna med störst befolkning i Europaparlamentet och i de olika europeiska institutionerna, och den bristande hänsyn som visats de nationella parlamenten när det gäller utövande av suverän makt på gemenskapsnivå.

Jag vill ta upp ytterligare en brist, och enligt min uppfattning en betydande sådan, i fråga om Lissabonfördraget, nämligen att de regionala parlamentens roll i stort sett ignoreras. Samtidigt som det inte har tagits någon större hänsyn till de nationella parlamenten anser jag att subsidiaritetsprincipen har tilldelats en form av dödsstöt genom Lissabonfördraget som det ser ut i dag.

Den tyska författningsdomstolens utslag borde, just på grund av dess auktoritet och kraft, ha lett och fortfarande leda till en uttömmande rättslig och politisk debatt i parlamentet som handlar specifikt om de faror och risker som kan uppstå till följd av den federaliseringsprocess som inletts i Europeiska unionen i och med detta fördrag.

Jag vill också nämna de statslösa nationernas rättigheter, från Padanien till Bretagne och från Korsika till Valle d'Aosta. Det finns dussintals statslösa nationer som borde nämnas med tanke på att det som grundarna ville bygga var ett nationernas Europa, inte ett federalistiskt Europa eller ett Europa som utgörs av de största intressena.

ORDFÖRANDESKAP: PITTELLA

Vice talman

Franz Obermayr (NI). – (DE) Herr talman! När det gäller ämnet illegal invandring i Europeiska unionen vill jag påpeka att det har skett en betydande och mycket allvarlig ökning under det senaste året. Enligt kommissionen har antalet registrerade illegala invandrare ökat med omkring 63 procent.

År 2008 fördes 62 000 uppsättningar fingeravtryck från gripna illegala invandrare in i Eurodacs databas. Vi har ingen aning om hur många invandrare det är som inte har gripits.

Det geografiska läge som Österrike, som jag kommer från, har gör landet till en mycket populär destination, vilket har fått katastrofala följder. 58 av de 64 kurder som gripits försvann till exempel nyligen in till mottagningsenheten och lämnade genast in asylansökningar, vilket innebär en omständlig process.

Den börda som det ständigt växande antalet illegala invandrare utgör – i detta sammanhang vill jag betona ordet "illegala" – håller på att bli outhärdlig för EU:s medborgare. Om vi inte löser detta problem snart borde vi inte förvånas av den ökande skepsis och den känsla av resignation som förekommer bland medborgarna i fråga om EU. Jag ber därför Europeiska rådet att ta upp detta ämne den 29–30 november.

Elmar Brok (PPE). – (DE) Herr talman, fru Wallström, fru Malmström, mina damer och herrar! Nu måste Lissabonfördraget träda i kraft och genomföras snabbt. Mer än tio års debatter inom och mellan institutionerna räcker. Nu behöver vi till sist dessa instrument för att kunna hjälpa Europas medborgare. Vi måste, i synnerhet nu under den ekonomiska krisen, göra något för medborgarna i kampen mot arbetslöshet och liknande problem. Av den anledningen bör vi avsluta dessa debatter snabbt.

Därför ber jag president Václav Klaus att undanröja det sista hindret för fördraget, som har ratificerats i samtliga 27 länder. Den tjeckiska författningsdomstolen har sagt "ja" till fördraget vid två tillfällen och kommer att göra det en tredje gång. Det står också helt klart att stadgan om de grundläggande rättigheterna bara är tillämplig inom ramen för europeisk lagstiftning. Nationella regelverk är uteslutande en fråga om nationell rätt. Den lagstiftning som gällde före gemenskapslagstiftningen kommer inte att ogiltigförklaras genom gemenskapslagstiftningen. Eftersom dessa tre skyddsklausuler finns så behöver han inte oroa sig. Om det krävs får Europeiska rådet klargöra detta igen genom att utfärda en förklaring.

I detta sammanhang skulle jag vilja framföra ytterligare en kommentar. Genomförandet av fördraget måste spegla de tre principerna i förslaget till konstitution och konstitutionskonventet: effektivitet, öppenhet och demokrati. I detta skede vill jag framför allt nämna avdelningen för yttre åtgärder, eftersom vi kommer att diskutera detta ämne igen i eftermiddag. Öppenhet, demokrati och, framför allt, gemenskapsprincipen får inte offras för att uppnå effektivitet. De nödvändiga garantierna måste införas. Man skulle kunna säga att en del av kommissionen har en unik karaktär, men det går att diskutera alla sorters frågor här. Av den anledningen vill jag be er, fru Malmström, att ställa in er regerings nuvarande planer på att utarbeta riktlinjer för avdelningen för yttre åtgärder under Europeiska rådets möte nästa vecka, vilket skulle begränsa förhandlingsutrymmet, och att i stället fatta ett slutgiltigt beslut i denna fråga tillsammans med den nye höge representanten så att vi får en gemensam, rättvis förhandlingsgrund.

William (The Earl of) Dartmouth (EFD). – (EN) Herr Brok! Ni nämnde att Lissabonfördraget har debatterats i 10 år. Har det slagit er att ni och era kolleger under dessa tio år av debatter helt enkelt har misslyckats med

att övertyga tillräckligt många människor, och att det är anledningen till att ni och era kolleger har varit tvungna att ta till den grova manipulation som jag tidigare hänvisade till för att få igenom fördraget?

Elmar Brok (PPE). – (DE) Jag vill tala om för mina kolleger att de institutionella förändringar som Nicefördraget, konstitutionsfördraget och Lissabonfördraget lett till alltid har haft ett brett stöd av Europas medborgare och av majoriteten av europeiska stater. Det har alltid funnits enskilda stater som har fattat andra beslut, delvis på grund av interna politiska syften. Nu har beslutet fattats i parlamenten i 27 stater – och ett parlament är inte en andra klassens demokratisk form – eller i folkomröstningar, som i Irland. Resultatet visar att en stor majoritet nu stöder Lissabonfördraget, inklusive majoriteten av ert eget folk.

Libor Rouček (S&D). – (CS) Jag vill framföra några kommentarer om ratificeringen av Lissabonfördraget i mitt land, Tjeckien, inför Europeiska rådets möte. Tjeckerna har tydligt och klart sagt "ja" till Lissabonfördraget genom sina folkvalda företrädare i parlamentets båda kammare. Alla opinionsundersökningar visar att de vill att president Václav Klaus ska underteckna fördraget snabbt. Tjeckerna vill garanteras samma mänskliga, civila och sociala rättigheter i Europa som andra européer. Av den anledningen sade de också tydligt och klart "ja" till stadgan om de grundläggande rättigheterna. President Klaus är känd för sitt långvariga motstånd mot denna stadga, och i synnerhet de sociala avsnitten. Nu försöker han under tidspress, och under förevändning av det s.k. sudettyska hotet, att förhandla fram en undantagsbestämmelse för Tjeckien.

Europeiska unionen får inte spela med i detta ohederliga spel. En majoritet av tjeckerna vill att fördraget ska genomföras i sin helhet, inklusive de sociala avsnitten. Det är sorgligt, beklagligt och förringande för den tjeckiska presidentens roll att dra in sudettyskarna i detta spel 65 år efter att andra världskriget avslutades. Både tjeckerna och sudettyskarna har upplevt mer än tillräckligt av skräck och lidande till följd av krig och fördrivning. Jag tror fullt och fast att både tjeckerna och sudettyskarna har dragit lärdom av dessa tragiska upplevelser och att tjeckerna, tyskarna och sudettyskarna vill samexistera och bygga ett nytt, enat Europa tillsammans i fred och samarbete.

Fiona Hall (ALDE). – (EN) Herr talman! Det svenska ordförandeskapet och kommissionen hänvisar båda till betydelsen av ett EU-avtal om en finansiering av åtgärder mot klimatförändringarna för utvecklingsländerna. Jag håller med. Men det erbjudande som kommissionen lagt fram är en rökridå som utvecklingsländerna har all anledning att ifrågasätta.

José Manuel Barroso sade alldeles nyss att koldioxidmarknaden i utvecklingsländerna kommer att täcka det mesta av den kostnad på 100 miljarder euro per år som beräknats för minskning och anpassning av klimatförändringarna.

Men det finns ingen garanti för att den internationella koldioxidmarknaden kommer att ge 38 miljarder euro per år till utvecklingsländerna i finansiella flöden. Vi har sett hur instabilt priset på kol har varit inom Europeiska unionens system för utsläppshandel och hur lång tid det tar att utveckla en riktig koldioxidmarknad.

En annan stor brist är antagandet att utvecklings- och tillväxtländerna gärna finansierar sina egna åtgärder för energieffektivitet. Det är absurt. Det som hindrar energieffektiviteten i våra egna medlemsstater är bristen på öppna finansieringsmekanismer, och ändå förutsätter vi att utvecklingsländerna ska finna egna medel. Vi behöver ytterligare finansiering.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Herr talman! Jag vill framföra tre kommentarer om rådets kommande möte. För det första var den irländska "ja"-rösten enligt min uppfattning huvudsakligen ett resultat av finanskrisen, eftersom bankerna räddades med skattebetalarnas pengar för ett år sedan. Nu kommer bankirerna återigen att få rekordlöner. EU kommer utan tvekan att mätas efter hur man lyckas med att få ett slut på de miljarder euro av skattebetalarnas pengar som försvinner ned i detta svarta hål.

För det andra fyller nya ansikten toppositionerna inom EU till följd av Lissabonfördraget. Dessa personers yrkeskvalifikationer är utan tvekan medelmåttiga, för majoriteten av kandidaterna är politiker som misslyckats och röstats bort från maktpositioner i sina hemländer. Vem ska nu företräda EU? Rådets ordförande, den höge representanten eller kommissionens ordförande? Det kommer utan tvekan att bli kaos.

Min tredje kommentar lyder som följer. Om Tjeckiens president Václav Klaus undertecknar Lissabonfördraget förutsatt att det bifogas en fotnot som garanterar att Benešdekreten fortsätter att gälla, med andra ord dekret som strider mot internationell lagstiftning och mänskliga rättigheter, så kommer det att finnas två typer av grundläggande rättigheter: de som gäller för tyskar och sudettyskar och de som gäller för alla andra. Det får inte ske!

Jacek Saryusz-Wolski (PPE). – (EN) Herr talman! Nu när ikraftträdandet av Lissabonfördraget närmar sig förväntar vi oss att Europeiska rådets möte i oktober ska leda till framsteg i en av de prioriterade frågorna – den europeiska avdelningen för yttre åtgärder. Europaparlamentet har genomgående krävt en äkta, gemensam europeisk diplomati. Europeiska avdelningen för yttre åtgärder har potentialen att garantera enighet och följdriktighet hos våra yttre åtgärder, vilket verkligen kommer att behövas om unionen ska kunna agera enat och möta yttre utmaningar, som t.ex. energisäkerhet, på ett effektivt sätt.

För att ta tillfället i akt att upprätta den europeiska avdelningen för yttre åtgärder förväntar vi oss att rådet tar hänsyn till den ståndpunkt som Europaparlamentet intog i utskottet för konstitutionella frågor i veckan, och i synnerhet till följande. För att få en stark utrikespolitik måste vi utrusta den nya chefen för europeisk diplomati med ordentliga instrument så att han eller hon kan stärka vår utrikespolitik. Europeiska avdelningen för yttre åtgärder bör baseras på gemenskapsmetoden, med ett tydligt engagemang från kommissionen och Europaparlamentet. Räckvidden för den höge representantens behörighet måste vara stor och omfatta frågor inom den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken som t.ex. utvidgning, grannskapspolitik, handel och utveckling.

Villkoret för en stark och samordnad utrikespolitik är demokratisk legitimitet, vilket bara kan tillhandahållas med en stor delaktighet av Europaparlamentet. Denna delaktighet bör beaktas i två skeden: samråd i förväg med parlamentet under inrättandet av tjänsten och samråd i förväg med parlamentet vid fastställande av utrikespolitiska mål. När den höge representanten väl har trätt i tjänst och tjänsten har inrättats bör Europaparlamentet ha ett starkt mandat för att spela en aktiv roll i granskningen av EU:s utrikespolitik och av tjänsten.

Under genomförandefasen bör vi inte låta de utrikespolitiska bestämmelser som grundas på Lissabonfördraget urvattnas. Den nya tjänstens demokratiska legitimitet beror också på dess sammansättning. Unionens geografiska balans bör beaktas. Ett rättvist företrädande i EU:s institutioner av alla medlemsstater är en kärnprincip, och den europeiska avdelningen för yttre åtgärder bör inte utgöra något undantag.

Pervenche Berès (S&D). – (FR) Herr talman, fru rådsordförande! Mer än fyra månader efter valet av Europaparlamentet ska ni sammankalla Europeiska rådet vid en tidpunkt för obeslutsamhet i Europeiska unionen, med en kommission som fortfarande hanterar frågor från dag till dag.

Om vi inte vill göra EU:s medborgare alldeles förtvivlade så kan detta möte med Europeiska rådet sända två budskap. Det första är att ni, ett år efter att alla medlemsstater visat solidaritet i fråga om bankerna, måste inleda en europeisk debatt om skatten på finansiella transaktioner eller om det bidrag som bankerna måste ge till medlemsstaternas budgetar för att visa solidaritet i gengäld.

Kommissionens ordförande talade på Europeiska kommissionens vägnar om för oss i går att han stöder den budget som fastställts och att inget nytt skulle tillkomma ett år efter återhämtningsplanen. Under det senaste året har situationen på sysselsättningsområdet och skuldområdet emellertid försämrats avsevärt. Den budget som lagts fram för oss i dag kommer inte ens att finansiera den andra delen av den återhämtningsplan som ni utarbetade för ett år sedan. Detta är följaktligen det råd som Europeiska rådet måste följa: beskattning av finansiella transaktioner, solidaritet från bankerna med avseende på medlemsstaternas budgetar och en riktig återhämtningsplan, som liknar den som inleddes för ett år sedan, även om vi kritiserade den vid den tidpunkten för att vara för återhållsam.

Marian Harkin (ALDE). – (EN) Herr talman! Det gläder mig att se min tidigare kollega Cecilia Malmström här, i synnerhet mot bakgrund av ett övertygande "ja" till Lissabon i Irland följt av den demokratiskt valde polske presidentens undertecknande. Dessa två ytterligare stöd kommer förhoppningsvis att underlätta för det svenska ordförandeskapet att leda Lissabonfördraget till en fullständig ratificering.

De flesta europeiska medborgare är emellertid mycket mer bekymrade över vad EU gör för att hantera den nuvarande ekonomiska krisen än över detaljerna kring Lissabonfördraget. Därför säger jag till mina euroskeptiska vänner: "Glöm det." Innan irländarna röstade "ja" så röstade 27 miljoner EU-medborgare "ja" och 24 miljoner röstade "nej". Detta är demokratisk legitimitet.

Låt oss alltså ta itu med verkligheten. I detta avseende vill jag tala om Progress-instrumentet för mikrokrediter, som kommer att ge arbetslösa personer en chans till nystart och öppna för möjligheter till företagande. Detta instrument kommer att ge 100 miljoner euro, och skulle kunna ge ytterligare 500 miljoner euro i mikrokrediter med hävstångsverkan. Jag vill emellertid säga följande till kommissionen och rådet: detta är inte i närheten av tillräckligt. Detta är en stor möjlighet för EU att hörsamma medborgarnas verkliga behov, men vi behöver investera mer.

Wim van de Camp (PPE). – (NL) Herr talman! Det är bra att Europeiska unionen smakar på framgången i den irländska folkomröstningen ett tag. Vi bör också vara tacksamma för att vi har tagit ett betydelsefullt steg mot Lissabonfördragets ikraftträdande. Vi är naturligtvis alla oroade över Tjeckien. Vi inväntar utslaget med respekt, men jag ber er att vara tålmodiga och förnuftiga i förbindelserna med Václav Klaus. Det skulle verkligen motverka vårt syfte att angripa honom.

Köpenhamn och ett framgångsrikt resultat av denna konferens utgör en källa till hopp, inte bara för Europa utan för hela världen. Hållbarhet är en källa till teknisk utveckling. En betydelsefull teknisk utveckling i Europa, t.ex. lagring av koldioxid, kan också bidra till att bekämpa den ekonomiska krisen.

Det för mig till den tredje punkten: den ekonomiska krisen. Vi vill ha ett medborgarnas Europa. Det bör ägnas mer uppmärksamhet åt sysselsättning, och rådets planer är bra i detta avseende. Dessa planer är emellertid fortfarande mycket avlägsna för många medborgare, som till stor del är omedvetna om dem. En finansiell övervakning av bankinstitutionerna är också mycket viktig, och jag hoppas att ni kommer att kunna göra framsteg även på detta område nästa vecka.

Avslutningsvis vill jag nämna tillvägagångssättet när det gäller asylfrågan. Jag stöder eftertryckligen det svenska ordförandeskapets avsikter, men konkreta resultat, exempelvis av rådets överläggningar, har uteblivit. Vid ett sammanträde för utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor i förra veckan riktades ett klagomål mot att kommissionen, rådet och parlamentet fortfarande uppnår alltför få konkreta resultat.

Gianluca Susta (S&D). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Enligt min uppfattning är det dags för parlamentet att sätta punkt för den ändlösa debatten om Lissabonfördraget, som vi i dag har fått uppleva fortfarande pågår.

Jag anser att vi måste respektera de önskemål som har framhållits av Europaparlamentet, av de stora europeiska länderna, av de 27 medlemsstaterna och av de 26 länder som på olika, men fortfarande demokratiska, sätt har ratificerat detta fördrag, och därför måste angreppen mot fördraget och det demokratiska innehållet också förkastas. Jag anser också att rådets möte i slutet av månaden kommer att utgöra ett betydelsefullt tillfälle att återbekräfta behovet av att återuppliva idén om EU bortom Lissabon och att återuppliva ekonomin samt att se till att EU inte prutar på sina anspråk när det gäller den viktiga frågan om klimatförändringar. Utifrån detta perspektiv anser jag att det som vi har hört från rådets ordförande under den senaste tiden, men också det som vi har hört i dag, är otillräckligt.

EU bortom Lissabon lyckas inte tolka det kraftfulla innehållet i det nya fördraget eller motsvara villkoren i Lissabonstrategin. Om vi 500 miljoner européer vill fortsätta att vara världens största ekonomiska makt, en makt som förbereder sig för att bli en betydelsefull politisk aktör på den internationella arenan, uppmanar jag därför kommissionen att till fullo utföra sitt uppdrag att lägga fram förslag till gemenskapslagstiftning om de betydelsefulla frågorna i samband med ekonomin, den ekonomiska återhämtningen och återhämtningen på arbetsmarknaden, och jag uppmanar rådet att omvandla en lång lista av rubriker till faktisk politik för att bidra till att lösa de ekonomiska svårigheterna.

Detta är vad jag anser saknas. Det saknas en betydande ekonomisk återhämtningsplan, det finns brister på viktiga områden, som t.ex. återhämtningen av politiken för infrastruktur med euroobligationer, och det saknas en högprofilerad europeisk strategi. Detta är vad vi förväntar oss av Europeiska rådet i slutet av månaden.

Johannes Cornelis van Baalen (ALDE). – (EN) Herr talman! Det är oerhört viktigt att bekämpa den ekonomiska krisen, och det innebär också att hjälpa de små och medelstora företagen. Vi måste engagera oss i Stoibergruppens resultat, och jag vill att både kommissionen och rådet ska tala om huruvida de är engagerade i denna process och vad vi ska göra, för vi måste skära ned på byråkratin.

En annan punkt som jag vill diskutera är Ankaraprotokollet. Den turkiske utrikesministern sade i en offentlig intervju i Haag att Turkiet varken kommer att ratificera eller genomföra Ankaraprotokollet. Detta är ett yttrande ur en godkänd intervju i *de Volkskrant* av den 7 oktober 2009. Vad ska vi göra? Vi kan, som kommissionsledamot Olli Rehn sade i utskottet för utrikesfrågor, inte bara be snällt igen. Tidsfristen går ut den 1 november. Hur ska vi agera?

Gunnar Hökmark (PPE). - Herr talman! Kära minister, kära kommissionär, det är trevligt att se er här. Jag skulle vilja ta upp två saker inför Europeiska rådets toppmöte. Den ena punkten som jag vill ta upp gäller klimatfrågan. Jag tror att det är viktigt att gå in i de förhandlingarna med en strävan att den bästa lösningen

på den frågan är en lösning som innebär att alla kommer med på ett gemensamt åtagande. Jag säger detta för att debatten ibland förs som om det handlade om att här i Europa eller i ett enskilt land utforma den bästa lösningen. Det räcker dock inte om vi inte kan få med Kina, Indien och en lång rad andra länder som i dag inte deltar i det gemensamma klimatpolitiska åtagandet. Det innebär att pragmatism och resultat måste gå före. En sådan lösning måste också bygga på att alla länder är beredda att göra ett åtagande. Det får inte vara så, att åtaganden och politiken i andra delar av världen bygger på fortsatta investeringar från Europa, utan de måste bygga på en sund ekonomi, en sund tillväxt och en sund utveckling av nya möjligheter – med hjälp från Europa och andra rika länder.

Den andra punkten gäller de finansiella marknaderna. Jag tycker att det är viktigt att understryka att stabilitet på de finansiella marknaderna förutsätter mer än något annat det vi kallar stabil makroekonomi, dvs. stabila offentliga finanser. Det innebär att diskussionen om att komma ut ur de stora budgetunderskotten är långt viktigare än hur enskilda regleringar på den finansiella marknaden som sådan ser ut. Det är emellertid också så, att stabila finansiella marknader kräver att vi har en stabil tillväxt, stabila investeringar och en framväxt av nya jobb. Det betyder att när vi lagstiftar om de finansiella marknaderna måste det innebära bättre tillsyn, gränsöverskridande och insyn, men inte så mycket regleringar att investeringar och tillväxten sker i andra länder. Då hotar vi nämligen stabiliteten i vår egen ekonomi och i våra egna finansiella marknader.

Juan Fernando López Aguilar (S&D). – (ES) Herr talman! Det positiva resultatet av den irländska folkomröstningen gör ikraftträdandet av Lissabonfördraget rimligare och närmare förestående än någonsin. Detta är goda nyheter eftersom det innebär att vi äntligen kommer att få institutioner som kan vidta åtgärder. Först och främst kommer de att kunna hjälpa oss att ta oss ur krisen och hantera dess sociala dimension, nämligen sysselsättningsfrågan. Utöver detta bör dock också klimatförändringarna, energin och bestämmelserna för rättvis handel stå på dagordningen.

Toppmötet innebär också ett tillfälle att skaffa den inledande och avgörande kraft som krävs för att fastställa medlemskapet i den nya kommissionen, och vi har redan hört ordförande José Manuel Barrosos förutsägelser beträffande urvalskriterierna.

Jag vill belysa betydelsen av två saker. För det första anser jag, som ledamot av gruppen Progressiva förbundet av socialdemokrater och demokrater i Europaparlamentet, att medlemskapet i kommissionen bör vara balanserat. S&D-gruppen har tagit upp hur viktigt det skulle vara för den höge representanten att vara ledamot av denna politiska familj, men det råder ingen tvekan om att det också är viktigt att garantera en jämn könsfördelning.

Å andra sidan har gruppen också tagit upp fördelningen av portföljer och hänvisat till en som är betydelsefull för mig, som advokat som engagerar sig i frihet, och i egenskap av ordförande för utskottet för medborgarlaga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor, och som hör samman med indelningen av generaldirektoratet för rättsliga och inrikes frågor i ett generaldirektorat som hanterar frågor som rör rättsliga frågor och grundläggande rättigheter och ett annat som ägnar sig åt säkerhetsfrågor.

Jag anser inte att detta är rätt lösning. Den rätta lösningen omfattar inte att underordna rättvisan betydelsen av säkerhet eller att ställa dem mot varandra, utan snarare att upprätta ett generaldirektorat för rättsliga frågor och grundläggande rättigheter, ett andra generaldirektorat för inrikes frågor och ett tredje som inte kopplar samman säkerhet med invandring utan i stället separerar dem, vilket följaktligen innebär ett generaldirektorat för säkerhetsfrågor och ett annat för invandrings-, asyl- och flyktingfrågor, vilket inbegriper området grundläggande rättigheter.

Brian Crowley (ALDE). – (EN) Herr talman! I våra debatter om dessa toppmöten märker ni, om ni tittar tillbaka på de tio gångna åren, att många idéer, många liknande planer och förslag har kommit från ledamöter av Europaparlamentet, från medlemmar i rådet och också från kommissionsledamöter, och det senaste året har, om något, bevisat en sak, nämligen att när unionen agerar tillsammans i solidaritet med stora planer och stora ambitioner kan den förändra världen. Nu är det kanske dags för större planer och ambitioner beträffande hur vi vill gå vidare.

Många har talat om gisslet arbetslöshet som har drabbat så många människor under de senaste månaderna, och man har sagt att det nu är dags att vidta seriösa åtgärder för att avlägsna all överflödigt lagstiftning och göra oss av med överflödiga hinder för företag och företagare som bildar dessa företag.

Jag vill bara säga att vi, när vi talar om solidaritet, inte talar om de stora mot de små, och en sak som oroar mig är att den nya G20-gruppen skulle kunna få negativa följder för små och medelstora länder som håller på att ta sig in på dessa nya marknader.

Slutligen vill jag säga ett par ord till rådets ordförande: ni skulle också kunna sätta frågan om en utvidgning av skyddstiden för upphovsrätt på rådets dagordning under det svenska ordförandeskapet.

Tunne Kelam (PPE). – (EN) Herr talman! Nu när Lissabonfördraget snart träder i kraft bör vi först och främst under detta historiska ögonblick koncentrera oss på EU:s gemensamma framtid och välfärd. Jag är rädd att det inte är det bästa att använda denna sista stund till att framkasta nationella intressen och att testa andra partners nerver.

De globala utmaningar som EU står inför kan inte lösas utan effektiva gemensamma institutioner och en gemensam politik. Dagens Europa är emellertid i större behov än någonsin av den framsynthet, det moraliska åtagande och den insikt som ingår i de gemensamma europeiska värderingar som inspirerade våra grundare att bryta den onda cirkeln av det förflutna och av nationell egoism. Det är anledningen till att vi för Europas framtidskridande och trovärdighet i världen inte nödvändigtvis behöver goda projektledare, utan verkliga statsmän, starka demokratiska ledare som har visionen och auktoriteten för att få till stånd en förändring också i Europa.

Därför behöver vi ett tydligt åtagande till, och ett praktiskt införande av, gemensamma europeiska institutioner. Vi behöver inte bara en gemensam utrikes- och säkerhetspolitik, med en avdelning för yttre åtgärder, utan också en gemensam energipolitik. Europeiska rådet kommer också att godkänna Östersjöstrategin. Jag vill återigen tacka kommissionen och det svenska ordförandeskapet för att man tagit sig an detta. Rådets uppgift är att förverkliga detta så snabbt som möjligt. Jag hoppas att Östersjöstrategin kommer att få den uppmärksamhet som den förtjänar, också av det spanska och det belgiska ordförandeskapet. Jag stöder Cecilia Malmströms uppfattning att Östersjöstrategin kan betraktas som ett pilotprojekt för andra europeiska makroregioner. I vilket fall som helst kommer ingen EU-strategi att tas på allvar utan tillräckliga resurser för ett genomförande. Den befintliga budgetposten behöver mer pengar och större trovärdighet.

Edite Estrela (S&D). – (PT) Jag skulle vilja ta upp två korta punkter. Den första rör Lissabonfördraget: efter Irlands "ja" och den polske presidentens undertecknande förväntas Tjeckiens författningsdomstol avge sitt utlåtande och president Václav Klaus göra sin uppgift, nämligen underteckna fördraget. Rådet får inte ge efter för den tjeckiske presidentens utpressning. Lissabonfördraget är av avgörande betydelse för att de europeiska institutionerna ska fungera bättre, utöver andra fördelar som t.ex. att Europaparlamentets befogenheter och medborgarnas rättigheter stärks. Det är anledningen till att Lissabonfördraget måste träda i kraft snart. Rådet och kommissionen bör fastställa en tidsfrist för president Klaus att börja agera som en president för ett demokratiskt land som är en medlemsstat i Europeiska unionen. Vi får inte för ett ögonblick överväga tanken att en enda ledares nycker ska kunna besegra majoritetens önskan.

Den andra punkten handlar om konferensen i Köpenhamn. Världen behöver ett globalt avtal om att bekämpa klimatförändringarna. Både industriländer och utvecklingsländer måste hindra planeten från att överhettas, och de behöver följaktligen förena sina ansträngningar och fatta ett modigt beslut. Köpenhamn är den stora möjligheten att kunna undvika en katastrof, som vetenskapsmännen säger. Det är inget godtagbart argument att åberopa finanskrisen som en anledning att skjuta upp eller trappa ned planerna för Köpenhamn, och försöken att göra detta får inte tas på allvar. Vi måste visa ambition om vi ska kunna rädda planeten.

Gay Mitchell (PPE). – (EN) Herr talman! Inom en generation kommer Europeiska unionens befolkning att utgöra omkring 6 procent av världens befolkning. Vi är snart där, vilket innebär att vi helt enkelt inte kan fortsätta att ha ett roterande ordförandeskap för Europeiska rådet som skiftar var sjätte månad, och upp till fem olika personer som yttrar sig på unionens vägnar om utrikesrelaterade frågor. Men inom samma generation kommer världens befolkning också att ha ökat med omkring två miljarder människor. Nittio procent av denna ökning kommer att ske i det som nu är utvecklingsländerna, där upp till 11 miljoner barn dör varje år, omkring fem miljoner av dem till följd av brist på läkemedel som har funnits tillgängliga i det som vi kallar väst i över 30 år.

I detta sammanhang är det inte bara viktigt att vi kan styra EU internt på ett välorganiserat sätt, utan det är också viktigt att vi är utrustade för att hantera situationer som denna i utvecklingsländerna, vilket är anledningen till att jag förespråkar en stark, oberoende enskild kommissionsledamot med ansvar för utvecklingsbistånd, som kommer att ha sin egen oavkortade budget och sitt eget ansvarsområde och som kommer att vara ansvarig inför parlamentet genom utskottet för utveckling.

Det är av avgörande betydelse att den höge representanten eller utrikesministern eller vilken titel denne person nu ska få har många uppgifter, mycket att göra, men det är en enda fråga som kräver och måste kräva vår särskilda uppmärksamhet. Jag förespråkar med eftertryck att vi inte bara ska fortsätta att ha en kommissionsledamot med ansvar för utveckling, utan att denna post ska tilldelas någon som klarar av denna

uppgift och är fast besluten att se till att våra grannar, som befinner sig på ett kort avstånd från Europeiska unionen, behandlas med respekt, av både egennyttiga och osjälviska skäl.

Monika Flašíková Beňová (S&D). – (SK) Den viktigaste punkten för rådets kommande möte är att slutföra ratificeringen av Lissabonfördraget och att väcka fördraget till liv.

Det förfarande som inleds i och med Lissabonfördraget kommer att stärka unionen både internt och i ett globalt sammanhang. Att stärka unionens ställning har ett starkt samband med att stärka samarbetet på området för den nuvarande tredje pelaren. Unionen kommer att bli öppnare, effektivare och mer demokratisk. Den huvudsakliga utmaningen och prioriteringen är att garantera grundläggande rättigheter och friheter samt integritet och säkerhet i Europa. För att uppnå dessa mål krävs fullt stöd, ett effektivt genomförande och tillräcklig respekt för befintliga lagar och instrument som är knutna till skyddet av mänskliga rättigheter och civila friheter.

I Stockholmsprogrammet betonas försäkran om dessa rättigheter, framför allt på områdena för rättvisa och säkerhet. Vi måste ge företräde åt mekanismer som underlättar medborgarnas tillgång till domstolarna, så att deras rättigheter och legitima intressen kan drivas igenom i hela unionen. Vår strategi måste också vara att stärka det politiska samarbetet och tillämpningen av rättigheter och att förbättra säkerheten i Europa. Strategin för inre säkerhet måste utvecklas i syfte att bekämpa den ökande extremismen i medlemsstaterna och att undanröja de spänningar som väckts av oansvariga politiker, med hjälp av konkreta lösningar på känsliga frågor som t.ex. invandring, asylpolitik och romernas och nationella minoriteters situation på ett sådant sätt att dessa frågor inte utnyttjas av högerorienterade extremister.

En ordentligt organiserad invandring kan gynna alla berörda parter. Europa kommer att behöva en flexibel invandringspolitik som svarar mot samhällets och arbetsmarknadens behov i de olika EU-medlemsstaterna.

Vi måste dock, i samband med upprättandet av en trovärdig invandrings- och asylpolitik som är hållbar på lång sikt, vara mycket uppmärksamma på problemet med illegal invandring, som är ett stort bekymmer för våra medborgare.

Mario Mauro (PPE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Var modiga, modiga, modiga – den rekommendationen vill jag ge inför rådets möte. När det gäller diskussionen om tillsättningen av nya kommissionsledamöter, EU:s nya utrikesminister och president – med andra ord de personer som tillsammans med kommissionens ordförande José Manuel Barroso och övriga ledamöter ska styra EU:s politik inom en snar framtid – ska man därför enbart använda den metod för beslutsfattande som bäst tar till vara EU-medborgarnas intressen.

Man ska därför välja personer som har ett djup både som politiker och människor och vars politiska insatser på både nationell och EU-nivå utmärks av omsorg om det gemensamma bästa. Detta måste vara grunden för vårt fortsatta arbete med viktiga frågor som klimatförändringen, samtidigt som vi kanske också måste fortsätta utreda vad ländernas ekonomier och den ekonomiska krisen kräver, med hjälp av djärva satsningar som euroobligationer, som vi också bör sätta upp på dagordningen för rådets nästa möte.

Avslutningsvis vill jag citera några ord som påven Benedictus XVI yttrade häromdagen – det skulle glädja mig om han för en gång skull även försvarades vid nästa möte i Europeiska rådet – eftersom dessa ord lägligt påminner oss om alla medborgares och politiska företrädares gemensamma ansvar, nämligen att möta vårt behov av sammanhållning och vår gemensamma strävan efter sanning, som är det avgörande incitament vi behöver för att börja bygga någonting viktigt för oss själva och kommande generationer.

Utvecklingen och civilisationen springer ur sammanhållning, och Europa var stort på den tiden det förmedlade dessa grundläggande värden som hämtats ur den kristna tron och som sedan kom att utgöra nationernas kulturarv och kulturella identitet. Jag menar därför att det är uppenbart vilken väg vi måste följa om vi ska kunna klara den stora utmaningen att återigen göra Europa till en global stormakt.

Zuzana Roithová (PPE). – (CS) Herr talman! Lissabonfördraget är en nyckelfråga. Den tjeckiska författningsdomstolens rättspraxis är entydig, och jag tror inte att domstolen i nästa vecka kommer att ha funnit att fördraget är oförenligt med den tjeckiska konstitutionen. Jag tvivlar emellertid på att presidenten kommer att sluta med sitt obstruerande. Tjeckien har dock inte något presidentstyrt system, och regeringen kan väcka talan mot en sådan president för att han överskrider sina befogenheter. Det är känt att Václav Klaus i årtal vägrade att utse en viss advokat till domare enbart på grund av att han förlorat en domstolstvist mot advokaten i fråga, och inte heller respekterar han den högsta förvaltningsdomstolens utslag. Jämte denne advokat har nu 500 miljoner europeiska medborgare tagits som gisslan genom presidentens nyckel. Skadan

är anseelig. I ett krisläge fördröjs tillsättningen av en ny kommission, parlamentet saknar befogenheter att lösa budgetfrågan, under tiden kan de nationella parlamenten inte dela ut några gula eller röda kort och vi använder oss inte av de nya befogenheterna för att bekämpa epidemier, energikriser, terrorism och organiserad brottslighet eller de nya principerna inom civilförsvaret och humanitär hjälp.

Stadgan om grundläggande rättigheter kan komma att förkastas, enbart på grund av de numera ogiltiga Benešdekreten. Detta är helt absurt, inte bara på grund av tidpunkten, utan också för att det saknas rättslig grund. I artikel 345 i Lissabonfördraget står det uttryckligen att fördraget inte ska ingripa i egendomsfrågor i medlemsstaterna. Genom stadgan inrättas inga nya rättsliga möjligheter som har företräde framför de redan befintliga vad gäller egendomstvister i Tjeckien. Dessutom är förordning 44 om erkännande av domar inte tillämplig på egendomsfrågor som går femtio år tillbaka i tiden. Tjeckiska medier försöker dock att utså tvivel. Vad är det egentligen som sker i Tjeckien? Det är tydligt att nästa presidentval i Tjeckien blir en tuff match, och Václav Klaus försöker genom detta teaterstycke att odla bilden av en stark ledare som på egen hand kan utmana hela EU och försvara det tjeckiska folkets egendom mot främlingar. Jag uppskattar att EU inte satte Tjeckien under press, och jag vill vädja om tålmod tills vi på hemmaplan kan hitta en lösning på problemet med det demokratiska underskott som skapats av vår president, i god tid före valet i Storbritannien. Avslutningsvis vill jag återigen vädja till rådet att de ska stödja Tjeckien, motsätta sig Kanadas ensidiga visumkrav för tjeckiska medborgare och besluta om gemensamma sanktioner.

Georgios Papastamkos (PPE). – (EL) Herr talman! Jag ska i mitt anförande fokusera på tre frågor. Den första är den ekonomiska krisen. Krisen drabbar urskillningslöst alla ekonomiska system, både starka och mindre starka. Om vi ser på våra tioåriga erfarenheter av EMU i ljuset av den ekonomiska krisen är det uppenbart att den ekonomiska politiken i ökad omfattning måste europeiseras. Det är också uppenbart att de ekonomiska riskerna måste europeiseras. Förtroende är bra, men kontroll är bättre.

Den andra frågan är klimatförändringarna. EU går med rätta i bräsch för den globala ekologiska diplomatin. Jag håller helt med kommissionens ordförande José Manuel Barroso om att det under slutspurten inför Köpenhamnsmötet inte finns någon plan B. Den ekologiska skulden belastar alla utan undantag. Jag stöder tanken på att inrätta en global klimatbank, som med hjälp av medel från utsläppsbanken ska finansiera utvecklingsländernas insatser för att skapa miljövänliga utvecklingsstandarder.

Den tredje frågan är invandringen. Vi måste uppenbarligen påskynda arbetet med att anta en gemensam invandringspolitik. Invandringen har emellertid även utrikespolitiska aspekter. Vi måste snabbast möjligt fortsätta skapa effektiva utrikespolitiska förbindelser till tredjeland, eftersom det finns ett betydande tryck på vissa länder, särskilt i södra Europa. Jag ska inte hymla med att Turkiets hållning är provocerande. Det var glädjande att höra det svenska ordförandeskapet påpeka detta. EU:s budskap till Turkiet – och andra länder – måste vara högt, tydligt och effektivt. Detta ramverk är en del av gemenskapens regelverk, och alla måste respektera det.

Peter Liese (PPE). – (DE) Herr talman! Cecilia Malmström och José Manuel Barroso har tagit upp frågan om klimatförändringarna och förberedelserna inför Köpenhamnsmötet. Jag håller med alla som anser att rådet måste dra en del ambitiösa slutsatser. Jag rekommenderar dock att man inte enbart tittar på de sektorer som sedan 2005 omfattas av EU:s system för handel med utsläppsrätter, både vad gäller finansiering och frågan om vem som ska svara för minskningen.

Fler sektorer måste dela bördorna. Mer än hälften av utsläppen står fortfarande utanför EU:s system för handel med utsläppsrätter. Fler sektorer måste ta ansvar om vi ska kunna nå våra mål och trygga finansieringen. Jag tänker på luft- och sjöfartssektorn. Rådets och kommissionens åtgärder har hittills varit en besvikelse för mig. Under förberedelserna inför Pittsburghmötet togs den frågan inte med i rådets slutsatser.

Om vi ska lyckas i Köpenhamn är det viktigt att vi skyndar på vårt arbete. Det gjorde utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet i måndags. Jag vill be rådet och kommissionen att titta närmare på detta.

Vidare vill jag säga att rådet också måste diskutera den nya kommissionens sammansättning, även om jag är medveten om att diskussionerna blir mycket informella. I all blygsamhet vill jag lägga fram ett förslag. Av historiska skäl har läkemedelslagstiftningen hamnat under generaldirektoratet för näringsliv och kommissionsledamoten med ansvar för näringslivsfrågor. Läkemedelslagstiftning är självklart en näringslivsfråga, men den är också en hälsofråga. I alla medlemsstater, i Europaparlamentet och till och med i USA utgör detta område en del av hälsopolitiken. Därför är det kanske nu dags att försöka oss på en förändring inom detta område. Var snälla och be kommissionens ordförande att titta på den frågan.

Vytautas Landsbergis (PPE). – (EN) Herr talman! I sitt vänliga svar till Nigel Farage i går sade José Manuel Barroso att EU måste ha en rådsordförande som är en sann europé. Jag är säker på att både ni och många här närvarande delar den uppfattningen. Måste vi också ha någon på den posten som är en sann "Gazpromförespråkare", som Gerhard Schröder, Paavo Lipponen etc.? Eller anser ni att de egenskaperna är tämligen kompatibla, så att en sann "Gazpromförespråkare" – särskilt om de röstat för vänskapskorrumperade förbindelser – också är den bästa europén? På det sättet kan vi skynda på EU:s nuvarande utveckling mot ett "GU" – "Gazpromunionen" – och därmed undvika en situation där Ryssland fullständigt ignorerar EU och samtidigt gör sitt yttersta för att splittra unionen. Vad har ni för uppfattning om "Gazpromförespråkare" på ordförandeposten?

Mirosław Piotrowski (ECR). – (PL) Herr talman! Lissabonfördraget har ännu inte ratificerats och är fortfarande bara ett utkast till politiskt dokument. Det betyder att vi inom EU fortfarande måste följa principen om enhälliga beslut. Alla länder har rätt att reservera sig. Tjeckiens president Václav Klaus agerar inom ramen för ett fastlagt regelverk. Om presidenten utsätts för påtryckningar påverkar det inte bara honom personligen, utan också miljontals medborgare i de länder som har uttryckt allvarliga invändningar mot dokumentet. Vid Europeiska rådets kommande möte måste ledarna för EU:s medlemsstater nogta betänka det förnuftiga i att medvetet kringgå viljeyttringar från de medborgare som de företräder och betänka vad det kan få för konsekvenser.

Silvia-Adriana Țicău (S&D). – (RO) Europeiska rådet kommer att uppmanas att godkänna EU:s strategi för Östersjöregionen. Jag anser att strategin är en användbar modell för EU:s kommande strategi för Donaregionen.

Donaregionen omfattar tio länder, däribland sex EU-medlemsstater med en befolkning på 200 miljoner invånare. Här ingår 75 miljoner människor som lever i områden som gränsar till Donau. Därför tror jag att det är viktigt att den här modellen även används när det gäller strategin för Donauområdet, som behöver en handlingsplan och ett handlingsprogram för de kommande åren.

För att fortsätta på temat med Europeiska rådets program, anser jag det också vara av största vikt att vi på EU-nivå antar de finansiella instrument som krävs för att utveckla en ekoeffektiv ekonomi. Jag talar här om energieffektivitet i byggnader och i synnerhet om hållbara transporter.

Jean-Pierre Audy (PPE). – (FR) Herr talman, fru minister, fru vice kommissionsordförande! Min fråga gäller tillämpningen av Lissabonfördraget, särskilt löftet till det irländska folket om att varje land ska få varsin kommissionsledamot.

I december 2008 enades vi om att Europeiska rådet skulle vidta lämpliga åtgärder för att se till att vi fick en kommissionsledamot per land. Fru Malmström, var finns dessa rättsliga åtgärder? Det ryktas att en ändring av Lissabonfördraget ska införas i Kroatians anslutningsfördrag, eller finns det några andra lämpliga rättsliga arrangemang? Kan ni säga vad som gäller? Jag undrar också hur ni tänker utöka antalet parlamentsledamöter med 18, eftersom ytterligare 18 parlamentsledamöter ska ingå i nästa Europaparlament enligt Lissabonfördraget?

Ilda Figueiredo (GUE/NGL). – (PT) Herr talman! Rådet måste vid sitt kommande möte ge absolut prioritet åt att förändra den liberala politik som har lett till den grava ekonomiska och sociala krisen. Det är rätt tillfälle att ta i tu med den fattigdom som cirka 80 miljoner europeiska medborgare lever under, däribland drygt 30 miljoner arbetstagare som är så lågavlönade att de och deras familjer lever på existensminimum och inte kan ta sig ur sin fattigdom. Det är rätt tillfälle att lova att angripa den höga arbetslösheten som fortsätter att öka, och som kan komma att uppgå till 30 miljoner under nästa år om vi inte omedelbart vidtar lämpliga åtgärder.

Rådets främsta utmaning är därför att bryta med Lissabonstrategins och stabilitetspaktens nyliberala politik. Den måste ersättas av ett verkligt program för framskridande och social utveckling, som främjar allmännyttiga tjänster av hög kvalitet, stöder produktion, mikroföretag och små och medelstora företag, uppvärderar den arbetande befolkningen och skapar mer sysselsättning med rättigheter, inbegripet jobb åt kvinnor och ungdomar.

Enikő Győri (PPE). – (HU) Mina damer och herrar! Enligt vissa rykten jag har hört cirkulerar det ett förslag om hur man kan få med Tjeckiens president Václav Klaus på tåget, nämligen genom att på något sätt införliva Benešdekreten i Lissabonfördraget i efterhand. Jag vill att vi passar oss för den typen av rättsligt tricksande och trams, och det av tre skäl. För det första anser jag att vi skulle skapa en farlig praxis där vilken grundlagsexpert som helst skulle tycka sig ha rätt att retroaktivt gå in och ändra i ett avtal, vilket som vi kan

se är farligt eftersom den slovakiska regeringen redan har förklarat att om Klaus kan, så kan de också. Därför tror jag att det skulle bli en farlig praxis.

För det andra är det fel att nämna irländarna som exempel. Vad irländarna ville ha ingick ursprungligen i Lissabonfördraget, och de hade inga invändningar om något som inte stod i fördraget. Därför mötte deras begäran inga rättsliga hinder. För det tredje innebar 13 av de 143 Benešdekreten att ungrare och tyskar berövades sina medborgerliga rättigheter. Jag anser inte att EU kan tillåta hänvisningar till sådana dokument.

Rachida Dati (PPE). – (FR) Herr talman! Jag vill utveckla mitt argument från mitt anförande i går om förberedelserna inför Köpenhamnsmötet och därefter tala om gårdagens Ekofinmöte, som inte var någon större framgång.

Jag frågade er vilket ansvar vi som industriländer har att uppföra oss så att utvecklingsländerna kan följa oss i våra ansträngningar att bekämpa klimatförändringarna.

I Köpenhamn kan vi inte agera som om vi alla hade samma förmåga – det skulle betyda att vi alla hade samma utgångspunkt och i slutändan inte kom någonstans. För att kunna övertyga våra partner i utvecklingsländerna om att slå in på vår väg är det uppenbart att vi måste ta i tu med frågan om vad de ska få för stöd och inte vänta tills vi vet utgången av Köpenhamnsmötet.

När det gäller den viktiga frågan om klimatförändringarna måste de 27 medlemsländerna vid Europeiska rådets nästa möte enas om EU:s syn på stödet till utvecklingsländerna.

Som jag sade lyckades finansministrarna vid gårdagens möte i Ekofinrådet inte enas kring en gemensam ståndpunkt om dessa problem. Vi vet dock att frågan är helt central. Europeiska kommissionen har redan lagt fram sina förslag, och jag hoppas innerligt att vi kan ta initiativet och få med oss våra partner i syfte att åstadkomma den globala solidaritet som krävs för att hantera problemet med klimatförändringarna.

Charles Goerens (ALDE). – (FR) Herr talman! Min fråga riktar sig till rådets nuvarande ordförandeskap. Ni vet att den centrala frågan angående Europeiska rådets kommande ordförande är att veta huruvida han eller hon under alla omständigheter kommer att föredra gemenskapsmetoden. Anser ni att detta kriterium bör vara ett krav för att utnämnas till Europeiska rådets ordförande?

Vi har på sistone av och till sett mellanstatliga tendenser. Jag tror att det är dags att avsluta detta kapitel och återvända till den europeiska integrationsprocessens början och förbli trogna arvet efter Robert Schuman och Jean Monnet.

Angelika Werthmann (NI). – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Vi pratar alltid om den "ekonomiska och finansiella krisen" inom citattecken. Varför talar vi inte om en strukturell kris? Alltihop började med en utpräglad bankkris som omfattade investeringsbankerna. Det är bara en näringsgren, men hela världsekonomin blev lidande på grund av detta.

Romana Jordan Cizelj (PPE). – (SL) Mina damer och herrar! Köpenhamnkonferensen kommer snart att bryta lös, och ändå har vi bara tagit ett litet steg framåt sedan förra årets konferens. Vi borde ha uppnått mycket mer och agerat mer beslutsamt. Nu märker vi att vi kämpar inte bara med finansieringen, utan även för att ingå åtaganden om enskilda länders utsläppsminskningsmål.

Industriländerna måste i det här läget spela en mer framskjuten roll, och vi måste alla sända ett tydligt budskap till USA. Den särskilda svårighet vi har när det gäller Förenta staterna är att vi vet att de inte ens kommer att ha antagit den nationella lagstiftning som krävs tills det är dags i december. Jag anser att vi tydligt måste uttrycka våra förväntningar om att president Barack Obama levererar i en av de frågor där han före valet avgav sina viktigaste löften, nämligen att Amerika ska inta en proaktiv roll för att komma till rätta med klimatförändringarna. Likaså måste vi tydligt uttrycka våra förväntningar på att president Obama utnyttjar sin personliga medverkan för att göra konferensen till en framgång.

Jaromír Kohlíček (GUE/NGL). – (CS) Fru rådsordförande, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Europeiska rådet är otvivelaktigt ett viktigt organ och bör därför lösa viktiga frågor. Huvudfrågan är att skaffa fram arbete som kan ge folk en anständig levnadsstandard. Jag förvånas över hur meningslösa anföranden avlöser varandra, vilket avslöjar okunskap och obetänksamt rör ihop en bisarr gryta av revanschistiska krav och extremliberala metoder. Europeiska rådet måste genast avfärda sådana röster och samtidigt ge en tydlig signal om att dess primära mål är att få igång industrin igen och få ordning på krisen i jordbruket. Om rådet istället accepterar nedskärningar på det sociala området, i kombination med lättnader för bankerna och de mest välbärgade, då kan inga positiva impulser förväntas, särskilt om man envisas med

det abstrakta kriteriet finansiell stabilitet. Avslutningsvis vill jag säga följande till alla som desperat har motsatt sig att Lissabonfördraget ratificeras genom folkomröstning: sopa först rent framför er egen dörr, och om ni inte klarar att förklara vad som är bra med det här fördraget för era egna medborgare, sluta då att mästra andra.

Agustín Díaz de Mera García Consuegra (PPE). – (ES) Herr talman! Jag vill nämna utmaningarna vi står inför och måste övervinna inom området för frihet, säkerhet och rättvisa, nämligen att inrätta en lämplig gemensam migrations- och asylpolitik och en effektiv kontroll av EU:s yttre gränser, en effektiv integrations- och återvändningspolitik, ett trovärdigt och pålitligt Eurojust, ett Europol som gagnar gemenskapen och står under Europaparlamentets kontroll, framsteg vad gäller harmoniseringen inom det civilrättsliga och straffrättsliga området, effektiva transatlantiska förbindelser – i synnerhet med Förenta staterna – baserade på förtroende och likställighet, en rättvis lösning på frågan om Swift-uppgifter, en effektiv dataskyddspolitik, effektivare åtgärder för att skydda euron mot förfalskning samt aktivt främjande av stadgan om de grundläggande rättigheterna.

Robert Goebbels (S&D). – (FR) Herr talman! Min fråga är mycket enkel. Vi har nyligen utsett den nya kommissionens ordförande, men när får vi den nya kommissionen? I dessa svåra tider är det omöjligt att arbeta med en kommission där hälften av ledamöterna håller på att packa sina väskor. Vi behöver ny energi – vi behöver den här nya kommissionen snart.

Seán Kelly (PPE). – (EN) Herr talman! En av de lärdomar vi kan dra av den nyligen genomförda folkomröstningen i Irland är att en skicklig pr-kampanj gör stor skillnad. I juni 2008 röstade irländarna nej till Lissabonfördraget. Knappt ett år senare röstade två tredjedelar ja. Påverkade EU deras liv i mycket högre grad under den tid som förflöt mellan folkomröstningarna? Nej. Men ja-sidan var mycket bättre på att sälja Europeiska unionens budskap i den andra kampanjen.

Särskilt nu när Lissabonfördraget håller på komma på plats tror jag en viktig sak med de nya befogenheterna är att mycket positivt kommer att utträttas. Men kommissionen måste också utarbeta en lämplig pr-strategi för att berätta för medborgarna om dessa positiva saker. Därför vill jag fråga kommissionen vad de har för planer i det avseendet, så att kommande folkomröstningar kan genomföras mycket smidigare än förr.

Petru Constantin Luhan (PPE). – (RO) Herr talman! Mitt namn är Luhan, inte Luman. Jag välkomnar varmt att de politiska grupperna vill främja ratifikationsprocessen. För att se till att EU kan fungera effektivt behöver vi Lissabonfördraget, och det måste träda i kraft snarast möjligt.

I nuläget är Tjeckien den enda medlemsstaten som inte har ratificerat fördraget. Som gruppen Europeiska folkpartiet (kristdemokraterna) redan har sagt uppmanar vi president Václav Klaus att visa en ansvarsfull hållning och ratificera fördraget till Europeiska rådets möte i slutet av oktober. I annat fall kommer vi att fortsatt sitta fast i den här institutionella debatten utan att kunna inrikta oss på de verkliga problem som vanliga medborgare brottas med, exempelvis den ekonomiska och finansiella krisen, arbetslöshet och social integration, och inte heller kommer vi att kunna förstärka bilden av EU som en verklig global aktör.

Jag menar att vi har diskuterat det här fördragets förtjänster så mycket att det inte är någon idé att blåsa liv i diskussionen igen. Vi vill nu vid Europeiska rådets kommande möte kunna bekräfta att ratificeringsprocessen har slutförts i samtliga medlemsstater, så att vi kan gå vidare till nästa steg som är att tillsätta en ny kommission.

Cecilia Malmström, rådets tjänstgörande ordförande. – Herr talman! Tack, ledamöter, för frågor och kommentarer. Det talas mycket om medborgarnas Europa, om folkens Europa, och sedan tolkar man det lite som det passar ens egna politiska syften. Det är väl inget fel i det, men om man frågar medborgarna "vad vill ni i Europa?", då säger medborgarna i alla europeiska länder: "Vi vill ha ett samarbete i Europa som baseras på ett antal värderingar, och som löser våra gemensamma problem – den ekonomiska krisen, arbetslösheten, klimatfrågorna, den gränsöverskridande brottsligheten, migrationsproblematiken osv."

Det är det vi är här för att göra. Många av dessa frågor kommer vi att diskutera på toppmötet om tio dagar. Vi kommer naturligtvis inte att lyckas lösa allt detta, men förhoppningsvis kan vi ta viktiga steg framåt, och därigenom skapa ett mer medborgarnas Europa. Vi ska fatta dessa beslut på ett sätt som är demokratiskt, öppet och tillåter insyn.

Man kan ha olika uppfattningar om Lissabonfördraget. Den uppfattning som det svenska ordförandeskapet och rådet och, tror jag, majoriteten här i kammaren har är att Lissabonfördraget gör att Europa kommer närmare medborgarna. Vi fattar beslut på ett effektivare och demokratiskt sätt. Dessutom ger vi ökad styrka

och tyngd åt Europeiska unionen i våra globala relationer. Därför är det viktigt att få fördraget på plats, och jag kan garantera att vi gör vårt yttersta för att så ska ske så snart som möjligt.

Det finns ännu ingen lösning klar för den tjeckiske presidenten. Det spekuleras lite här, hör jag, men det finns alltså ännu ingen lösning. Vi för intensiva samtal med våra vänner i Prag och hoppas att mycket, mycket snart kunna presentera ett förslag för er på hur detta ska lösas. Jag vill också påminna om att den tjeckiska författningsdomstolen naturligtvis först måste göra sin bedömning innan vi kan gå vidare.

Under tiden fortsätter förberedelserna för medbeslutande med parlamentet, för den europeiska utrikestjänsten, som vi ska diskutera i eftermiddag. Jag kan återkomma till många av de synpunkter som har förts fram och andra frågor som rör Lissabonfördraget. Det finns ett mycket gott samarbete med talman Jerzy Buzek och medarbetare till honom om hur parlamentet, rådet och kommissionen ska kunna samarbeta med de nya reglerna på plats.

Det har ställts några frågor som rör Afghanistan. Ja, Marielle de Sarnez, vi hoppas att vi kan föra diskussionen framåt om en mer europeisk samsyn när det gäller Afghanistan, som baseras både på den militära närvaro som Europeiska unionen har och ett ökat stöd för det civila samhället, för de demokratiska, statsbyggande processerna. Just nu pågår intensiva diskussioner om hur vi kan stötta det val som ska äga rum den 7 november. Det är kort tid. Det är svårt att få europeiska valobservatörer på plats på så kort tid, men vi ska naturligtvis göra vårt yttersta.

Det är Europeiska unionens långsiktiga mål, vilket vi stöder, att få en gemensam asyl- och migrationspolitik. Det kommer vi inte att hinna med fram till årsskiftet – för det krävs bland annat att Lissabonfördraget först träder i kraft. Jag delar dock er bedömning att detta är viktigt. Under tiden jobbar vi med Stockholmsprogrammet och diskuterar då bland annat migrationsfrågorna. De är ju mycket komplexa och handlar om samarbete med tredjeland, handel, bistånd, möjligheten att införa ett ramverk, så att vi också kan ha legal invandring till Europa. De handlar dessutom om solidaritet och om mottagningssystem. I samband med detta kommer kommissionen att rapportera om de framsteg som gjorts. Sedan kommer vi att fatta ytterligare beslut i december.

Frågan om Ankaraprotokollet är viktig, Johannes van Baalen. Vi säger ofta till våra turkiska vänner att de ska ratificera och genomföra Ankaraprotokollet. Frågan kommer inte att diskuteras på detta toppmöte, utan utvidgningsdiskussionen kommer att föras senare i höst med eventuella beslut i december. Därför kan jag säkert återkomma till den frågan.

När det gäller antalet kommissionsledamöter har ju Europeiska rådet bestämt att varje land ska ha en kommissionsledamot. Med det nuvarande fördraget skulle detta kunna ändras 2014. Vi har, så fort fördraget kommer på plats, tid att se över de eventuella juridiska justeringar som krävs för att garantera att varje land får behålla sin kommissionsledamot. Det kommer vi att göra. Vi för diskussioner med de olika rättsliga instanserna för att se om det krävs ytterligare ändringar i fördraget, eller om det räcker att Europeiska rådet enhälligt beslutar detta.

Samma sak gäller i fråga om de 18 extra ledamöterna i parlamentet. Så fort fördraget är på plats, kommer vi att inleda förberedelserna för detta. En del länder har redan förberett för att snabbt kunna skicka hit de ledamöter som det handlar om. I en del länder är det nationella valsystemet lite mer komplicerat, Jean-Pierre Audy. Därför kan det ta en viss tid. Jag hoppas att man inleder förberedelsearbetet så snart som möjligt. Jag är mycket glad över att Europaparlamentet har sagt att dessa ledamöter kommer att få vara observatörer under den tid det tar innan de formellt kan bli ledamöter. Tillsammans med det inkommande spanska ordförandeskapet kommer vi att göra vårt yttersta för att detta ska gå så smidigt och snabbt som möjligt.

Slutligen vill jag tacka, inte bara för denna debatt utan även för det mycket, mycket starka stöd som denna kammare ger till ordförandeskapet när det gäller klimatfrågan. Vi ska göra vårt yttersta för att det vid Europeiska rådets möte ska kunna fattas beslut om europeisk finansiering som bygger både på det europeiska bidraget och på vårt bidrag i förhållande till utvecklingsländerna, och därigenom kunna ge en mycket stark signal och en "push" till de internationella förhandlingarna så att de blir så lyckosamma som det någonsin är möjligt i Köpenhamn. Det är den allvarligaste och viktigaste frågan för vår generation att vi tar ordentliga, konkreta steg för att bekämpa den globala temperaturhöjningen och få ett globalt regelverk. Jag är verkligen tacksam över det stöd och engagemang som Europaparlamentet visar i denna fråga.

Margot Wallström, kommissionens vice ordförande. – (EN) Herr talman! Först och främst vill jag tacka så mycket för denna livliga och intressanta debatt. Här i kammaren och i denna debatt finns en påtaglig känsla

av att det brådskar att få Lissabonfördraget på plats. Som ni förstår väntar kommissionen precis som parlamentet ivrigt på att den nya fördraget ska träda i kraft.

Vi vet alla att den politiska processen att godkänna fördraget nu har avslutats i samtliga medlemsstater. Det är självklart upp till varje enskild medlemsstat att slutföra ratificeringsförfarandet, och härvidlag måste de följa sina interna förfaranden, men det är också uppenbart att ingen enskild medlemsstat agerar i ett vakuum. Deras beslut och förseningar kommer att påverka alla.

Vi hoppas givetvis alla att Tjeckien mycket snart kommer att kunna ratificera fördraget. Jag vill också påminna alla här närvarande om att lojalt samarbete är en av EU:s principer och ett grundläggande kännetecken. Jag menar att det är av största vikt att medlemsstaterna kan lita på varandra i fråga om ingångna åtaganden.

Jag vill också kommentera det förhållandet att många av parlamentsledamöterna har gjort åtskillnad mellan å ena sidan verkligheten – med arbetslöshet och ekonomisk kris – och å andra sidan Lissabonfördragets text, men självklart är själva poängen att Lissabonfördragets text har skrivits för att hantera sammanhanget och att vi kommer att stå bättre rustade för att fatta effektiva beslut om invandrings- och asylopolitik, energitrygghet etc. Det är själva poängen, och vi måste koppla ihop verkligheten och texten istället för att hålla isär dem, men vi hoppas att vi mycket snart ska se ett slut på den eviga debatten om institutionella frågor så att vi kan få använda dessa nya och effektiva instrument.

Kommissionen arbetar nu aktivt med att förbereda genomförandet när fördraget träder i kraft. Jag vet att ni i eftermiddag kommer att hålla en särskild debatt om avdelningen för yttre åtgärder. Det är därför inte rätt tillfälle att gå in på den frågan i detalj. Jag vill bara säga att vi inom detta område står inför en rejäl utmaning.

Det är en utmaning att samla de olika aktörerna inom området för yttre åtgärder, och det övergripande målet måste vara att åstadkomma diplomatisk synergi. Ett visst mått av kreativt tänkande krävs, samtidigt som den interinstitutionella balansen måste upprätthållas.

Avdelningen måste också fullt ut hållas ansvarig inför kammaren, det vill säga Europaparlamentet. Det är min övertygelse att inrättandet av avdelningen för yttre åtgärder kan bli en framgång om rådet, parlamentet och kommissionen samarbetar nära. Vi måste också respektera att det åligger kommissionens höge företrädare och vice ordförande att lägga fram ett förslag i samråd med kommissionen.

När det gäller en annan viktig fråga, det europeiska medborgarinitiativet, har kommissionen för avsikt att presentera en grönbok i mitten av november. Vi tänker hålla ett brett samråd med medborgarna, civilsamhället och alla aktörer, så att vi kan lägga fram lagstiftningsförslag så snart Lissabonfördraget har trätt i kraft.

Den ekonomiska och finansiella krisens konsekvenser kommer att stå högt upp på rådets dagordning. Frågan har som vi hört kommit upp många gånger under debatten. Jag instämmer med dem som sade att det inte finns utrymme för självberöm. Det är riktigt att krishanteringspolitiken börjar ge vissa resultat – finansmarknaderna börjar konsolideras och förtroendet ökar – men det är långt kvar tills situationen är normaliserad, och arbetslöshetens konsekvenser är mycket allvarliga och kommer så att förbli. Det krävs också fortsatta politiska insatser till stöd för en aktiv arbetsmarknadspolitik.

Självklart står kommissionen fast vid sitt budgetförslag – det säger jag till svar på några av de frågor som ställdes under debatten. Vi hoppas också att parlamentet vid omröstningen ska bekräfta våra ambitioner. Som ordförande José Manuel Barroso påpekade under gårdagens frågestund är det vi har gjort hittills inte tillräckligt.

Sysselsättningsläget är sådant att vi alla måste göra mer både på EU-nivå och på nationell nivå. Arbetslösheten är i dag vår främsta prioritering, och vi hoppas att vi kan räkna med Europaparlamentets stöd i det fortsatta arbetet med denna fråga, och även att vi kan sätta press både på rådet och medlemsstaterna, så att de godkänner vårt förslag om att förenkla förvaltningen av strukturfonderna, eftersom det avgjort kan vara till hjälp.

En annan fråga som nämnts är administrativa bördor. Nu på torsdag kommer kommissionen att anta ett mycket långtgående meddelande om minskade administrativa bördor. Meddelandet kommer att redogöra för vad som har åstadkommit hittills och vad som återstår att göra. Det utgår också från det viktiga arbete som har utförts av Stoibergruppen. Enligt denna rapport är bilden mycket ljus, och förslaget om hur vi ska hantera minskningen av administrativa bördor har lagts fram. Tyvärr har flertalet av dessa förslag blivit liggande i rådet, varför vi återigen hoppas att Europaparlamentet ska hjälpa oss att sätta press på medlemsstaterna så att vi faktiskt kommer vidare med dessa frågor.

Jag vill också säga någonting om finansmarknadstillsyn, en fråga som givetvis har dykt upp med jämna mellanrum på kommissionens dagordning under de senaste månaderna. Ett helt nytt ramverk för tillsynen måste inrättas på EU-nivå, och de gläder oss att vissa framsteg har uppnåtts. I rådet finns en bred överenskommelse om kommissionens förslag om systemrisknämnden för makrotillsyn (European Systemic Risk Board, ESRB). Vi hoppas att parlamentet ska stödja förslaget. Det behöver göras mycket mer när det gäller tillsynsmyndigheter inom området för mikrotillsyn, och återigen räknar vi med att både rådet och parlamentet så snart som möjligt vill nå en ambitiös och effektiv lösning.

Låt mig till sist säga något om den fråga som också står överst på det svenska ordförandeskapets dagordning, nämligen klimatförändringarna, eftersom det bara återstår några få veckor till Köpenhamnkonferensen. Jag tror flera av er har berört det som kommer att bli kärnfrågan och som blir avgörande för konferensens framgång eller misslyckande. Jag skulle vilja kalla det klimaträttvisa, eftersom det handlar om förhållandet mellan utvecklingsländer och utvecklade länder och viljan att lägga fram ett trovärdigt förslag för att finansiera både begränsnings- och anpassningsåtgärder och det sätt på vilket vi även visar vår vilja att gå i täten.

Kommissionen har som enda institution lagt fram ett finansieringsförslag. Det har av många fått kritik för att inte vara tillräckligt. Jag är säker på att det inte är tillräckligt, men det är ett första steg, och förhoppningsvis kan det också få andra att redovisa sina egna ansträngningar och lägga fram någonting på förhandlingsbordet som vi kan diskutera i Köpenhamn. Vi kommer självklart att fortsätta arbeta mycket aktivt och inte sänka vår ambitionsnivå, utan istället uppmuntra alla andra parter och partner att delta fullt ut och bänka sig kring förhandlingsbordet – som för första gången även inkluderar Förenta staterna – så att vi kan bemöta medborgarnas oro.

Jag kan försäkra er att vi inte tänker sänka våra ambitioner, utan istället se till att vi arbetar proaktivt för att uppnå en bra överenskommelse i Köpenhamn.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Skriftliga förklaringar (artikel 149 i arbetsordningen)

Gerard Batten (EFD), skriftlig. – (EN) Det spekuleras vilt om att Tony Blair kanske blir utnämnd till EU:s förste president i enlighet med Lissabonfördraget/EU-konstitutionen. Närmare 38 000 människor har skrivit på ett EU-omfattande upprop för att motsätta sig att han blir president. Det är lätt att förstå varför. Som Storbritanniens premiärminister har Tony Blair visat sig vara en lögnare och bluffmakare. Utifrån en relativt blygsam premiärministerlön har han mystiskt nog lyckats bli mångmiljonär. I den skandal med parlamentsledamöternas utgifter som nu skakar underhuset har en enda ledamots utgiftsredovisning försvunnit spårlost. Det är Tony Blairs. Jag delar motviljan hos dem som inte vill att Tony Blair blir president. Men vem skulle egentligen bli en bättre presidentkandidat än Tony Blair för denna union grundad på bedrägerier, lögn och korruption? Tony Blair förde Storbritannien till ruinens brant. Han kan väl få göra samma sak med EU. EU och Tony Blair förtjänar varandra.

Ivo Belet (PPE), skriftlig. – (NL) Herr talman! Vi utgår från att även den ekonomiska krisen finns med på dagordningen för Europeiska rådets kommande möte, i synnerhet när det gäller frågan om Opel. Köpet av Opel och det omfattande statliga stöd som utlovats i anslutning till affären är mer än ett pilotfall för EU. Det handlar om Europeiska kommissionens trovärdighet, och kommissionen måste se till att inget olagligt statligt stöd beviljas. Det är oacceptabelt att sunda, lönsamma företag läggs ner bara för att de är belägna i en medlemsstat som inte kan ge lika mycket statligt stöd som en annan medlemsstat, som är större och mer inflytelserik.

Vi måste också dra lärdomar av Opelaffären – än är det inte för sent att initiera en samordnad EU-strategi för bilbranschen. Cars 21 var och är fortfarande en lovvärd plan, men den är långtifrån tillräcklig. Europa måste ta fram en kraftfull plan för framtiden som drastiskt påskyndar utvecklingen av en hållbar elbil. För att kunna göra det måste vi samla de europeiska biltillverkarna kring förhandlingsbordet, och styra medlen från sjunde ramforskningsprogrammet till detta område. Det är dags att överge vår defensiva hållning och sända en positiv signal till arbetstagarna i Europas största industrisektor.

Maria Da Graça Carvalho (PPE), skriftlig. – (PT) Ett av de viktigaste målen för Europeiska rådets kommande möte blir att se till att den kommande FN-konferensen om klimatförändringar blir en framgång. Konferensen ska hållas i Köpenhamn i december.

Rådets slutsatser om EU:s ståndpunkt inför Köpenhamnskonferensen har avgörande betydelse för att se till att EU uppträder enat. Det är viktigt att inta en ambitiös ståndpunkt inför förhandlingarna. EU måste visa

enighet och visa exempel på ledarskap, särskilt genom att hjälpa utvecklingsländerna, som kommer att få kostnader på cirka 100 miljarder euro per år från 2020 om de ska kunna anpassa sig till klimatförändringarnas effekter och begränsa sina utsläpp.

Det är av största vikt att vi skissar på ett finansieringssystem för utvecklingsländerna, i synnerhet de minst utvecklade, och då också fastställer finansieringskällor och belopp för detta system, i syfte att säkra en överenskommelse i Köpenhamn.

En sådan överenskommelse innebär att ett protokoll som ersätter Kyotoprotokollet kan träda i kraft från den 1 januari 2013 och garanterar en faktisk minskning av utsläppen av växthusgaser, samtidigt som EU:s industri behåller sin konkurrenskraft på världsmarknaderna.

András Gyürk (PPE), skriftlig. – (HU) Vi hoppas att de sista hindren för Lissabonfördragets ikraftträdande ska vara undanröjda senast till Europeiska rådets oktobersession. Fördraget kan i många avseenden komma att inspirera EU till en mer effektiv beslutsprocess. Jag vill peka på ett exempel, nämligen energitrygghet. Ett tecken på framsteg är att energipolitiken till skillnad från vad som hittills varit fallet har fått ett eget kapitel i ett EU-fördrag. Utifrån de senaste årens händelseutveckling menar jag att det nya kapitlet kommer att dra upp riktlinjerna för EU:s energipolitik. Målen som ska stödjas omfattar utvecklingen av energieffektivitet, stöd för användningen av förnybara energikällor och nätverkssammankoppling. Som parlamentsledamot från en ny medlemsstat gläder det mig särskilt att även solidaritetsbegreppet finns med i det nya kapitlet om energi. Lissabonfördraget erbjuder dock ingalunda någon färdig lösning, åtminstone inte på energipolitikens område. Införlivandet av det nya kapitlet fungerar i mycket högre grad som en varning: EU måste vidta brådskande åtgärder för att minska sitt beroende och verka för ett miljövänligt synsätt.

Lissabonfördraget i sig erbjuder absolut ingen garanti, utan enbart en möjlighet. Det är en möjlighet för medlemsstaterna att konsolidera grunden till en gemensam energipolitik inom EU, samtidigt som man slår vakt om sina egna intressen. Utvecklingen av alternativa försörjningsvägar, nätverkssammankoppling och rentav tillhandahållande av skydd mot extern anskaffning kan i framtiden inte utformas utan en rimlig nivå av politisk beslutsamhet och samarbete från medlemsstaternas sida.

Iosif Matula (PPE), skriftlig. – (RO) Effekterna av Irlands godkännande av Lissabonfördraget börjar synas över hela den europeiska kontinenten. Syftet med fördraget är uppenbarligen att förenkla beslutsprocessen efter EU:s östutvidgning. Mot bakgrund av detta förmedlar våra irländska partner ett budskap om solidaritet bland Europas medborgare. Ett av de sista ordförandeskapen i rådet kommer också att hållas enligt EU:s system med roterande ordförandeskap. Detta får ännu större betydelse om vi tänker på att vi under de kommande åren måste välja vem som ska inneha de viktigaste posterna. Det är en fråga som har väckt livlig debatt och som innehåller otaliga politiskt känsliga aspekter. Jag anser att vår uppgift är att ta itu med en fråga där tydliga principer prioriteras högre än eventuella känslor av stolthet över situationen. Det är vår plikt att se till att EU är konsekvent och effektivt och har en långsiktig framtid och en balanserad utveckling för alla regioner så att EU kan ta itu med utmaningarna på den världspolitiska arenan, oavsett om det gäller den ekonomiska krisen, klimatförändringen eller vår gemensamma identitet osv. EU kommer inte att bli så starkt som det förtjänar förrän vi är på samma våglängd på global nivå och kan ses som en enhet som vidtar gemensamma åtgärder.

(Sammanträdet avbröts ett par minuter.)

ORDFÖRANDESKAP: VIDAL-QUADRAS

Vice talman

3. Omröstning

Talmannen. – Nästa punkt är omröstningen.

(För omröstningsresultat och andra uppgifter som rör omröstningen: se protokollet)

3.1. Informationsfrihet i Italien och i andra medlemsstater i Europeiska unionen (omröstning)

– Före omröstningen:

Edite Estrela (S&D). – (PT) Herr talman! Jag skulle i enlighet med artikel 157.1 i arbetsordningen vilja begära ordet för att tala om det andra ändringsförslaget till det gemensamma förslaget till resolution om informationsfrihet i Italien och andra medlemsstater, som presenterats av Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokrater).

Ändringsförslaget är en skam för Europaparlamentet och bör i sanningens namn inte debatteras, än mindre röstas om. Det bygger på falska premisser och på en vanföreställning som Portugals politiska partier har fantiserat ihop under valkampanjen. De portugisiska väljarna bemötte dessa på rätt sätt.

En obestridlig sanning (och jag har bevisen här) är dock att den parlamentsledamot som har lagt fram ändringsförslaget igår visade sin intolerans och sitt inkvisitoriska tänkesätt på sin webbplats, när han uppmanade Nobelpristagaren i litteratur, författaren José Saramago, att avsäga sig sitt portugisiska medborgarskap. Det förefaller rätt uppenbart vem det är som angriper åsiktsfriheten.

– Före omröstningen om det gemensamma förslaget till resolution RC-B7-0090/2009

David-Maria Sassoli, för S&D-gruppen. – (IT) Herr talman! Jag skulle i enlighet med artikel 147 i arbetsordningen vilja påminna er om att parlamentet under debatten om mänskliga rättigheter i världen 2007 beslutade att inte göra som Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokrater) föreslog och hänvisa till personer som företrädar höga civila eller religiösa institutioner för att stärka sina politiska argument.

Vi ber er därför att anta samma princip när det gäller PPE-gruppens ändringsförslag till vår resolution där man uttryckligen hänvisar till Italiens president, Giorgio Napolitano.

Talmannen. – Herr Sassoli! Ni tog upp frågan om otillåtlighet i enlighet med artikel 147 i arbetsordningen. Som ni kan förstå har ordförandeskapet, närmare bestämt talmannen Jerzy Buzek, därför undersökt frågan närmare. Han har i sin analys utgått från följande principer. För det första har de ändringsförslag som ni tar upp, det vill säga ändringsförslagen 7, 8 och 9, ett direkt samband med den text som de syftar till att ändra. För det andra är de inte avsedda att stryka eller ersätta texten i sin helhet. De avser inte heller att ändra flera av punkterna i texten, och man kan inte påstå att de inte påverkar alla språkversioner.

Vid en strikt tillämpning av bestämmelserna i artikel 147 anser talmannen därför att de uppfyller alla tillämpliga kriterier för tillåtlighet. Talmannen har därför beslutat att ändringsförslagen är tillåtliga.

När det gäller hänvisningen till president Giorgio Napolitano, som är en före detta mycket kär kollega, finns det ett prejudikat som ger oss möjlighet att inkludera namn på personer, på politiker, i våra texter.

Herr Sassoli! Om ni vill gå vidare med er begäran finns det naturligtvis andra åtgärder ni kan vidta enligt arbetsordningen. Ni kan till exempel lägga fram ett muntligt ändringsförslag eller, för den delen, rösta emot ovannämnda ändringsförslag.

Mario Mauro, för PPE-gruppen. – (IT) Herr talman! Jag instämmer helt och hållet i ordförandeskapets tolkning i fråga om ändringsförslagen. Jag har ett muntligt ändringsförslag. Vi kommer därför att behålla alla ändringsförslag och föreslå att vi helt enkelt stryker den italienska presidentens för- och efternamn.

Jag föreslår därför att vi i enlighet med vår normala praxis inte nämner enskilda personer, stryker "Giorgio Napolitano" och behåller ändringsförslagen och möjligheten att rösta på dem. Jag anser att vi därmed på något sätt kan förmedla den respekt som vi känner för Italiens president, som uppenbarligen har sagt det han har sagt och som alla talare från alla politiska grupper har hänvisat till under debatten.

Niccolò Rinaldi, för ALDE-gruppen. – (IT) Herr talman! Jag har noterat ordförandeskapets beslut om ändringsförslagens tillåtlighet och vill helt enkelt be författarna av ändringsförslagen att dra tillbaka dem av politiska opportunitetsskäl.

Jag tror inte att det skulle göra någon större skillnad om vi skulle låta bli att nämna den italienska presidentens för- och efternamn, med tanke på att det är den italienska presidenten som ändringsförslagen handlar om. Jag anser att det här är något av en oskriven regel för vårt arbete. Jag har aldrig sett Europaparlamentsledamöter från andra länder nämna drottningen av England eller den tyska förbunds-presidenten i våra resolutioner för att försöka utnyttja situationen. Jag ber er därför helt enkelt att dra tillbaka ändringsförslagen 7, 8 och 9 till resolutionen.

Talmannen. – Herr Sassoli! Skulle ni vilja ha ordet för en replik, med tanke på att det var ni som ställde frågan och att Mario Mauro har lagt fram ett förslag angående denna?

David-Maria Sassoli, för S&D-gruppen. – (IT) Herr talman! Vi är för en strykning av den italienska presidentens för- och efternamn. Vi kommer naturligtvis att rösta emot ändringsförslagen.

Talmannen. – I så fall stryker vi den italienska statschefens för- och efternamn.

– Före omröstningen om punkt 3:

Nuno Melo (PPE). – (PT) Herr talman! Jag har följande muntliga ändringsförslag: Europaparlamentet beklagar den portugisiska socialdemokratiska regeringens påtryckningar, som har lett till beslutet att lägga ned programmet *Jornal Nacional* på den portugisiska tv-kanalen TV1, och noterar att beslutet nu utreds av den portugisiska tillsynsmyndigheten.

(Det muntliga ändringsförslaget beaktades inte.)

– Efter omröstningen om skäl D:

József Szájer (PPE). – (EN) Herr talman! Jag skulle vilja påminna parlamentet om att Europaparlamentet inte bör godta resolutioner som bygger på dubbelmoral. Därför tar jag upp ett exempel från mitt land – Ungern – där finansministern väckte åtal mot en journalist för att han inte gillade vad denne skrev om honom.

Jag tycker därför att det är dubbelmoral att i er text nämna att den italienska premiärministern stämmer italienska och europeiska tidningar men inte nämna det här fallet – jag tycker att det som hände i Ungern är allvarligare. Jag uppmanar därför våra kolleger här till vänster att inte rösta emot ändringsförslaget, eftersom det endast skulle visa och klargöra att det ni gör bara är ett spel för gallerierna – ett spel där man trakasserar premiärministern i ett land där det inte finns någon vänster.

(Applåder)

Regeringen tillhör inte er politiska grupp, men ni tillämpar inte samma principer när det rör sig om en socialdemokratisk regering. Ändringsförslaget är således inne på rätt linje.

(Applåder)

"Europaparlamentet ska inte acceptera dubbelmoral. Statsförvaltningen i Ungern har nyligen infört åtgärder för att väcka åtal mot journalister som avslöjar korruption kopplad till högt uppsatta tjänstemän och regerande partipolitiker i syfte att utöva politiska påtryckningar på sådana journalister" – nämligen Tamás Pindroch, journalisten från *Magyar Hírlap*. "Europaparlamentet beaktar särskilt åtalen mot den journalist som utredde skandalerna kring en högt uppsatt före detta regeringsmedlem och en av kandidaterna till Europeiska kommissionen. Detta har skapat ett klimat där pressen utsätts för politiska påtryckningar i Ungern."

Jag ber er att stödja ändringsförslaget för att bevara er trovärdighet. Det kanske visar att ni inte trakasserar en viss person som ni inte tycker om och som inte delar era politiska åsikter, utan faktiskt stöder pressfriheten i Europa.

(Det muntliga ändringsförslaget beaktades inte.)

Talmannen. – Omröstningen är härmed avslutad.

***

Mario Mauro (PPE). – (IT) Herr talman! Jag har begärt ordet för att informera er om en mycket allvarlig händelse som inte har någonting att göra med den här omröstningen. Jag uppmanar parlamentets ordförandeskap att så snart som möjligt skaffa information om händelsen så att vi kan vidta åtgärder för att försvara våra privilegier och vår immunitet.

I morse fick en ledamot av vår delegation påhälsning av italiensk polis som bröt sig in i hans privata bostad medan han befann sig här i Strasbourg. Han var därför tvungen att i all hast lämna Strasbourg och återvända hem på order av italiensk domstol, som beordrade en husrannsakan hos en Europaparlamentsledamot, det vill säga av en Europaparlamentsledamots privata bostad, i uppenbar strid med de grundläggande aspekterna av våra privilegier och vår immunitet.

Jag ber helt enkelt parlamentet och ordförandeskapet att kontrollera om domstolarnas och den italienska polisens initiativ angående Clemente Mastella utgör en respektlös handling och en oerhörd överträdelse av villkoren för vår immunitet.

Talmannen. – Parlamentets ordförandeskap kommer att ta upp frågan för att entydigt försvara våra privilegier och vår immunitet.

Vytautas Landsbergis (PPE). – (EN) Herr talman! Jag hoppas att en tidigare olycklig omröstning om en litauisk lag som ännu inte har antagits har hjälpt många kolleger att inse faran, som måste förhindras, att EU förvandlas till Sovjetunionen.

4. Röstförklaringar

Muntliga röstförklaringar

- Informationsfrihet i Italien och i andra medlemsstater i Europeiska unionen

Antonio Masip Hidalgo (S&D). – (ES) Herr talman! Jag hoppas att de rättsliga myndigheterna åtalar Silvio Berlusconi för de brott han har begått och att han slutar dominera pressen. Vissa parlamentsledamöter, som inte röstade för detta, borde sluta att blunda för det som håller på att hända med friheten i Italien, eftersom det är mycket allvarligt. Det är en fråga som påverkar och rör alla européer, oavsett vad resultatet blir i dagens omröstning.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D). – (LT) Jag röstade för den resolution som utarbetats av gruppen Progressiva förbundet av socialdemokrater och demokrater i Europaparlamentet tillsammans med andra grupper, eftersom informationsfriheten, yttrandefriheten och åsiktsfriheten måste garanteras i alla EU:s medlemsstater. Informationsfriheten är grunden för ett fritt, demokratiskt samhälle. I stadgan om de grundläggande rättigheterna anges att varje person har rätt till yttrandefrihet, vilket bland annat omfattar rätten att ha en egen åsikt och att ta emot och sprida information och idéer utan inblandning av statliga institutioner. Därför måste vi, Europaparlamentets ledamöter, stödja utvecklingen av oberoende medier och sund konkurrens på nationell nivå. För att garantera en effektiv pressfrihet måste statliga institutioner vara beredda att försvara yttrandefriheten och främja dess utveckling. Detta är det viktigaste för att garantera EU:s grundläggande värden och rättigheter.

Crescenzo Rivellini (PPE). – (IT) Herr talman! "Det som en larv kallar världens undergång kallar hela världen en fjäril." Denna tanke av en kinesisk filosof är relevant i den här debatten, med tanke på att president Barack Obama vann Nobels fredspris trots att han gick till angrepp mot den hätska tv-bevakningen av honom, och här diskuterar vi anklagelser om en brist på frihet som motiveras av en enda sak: hatkulturen mot Silvio Berlusconi.

En hatkultur som framgår av fotomontaget av premiärministern bakom galler vid gatudemonstrationerna om pressfrihet, som präglades av röda flaggor och alla möjliga typer av förolämpningar. En hatkultur som parlamentet måste ta ansvar för om det ska förhindra den radikala vänsterns skamliga, antidemokratiska angrepp.

Det kan vara så att Europa, som alltid har kämpat för att tolerera ett starkt och beslutsamt Italien, inte låtsas om allt det här för att förminska Italiens makt. Det italienska folket kommer inte att tillåta detta. De kommer inte att tillåta att oärliga europeiska makthavare försöker rationalisera Italien på grund av den hatkultur som råder bland dem som bara vill riva upp mittenhögerns demokratiska valseger.

Av de tidningar som har flest läsare i Italien är 18 emot eller inte allierade med regeringen, och endast fem kan tillskrivas mittenhögern, och vi hör alla möjliga typer av förolämpningar. Så är det, och för demokratins skull är det dags att parlamentet talar om en italiensk vänster som är antidemokratisk och beroende av hatkulturen.

Krisztina Morvai (NI). – (HU) Låt oss skicka ett budskap till lögnarna i Ungern, som påstår att Jobbik inte har eller kan ha någon plats i Europaparlamentet och att rösterna från de tre medlemmarna i den ungerska Jobbik-delegationen innebar att Italien inte kunde fördömas här idag av de orättvisa, diskriminerande krafter som finns. Det var det första jag ville säga. Det andra är att vi inte gjorde som vi gjorde av lojalitet mot vår politiska grupp utan av rättviseskäl. Vi tog för det första även hänsyn till att de skulle ha försökt använda sig av dubbelmoral. Jag klagade igår hos José Manuel Barroso över att den socialliberala regeringen i Ungern hade kränkt åsiktsfriheten, inte genom koncentrationen av press eller medier, utan genom att skjuta folk i ögonen, sätta dem i fängelse, tortera dem i fängelset och genomföra en rad skenrättegångar. José Manuel Barroso svarade att det var en inhemsk angelägenhet. Hur kan det vara en inhemsk angelägenhet när fallet

i Italien inte är en inhemsk angelägenhet? Jobbik kommer inte att tillåta att sådan dubbelmoral tillämpas i parlamentet.

Licia Ronzulli (PPE). – (IT) Herr talman! Europa har också lagt märke till att den italienska oppositionen har blivit förvirrad och inbillar sig saker som inte finns.

Vi kan naturligtvis inte glädjas åt detta, eftersom vi hellre hade kommit till parlamentet och talat om de verkliga problem som människor ber oss att lösa. Vi kan dock trösta oss med att Europa åtminstone har avgett en dom som inte ens Antonio Di Pietro kan ifrågasätta. Detta inträffade faktiskt redan 2004. Huvudpersonen var återigen Di Pietro, stödd av andra ledamöter. Nu har han skickat hit de andra för att göra samma sak, men det har inte förekommit något firande av detta.

De italienska väljarna ville vidare få bort kommunisterna från den parlamentariska arenan, och de sitter inte längre i bänkarna här. Pressfriheten i Italien är inget annat än ett försök från utgivarnas, domarnas och politikernas sida att skada premiärministerns och hans regerings legitimitet. Detta ger dock upphov till en situation där människor jagas, och där framförallt en man jagas extremt mycket, och till ett inbördeskrig som, underblåst av en viss vänsterfalang, kan få mycket allvarliga konsekvenser.

Siiri Oviir (ALDE). – (ET) Det finns flera sätt att förstöra mångfalden i medierna, förse befolkningen med vinklad information och förhindra oliktankande. En möjlighet är att monopolisera medierna ekonomiskt genom ägande, men det är inte den enda. Man kan till exempel skapa informationsmonopol genom att tillsätta poster vid ledande offentliga medieorganisationer med medlemmar av ett och samma parti – det vill säga medlemmar av det regerande partiet – och genom att inte släppa fram andra åsikter. Det finns andra exempel, och vi i parlamentet har hört talas om dem under debatten i ämnet. De stämmer förmodligen.

Allt detta visar att det, om Europa vill bli demokratiskt, behövs regler och direktiv för att skapa mångfald i medierna. Därför stöder jag den resolution som ALDE-gruppen, socialdemokraterna och de gröna har lagt fram och som innehåller förslag av just det här slaget.

Carlo Casini (PPE). – (IT) Herr talman! Först av allt vill jag korrigera min första och andra röst. Jag hade tänkt lägga ned min röst men gjorde fel eftersom jag agerade för snabbt och tryckte på fel knapp. Mina två första röster utgör nedlagda röster i hela dagens omröstningar.

Jag vill göra följande uttalande: Det förslag som har gett upphov till dagens debatt är skamligt, vilket den italienska presidenten redan har påpekat. Dessutom är det skamligt att utnyttja den italienska premiärministerns rättsliga åtgärder mot vissa tidningar – en process som uppenbarligen är helt förenlig med rättsstatsprincipen – som ett sätt att angripa honom.

Vi har därför inte röstat för förslaget från gruppen Alliansen liberaler och demokrater för Europa, gruppen Europeiska enade vänstern/Nordisk grön vänster osv. Vi har dock inte heller röstat för förslaget från Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokrater). Det förtjänar visserligen erkännande i den mån det skyddar Italiens värdighet, men man förbiser helt det balansproblem mellan medierna och andra statliga makthavare som finns i Europa och som är ett allvarligt problem även i Italien. Det här gäller inte bara den italienska premiärministerns intressekonflikt på området. Det gäller även andra problem.

På nationell nivå utmanar mitt parti, UDC, å andra sidan ständigt majoriteten om detta. Jag anser att vi också måste skicka ett stödande budskap genom att lägga ned våra röster.

Carlo Fidanza (PPE). – (IT) Herr talman! Den här debatten har visat att den italienska vänstern står allt längre ifrån folkets uppfattning. Italienarna har inte gjort uppror. En elit av jurister, förläggare och politiker har genom politisk manipulation försökt att upphäva folkets legitima dom för några månader sedan.

De som under de senaste dagarna här i parlamentet har påstått att italienarna är oroad över att pressfriheten hotas av Silvio Berlusconi ljuger, och det vet de. Alla goda italienare inser att tidningar, radiostationer och tv-kanaler verkar fritt i Italien. De inser att många av dessa tidningar har en annan politisk färg än den italienska premiärministern. De inser att om det någonstans råder brist på mångfald så är det i den enda – och jag betonar den enda – fackförening som erkänns av italienska journalister och som är skamligt vänstervriden. De inser att programmakare, kommentatorer och komiker vars åsikter strider mot den italienska premiärministerns med lätthet kan hitta uppdrag och arbete vid statliga tv-kanaler eller tv-kanaler som ägs av den italienska premiärministern, utan att äventyra sin frihet.

Om det är någonting som italienarna, i likhet med alla européer, är rädda och oroade över så är det krisen, den olagliga invandringen, sysselsättningen och pensionerna, dock inte informationsfriheten, som aldrig har varit hotad men som däremot angrips varje dag av vänsteranhängarna.

Lena Ek (ALDE). – (EN) Herr talman! Jag ska citera John Stuart Mill och därefter fortsätta på svenska. ”Om alla människor utom en enda hyste en åsikt och blott denna enda vore av motsatt mening, skulle mänskligheten lika litet ha rätt att tysta ned denna enda, som hon, om hon hade makt därtill, skulle ha rätt att tysta ned hela mänskligheten.”

Italien är en del av den europeiska demokratins vagga. Det är därför beklagligt att situationen för italiensk media ser ut som den gör idag. Att grundläggande mänskliga rättigheter respekteras i alla länder i Europa är kärnan i EU-samarbetet. Det är fullständigt felaktigt att som PPE hävda att så inte är fallet. PPE gömmer sig bakom de här argumenten och springer på det sättet Silvio Berlusconis ärenden.

Mediemångfald innebär att många olika aktörer får chansen att verka utan att staten lägger sig innehållet. För att vi ska ha en levande demokratisk debatt i Europa behövs oberoende medier i alla medlemsländer. Hur detta uppnås är inte en EU-fråga, men att säkerställa pressfriheten hör hemma på EU-nivå. Jag beklagar därför dagens resultat i voteringen om resolutionen om mediafrihet i Italien.

Peter van Dalen (ECR). – (NL) Herr talman! Jag imponeras inte av Silvio Berlusconis politiska och moraliska ledarskap, och tyvärr är Italien inte det land som ligger högst på listan när det kommer till pressfrihet. Informations- och pressfrihet är dock främst en fråga för Italien självt. Italienarna måste själva göra någonting åt saken. Som tur är gör de faktiskt det, till exempel genom att häva den italienska premiärministerns immunitet. Den nyligen lanserade tidningen *Il Fatto Quotidiano* visar dessutom att det finns en kritisk press i Italien och att den har handlingsutrymme.

Jag uppmanar därför italienarna själva att vara vaksamma på eventuella angrepp på pressfriheten i landet. Jag hoppas att byråkraterna i Bryssel inte behöver blanda sig i detta. Vi vill när allt kommer omkring inte ha ”mer EU” utan snarare ett EU som koncentrerar sig på sina kärnfrågor. Först då kan EU vinna väljarnas förtroende.

Hannu Takkula (ALDE). – (FI) Herr talman! Informationsfriheten är en mycket viktig fråga, och själv röstade jag för den. Vi måste dock komma ihåg att frihet även innebär ansvar, och vi i Europa behöver en kritisk och öppen kommunikation. Vi måste se till att det förblir så även i framtiden. Europas historia visar vilka fasor som har förekommit när medierna har varit stängda och information inte har fått flöda fritt.

Här tycker jag att vi i Europaparlamentet måste se till hela Europa, och inte bara en enskild medlemsstat. Därför måste vi utvidga frågan och upprätta principer som vi följer, oavsett om det är socialdemokrater, liberaler eller högern som har makten. Samma regler måste gälla för alla och i alla fall. Vi måste agera för att se till att informationsfriheten bevaras. Det är en av de grundläggande friheter som jag hoppas att EU också kommer att bevara under kommande år. Jag hoppas också att alla kommer att behandlas lika.

Chris Davies (ALDE). – (EN) Herr talman! EU påstår sig stödja de fina principerna om frihet och demokrati, och de bekräftas och stärks i Lissabonfördraget. Än en gång blundar vi dock för de grova överträdelser som sker i vissa medlemsstater. Vi pekar inte finger mot dem som inte stöder de principer som EU bygger på. Vi vill inte gärna ställa till trassel, men idag hade vi chansen att ta ställning och säga att den italienska premiärministerns kontroll av pressen är ett uppenbart övergrepp.

Det finns problem även i andra medlemsstater, men det är värst i Italien. På grund av rösterna från brittiska Independence Party och de brittiska konservativa så förlorade vi idag med en röst: Det fanns en röst där. De konservativa i Storbritannien säger att de vill ta tillbaka social- och sysselsättningspolitiken från EU. De säger inte att de även vill förhindra att EU har någon som helst roll när det gäller att försvara de grundläggande friheter som demokratin i hela Europa bygger på.

Philip Claeys (NI). – (NL) Herr talman! Jag är också glad över att resolutionen har röstats ned eftersom det är oacceptabelt att låta parlamentet missbrukas för att bedriva en politisk häxjakt på en viss politiker. Det är också oacceptabelt att parlamentet utser sig till en slags europeisk storebror i frågan, en inkvisitor som direkt blandar sig i en fråga som helt och hållet är en fråga för den enskilda medlemsstaten.

De som här protesterar mot ett inbillat hot mot informationsfriheten i Italien, ett hot som är fullständigt gripet ur luften, är också de första att förespråka munkavlelagar som helt enkelt är tänkta att politiskt rensa bort olikstänkande. Detta vänsterhyckleri är motbjudande. Faktum är att vi redan skulle ha gjort stora framsteg om det ens fanns hälften så mycket informationsfrihet i Belgien som det finns i Italien.

Daniel Hannan (ECR). – (EN) Herr talman! Det vanhedrar parlamentet att hela föredragningslistan, hela omröstningen, idag har upptagits av en fråga som aldrig borde ha debatterats. Den ligger utanför parlamentets verksamhetsområde och inom ett område där en av medlemsstaterna har ensam behörighet.

Jag försvarar inte Silvio Berlusconi. Det gläder mig att de brittiska konservativa inte längre sitter tillsammans med hans parti i Europeiska folkpartiet. Jag kan dock knappast ha varit ensam om att tycka att det är motbjudande med den självgodas självrättfärdighet som vi har hört från andra sidan under debatten. De klagade på att Silvio Berlusconi har immunitet och inte kan åtalas utan att nämna att de, som Europaparlamentsledamöter, har liknande immunitet. De klagar över att han dominerar medierna, utan att nämna de tiotal miljoner euro av offentliga medel som parlamentet lägger ned på sin egen marknadsföring.

Den här resolutionen, och det faktum att den överhuvudtaget har lagts fram idag, hedrar inte någon – vare sig italienarna, som här i parlamentet har tagit upp en tvist som de förlorat i sitt eget land, eller resten av oss som understår oss att lägga oss i det hela. Den här typen av frågor borde i vederbörlig ordning avgöras via Italiens nationella demokratiska mekanismer och förfaranden. Jag vill upprepa mitt krav på att vi bör rösta om Lissabonfördraget. *Pactio Olisipiensis censenda est!*

Syed Kamall (ECR). – (EN) Herr talman! Jag tror att alla här i kammaren är oroad över mångfalden i medierna. Vi vill alla se större mångfald i medierna i hela EU. Jag är oroad över mångfalden i medierna i ett antal medlemsstater. Jag är oroad över mångfalden i medierna i ett antal länder utanför EU, som socialdemokraterna emellertid sällan tar upp, till exempel Kuba och Nordkorea. Socialdemokraterna är ganska tysta när det gäller mångfalden i medierna i dessa länder.

Det finns dock en mycket viktig princip här. Rolling Stones sade en gång: "You can't always get what you want", och när man inte kan få som man vill får man förlita sig på att man genom den demokratiska processen i landet kan övertyga människor om att rösta bort den regering som man inte stöder. Man bestämmer sig inte för att vända sig till Europaparlamentet och där försöka riva upp demokratiska beslut. Det här är en viktig princip för de konservativa, och jag är därför stolt över att gruppen Europeiska konservativa och reformister gjorde sitt för att rösta ned denna usla resolution.

Sergio Paolo Francesco Silvestris (PPE). – (IT) Herr talman! Jag anser att parlamentets demokratiska omröstning tydligt har visat någonting som alla redan vet, nämligen att det råder informationsfrihet i Italien.

Det som vänstern har försökt göra är nämligen att hitta frågor att protestera mot – varför? Jo, för att, som jag sade redan i Bryssel, de har så många tidningar i Italien men inte vet vad de ska skriva om. Det enda de kunde säga – samtidigt som de försenar parlamentets arbete en månad – var därför att de stöder uppfattningen att det inte finns någon informationsfrihet i Italien.

De kan i sina många tidningar inte skriva att en regering i Italien på fyra månader har flyttat ut de jordbävningsdrabbade i Aquila ur tältstäderna och tillbaka in i riktiga hus. De kan i sina tidningar inte skriva att en ny Berlusconi-ledd regering i Italien har fått bort soporna från Neapels gator som man hade låtit torna upp sig där under flera år. De kan inte skriva att Italien enligt OECD är det land som har förlorat minst antal arbetstillfällen, trots den ekonomiska krisen. De kan i sina tidningar inte skriva att inga banker har gått i konkurs eller att inga sparare har förlorat sina pengar i Italien, trots den ekonomiska krisen. De kan inte skriva det, ingen läser dem, ingen tror på dem, och de skyller på den påstådda bristen på informationsfrihet.

Vet ni vad vi säger i Italien? Vi säger att de är precis som dem som har öppnat inhägnaden, släppt ut tjurarna och letar efter hornen: De har förlorat tjurarna, rösterna, majoriteten i Italien. De försökte – jag ska avsluta här, herr talman – vinna tillbaka dem i Europa, där de också hade majoritet, men de förlorade även denna.

Med all respekt för dem i Europa som vill bevisa motsatsen har demokratin än en gång visat att informationsfriheten lever och frodas i Italien.

Seán Kelly (PPE). – (EN) Herr talman! Jag gläder mig mycket åt resultatet av omröstningen om dagens resolution. Italien är en av EU:s medlemsstater, och det vore ganska onödigt att ta upp ett enskilt land i ett resolutionsförslag. Jag hoppas dock att vi i framtiden har möjlighet att diskutera informationsfriheten, pressfriheten och friheten för enskilda journalister att ge uttryck för sina åsikter inom de organ där de arbetar. Vi bör också se till att debatten gäller hela EU, eftersom vi inte bara bör diskutera ett visst land. Dagens resultat var en bra dag för EU och en bra dag för demokratin.

Aldo Patriciello (PPE). – (IT) Herr talman! Som vanligt konstaterar vi att vi diskuterar och röstar om frågor som enbart är av nationellt intresse och nationell betydelse i Europaparlamentet, och inte i den italienska deputeradekammaren eller i den italienska senaten.

Efter att de som är i opposition, inte på grund av någon märklig konspiration, som de själv anser sig ha fallit offer för, utan på grund av folkets fria vilja, kritiserat den italienska regeringen för sin invandringspolitik här i kammaren, har man än en gång gjort ett opportunistiskt, löjeväckande och egennyttigt försök att ge en förvrängd bild av situationen i Italien, med det enda syftet att svärta ned regeringen och vårt land genom vår premiärminister, Silvio Berlusconi.

Minoritetspartierna har försökt att vinna valet med en ensidig pr-kampanj. De kompenserar för bristen på ideologi och innehåll i sina politiska program med en kampanj som är avsedd att systematiskt skada vårt land i EU. De Europaparlamentsledamöter som har ställt sig bakom den italienska oppositionen borde koncentrera sig på frågor som endast rör sina egna länder, och inte se på den italienska situationen genom mina landsmäns vilseledda och vilseledande ögon. De tillhör ett parti som genom åren har utmärkt sig för att föra en politik som består av en enda sak: systematiska och målinriktade smädelser av den italienska premiärministern, ledaren för en koalition som blivit demokratiskt vald av 17 miljoner italienare.

Skriftliga röstförklaringar

- Informationsfrihet i Italien och i andra medlemsstater i Europeiska unionen

Luís Paulo Alves (S&D), skriftlig. – (PT) Jag röstade för resolutionen om informationsfrihet från gruppen Progressiva förbundet av socialdemokrater och demokrater i Europaparlamentet, eftersom jag anser att pressfriheten är en av pelarna i ett fritt och demokratiskt samhälle, som jag stöder. När den äventyras, som i Italien för närvarande, måste vi vara beredda att försvara den. I Italien finns det uppenbarligen ett allvarligt hot mot yttrandefriheten och pressfriheten.

Det faktum att premiärministern, direkt eller indirekt, kontrollerar ett enormt imperium av förlag, dags- och veckotidningar och tre tv-kanaler, är uppenbarligen oförenligt med Silvio Berlusconis politiska ämbete och med kraven på en demokratisk stat och medlem i EU. Därtill kommer försöken att utöva påtryckningar och manipulera den offentligfinansierade tv-stationen. Vi får inte glömma att den rådande ekonomiska krisen har försvagat medierna ytterligare och gjort dem mer mottagliga för påtryckningar från reklambyråer eller offentliga institutioner. Det är viktigt att kommissionen slutligen utfärdar ett förslag till direktiv om mediekoncentration och mångfald och klargör vilka regler som ska följas i alla medlemsstater i denna fråga som är så viktig för demokratin.

Jean-Pierre Audy (PPE), skriftlig. – (FR) Jag röstade för att ändra titeln i förslaget till resolution om informationsfrihet i Italien, till följd av kommissionens uttalande av den 8 oktober 2009, och stryka ordet "Italien". Även om situationen i Italien är djupt oroande på grund av en pågående intressekonflikt mellan ägande och/eller kontroll av offentliga eller privata medier och vissa politiska makthavare, håller jag med många av mina kolleger om att Europaparlamentet inte bör peka finger åt någon enskild medlemsstat.

Liam Aylward, Brian Crowley och Pat the Cope Gallagher (ALDE), skriftlig. – (EN) Vi har idag röstat om flera olika resolutioner och ändringsförslag. Det har lagts fram förslag som fördömer hur mediebolagen drivs i Tyskland, Portugal, Ungern och Italien.

Som medlemmar av det ledande partiet i den irländska regeringen har vi konsekvent motsatt oss förslag som lagts fram i Europaparlamentet och som fördömer enskilda regeringars och enskilda länders inrikes angelägenheter i EU.

Sedan vi anslöt oss till EU har vi konsekvent motsatt oss politiska strategier där Europaparlamentet ombeds döma i politiska stridigheter och debatter som förekommer i enskilda länder i EU.

Det har varit vår politiska ståndpunkt tidigare och så även nu. Vi har alltid varit konsekventa.

Vi kommer alltid att försvara yttrandefriheten som är en grundläggande rättighet för alla medborgare i Europa.

Ivo Belet (PPE), skriftlig. – (NL) Det överraskande resultatet av den här omröstningen kommer förhoppningsvis att ge upphov till en riktig debatt, en debatt om de problem som hotar mångfalden i medierna i Europa. Vi stöder helhjärtat en sådan debatt. Som vi alla vet är mediernas frihet under press i flera medlemsstater (se Reportrar utan gränser senaste pressfrihetsindex som offentliggjordes igår).

Det är dock viktigt att vi har en grundläggande strategi för att ta itu med dessa problem och utarbetar ett instrument för att förbättra situationen i hela EU så att journalister kan göra sitt jobb utan påtryckningar från privata eller politiska aktörer. Vissa ledamöter i parlamentet valde ett slå in på ett nationellt spår och

ordna upp sina inrikes angelägenheter. Det är dock bra att strategin misslyckades eftersom det kunde ha riskerat att kväva debatten i sin linda. Vi måste nu en gång för alla sluta med dessa nationella förehavanden och lägga all vår energi på strukturella lösningar på ett problem som på längre sikt kommer att utgöra ett verkligt hot mot rättssäkerheten och demokratin i Europa.

David Casa (PPE), skriftlig. – (EN) Det är en missuppfattning att det förekommer någon form av intrång i rätten till information i Italien. För det första är Europaparlamentet inte rätt forum att diskutera frågor som hör till domstolarnas och parlamentens nationella behörighet i medlemsstaterna. Dessutom är det uppenbart att den senaste kritiken mot Italien endast är ett försök att angripa den italienska premiärministern Silvio Berlusconi. Jag har därför röstat emot resolutionen.

Carlos Coelho (PPE), skriftlig. – (PT) Förhållandet mellan den politiska makten och journalistiken är komplicerat och vanskligt, men för mig är det uppenbart att ingen ska ha rätt att tvinga på någon annan sin "sanning", censurera idéer, förfölja journalister eller begränsa yttrande- och informationsfriheten. Informations- och yttrandefriheten är en av de grundläggande principer som EU bygger på, och den är nödvändig i en demokrati. Det innebär också att vi inte ska trivialisera debatten eller utnyttja den i politiska syften.

Gruppen Progressiva förbundet av socialdemokrater och demokrater i Europaparlamentet blandar ihop Europaparlamentet med det italienska parlamentet när den lämnar in en resolution om informationsfrihet i Italien. Den visar sin dubbelmoral när den inte vill ta med fall från andra länder i förslaget, till exempel Tyskland, Ungern eller Portugal, där den otillbörliga nedläggningen av *Jornal Nacional* på TV1 har nämnts. Den är inte intresserad av informationsfriheten i Europa utan endast i Italien ... Intressant är att vi just i dag får höra att Portugal har fallit 14 placeringar i Reportrar utan gränsers pressfrihetsindex.

Vasilica Viorica Dăncilă (S&D), skriftlig. – (RO) Pressfriheten är nödvändig i ett demokratiskt samhälle. Därför anser jag att alla medlemsstater måste stödja en balanserad mediemarknad. Medlemsstaterna måste, både individuellt och gemensamt, åta sig att ge Europas medborgare möjlighet att få tillgång till så korrekt information som möjligt. Jag anser att det är helt nödvändigt att alla Europas medborgare aktivt utövar sina rättigheter och skyldigheter så att de är ordentligt insatta men samtidigt kan förstå och kritisera det sätt som de får information på av EU:s institutioner och av varje enskild medlemsstat.

Anne Delvaux (PPE), skriftlig. – (FR) Som före detta journalist lade jag ned min röst i alla omröstningar om förslag och ändringsförslag denna onsdag. Jag vill på så sätt starkt kritisera att man för partipolitiska ändamål utnyttjar en debatt om en så grundläggande fråga som pressfriheten, en grundläggande rättighet som inte under några omständigheter får bli föremål för politisk kohandel och stridigheter mellan vänstern och högern!

I Italien förekommer angrepp mot pressfriheten, och detta är helt oacceptabelt. Men har vi även hört något från bulgariska, rumänska eller franska journalister? Har vi noggrant undersökt den politiska eller ekonomiska påverkan som förekommer i andra länder i EU? Hur kan vi vara säkra på att politiken i våra egna länder inte påverkar den redaktionella kontrollen och innehållet? Om vi hade utökat vår studie med en ny rapport skulle vi ha kunnat underbygga våra resolutioner så att de på lämpligaste sätt nådde sitt verkliga mål: pressfrihet i EU! Jag tycker att denna grundläggande rättighet förtjänar en större investering än vad som har framkommit i dessa texter – texter som alla har missat målet.

Proinsias De Rossa (S&D), skriftlig. – (EN) Jag röstade för den resolution i vilken man efterlyser ett direktiv om mediekoncentration och skydd av mångfalden. Tyvärr är EU:s lagstiftning om mångfalden i medierna och mediekoncentration fortfarande otillräcklig. EU garanterar yttrande- och informationsfriheten i artikel 11 i stadgan om de grundläggande rättigheterna och artikel 10 i Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna. I artikel 11 i stadgan står det uttryckligen att "[m]ediernas frihet och mångfald skall respekteras". Mediernas frihet och mångfald är en förutsättning för ett fritt, sunt och demokratiskt samhälle. Den ökande koncentrationen av medierna i händerna på förmögna mecenater hämmar uppenbarligen en öppen debatt. Vi måste vara mycket vaksamma på förmögna affärsintressen som kontrollerar informationsflödet och driver en egennyttig, marknadsdriven agenda emot en reglering och ofta även emot fackföreningarna. Av samma objektivitetsskäl bör de offentliga medierna därför vara oberoende och inte utsättas för påtryckningar av statliga myndigheter.

Frank Engel (PPE), skriftlig. – (FR) Europaparlamentet uppmanas än en gång att yttra sig i en nationell fråga, nämligen hoten mot yttrandefriheten i Italien. De luxemburgska ledamöterna i PPE-gruppen anser att Europaparlamentet i princip inte bör blanda sig i en intressekonflikt, verklig eller inte, i en medlemsstat. Parlamentet bör inte kräva europeiska lagstiftningsåtgärder varje gång en politisk eller juridisk fråga inte kan

lösas på ett sätt som är tillfredsställande för alla berörda parter i en medlemsstat. Vi har därför röstat emot alla försök att på EU-nivå lagstifta om ett problem med intressekonflikter i en viss medlemsstat.

Vi är emellertid för en verklig europeisk debatt om pressen och de problematiska sammanslagningar som kan förekomma på området. Debatten bör inte fokusera på en viss medlemsstat utan ta upp frågan på ett objektivt och konsekvent sätt för hela EU så att lösningarna på problemen kan baseras på befintlig gemenskapslagstiftning.

Edite Estrela (S&D), skriftlig. – (PT) Den portugisiska socialdemokratiska delegationen i Europaparlamentet kritiserar och fördömer vissa insatser av portugisiska Europaparlamentsledamöter från Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokrater). De har försökt att svärta ned bilden av Portugal och den portugisiska premiärministern med obefogade anklagelser om att ha påverkat medierna. Detta gjordes som ett led i en kampanj för att släta över att Silvio Berlusconi italienska regering angripit yttrandefriheten och medierna. Den socialdemokratiska delegationen kan inte annat än beklaga att vissa portugisiska Europaparlamentsledamöter har fört upp den här debatten, som vissa partier startade under den senaste valrörelsen, och som de portugisiska väljarna har gett ett rungande svar på, på den internationella arenan.

Till skillnad från dem som ligger bakom kampanjen uppmanar socialdemokraterna inte några portugisiska medborgare att avsäga sig sitt medborgarskap utan fördömer dem som angriper Portugals goda rykte för att leva upp till eventuella åtaganden gentemot Silvio Berlusconi.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Kommissionsledamot Viviane Reding har vädjat till parlamentet inför debatten om den här frågan och bett oss att inte använda EU:s institutioner för att lösa problem som enligt fördragen bör lösas på nationell nivå. Jag håller helt och hållet med, och jag beklagar att den europeiska vänstern, framförallt socialdemokraterna, använder sig av den här typen av taktik. Jag kommer ihåg att de spanska socialdemokraterna under den förra mandatperioden försökte manipulera Europaparlamentet genom att samla stöd utifrån – som det inte fanns mycket av i deras eget land – för en ödesdiger politik för att bekämpa terrorismen. Detta olyckliga beteendemönster fortsätter. Som ordföranden för Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokrater) har klagat över är dessa attityder svekfulla och gör ingenting för att bygga upp allmänhetens förtroende för EU:s institutioner.

Jag undrar om gruppen Progressiva förbundet av socialdemokrater och demokrater i Europaparlamentet skulle vara lika ivriga att föra en liknande debatt om Portugal och dess regerings upprepade inblandning i medierna, som på ett par månader har lett till att chefredaktören för en känd tidning (*O Público*) bytts ut och till att ett nyhetsprogram (TV1) har lagts ned, vilket redan har fått mycket kritik av mediernas tillsynsmyndighet.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Vi röstade för resolutionen till försvar av informationsfriheten, eftersom vi tror på att försvara yttrande- och informationsfriheten och på mångfald i stället för koncentration av medierna. Vi håller dock inte med om vissa aspekter av resolutionen som gränsar till inblandning i enskilda länders demokratiska situation. Vi tvivlar också starkt på möjligheten med ett direktiv i frågan, särskilt med tanke på Europaparlamentets nuvarande sammansättning.

Vår kamp för informations- och yttrandefrihet, journalisters och andra mediearbetsares rättigheter, allmän tillgång till information och garanterad mångfald i medierna får inte användas för att dölja partipolitiska planer att framförallt få Europaparlamentet att ingripa i länders inrikes angelägenheter, genom att tillämpa olika principer beroende på vilken politisk grupp som har intresse av en viss fråga.

Därför har vi också lagt ned våra röster i omröstningen om förslagen från Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokrater) om frågor som rör TV1 i Portugal, även om det portugisiska kommunistpartiet är känt för att vara kritiskt till den här situationen i Portugal.

Mathieu Grosch (PPE), skriftlig. – (FR) Jag anser att debatten om pressfriheten är mycket viktig. Situationen i Italien är oroande, men Europaparlamentets uppgift är att debattera frågan generellt eller för alla länder som har problem på området.

Att endast nämna Italien, samtidigt som man vet att det finns problem även i andra länder, till exempel Rumänien, Bulgarien, Portugal och Ungern, skapar en partipolitisk debatt som inte bidrar till yttrande- och pressfrihet.

Sylvie Guillaume (S&D), skriftlig. – (FR) Jag har idag röstat emot det gemensamma förslag till resolution om informationsfriheten i Italien och andra EU-medlemsstater som lagts fram av PPE-, ECR- och EFD-grupperna, liksom de ändringsförslag som dessa grupper har lagt fram till vänsterns och den förenade

mittens gemensamma förslag till resolution, eftersom de i princip syftade till att frånta den italienska premiärministern sina skyldigheter att följa principen om mångfald som är ett grundläggande värde i våra demokratier. De angrep skamligt nog även den italienska presidenten, Giorgio Napolitano. Jag stödde den gemensamma resolution som min grupp medundertecknat, eftersom jag i grunden stöder yttrandefriheten och är för en europeisk lagstiftning om sammanslagningar av mediebolag, trots att högern är emot detta, vilket redan har påvisats flera gånger. Vi bör notera Italiens oro över Silvio Berlusconis senaste påtryckningar på italienska och europeiska tidningar, samt på kommissionens yttrandefrihet om de italienska myndigheternas avvisning av migranter till havs till Libyen, i strid med principen om "non-refoulement".

Filip Kaczmarek (PPE), skriftlig. – (PL) Jag röstade emot resolutionsförslaget eftersom det är skadligt och oförenligt med europeiska normer. Vänstern har på grund av vissa särintressen bland annat brutit mot principen att tillämpa enhetliga normer för alla medlemsstater. Det faktum att en omröstning om József Szájer's muntliga ändringsförslag förhindrades visar tydligt att det verkliga målet med resolutionen inte var att visa omsorg om mediernas frihet. Det verkliga målet med resolutionen var att angripa den italienska regeringen, och endast den italienska regeringen. Skälet är att vänstern ogillar regeringen. Vänstern har rätt att ogilla den italienska regeringen. Jag ser dock inget skäl att gå med på försöket att använda Europaparlamentet som ett verktyg, eller försöket att dra in parlamentet i en pågående politisk kamp i en medlemsstat.

Mediernas frihet är universell och viktig även när den hotas av vänsterregeringar. Jag är mycket glad att vi har förkastat förslaget som endast fanns med i arbetsplanen för att vänstern skulle få en chans att angripa sina politiska motståndare i Italien.

Eija-Riitta Korhola (PPE), skriftlig. – (FI) Herr talman! Yttrandefriheten och oberoende medier är demokratins hörnsten och måste värderas högt och skyddas. I likhet med många andra här är jag oroad över den utveckling som vi har sett i vissa medlemsstater, däribland Italien och Ungern. Om resolutionen hade handlat om kommunikation och kommunikationsproblem i EU generellt skulle jag också gärna ha ställt mig bakom den. Den här gången kunde jag inte göra det. Jag stöder den princip som vår grupp, Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokrater), har gett uttryck för, nämligen att EU inte bör lägga sig i nationella angelägenheter om man inte har juridiskt mandat att göra det. Jag är därför nöjd med resultatet av omröstningen om informationsfrihet i Italien och med att alla nio resolutionsförslag förkastades i kammaren i dag. Jag delar min grupps oro över att parlamentet, med sina krav på europeisk lagstiftning om mångfald i medierna och ägande, snarare skulle förstöra pressfriheten än trygga den. Alla EU:s medlemsstater har sina egna institutioner för att hitta en lösning på grundläggande problem, och Italiens problem måste också lösas på nationell nivå. Det innebär emellertid inte att vi ska förneka att problemet finns.

Jag röstade själv i enlighet med min grupps ståndpunkt om socialdemokraternas, liberalernas och de grönas gemensamma förslag till resolution, bortsett från på en punkt. I vår grupps ändringsförslag 10 underskattar, eller faktiskt avvisar, gruppen problemen med informationsfrihet i Italien, och jag kunde därför inte stödja det. Enligt samma logik kunde jag inte heller stödja vår grupps eget resolutionsförslag, eftersom man där också gav efter för frestelsen att endast ta upp situationen i en medlemsstat och underskattade problemen genom att försöka hitta rätt balans.

Jean-Marie Le Pen (NI), skriftlig. – (FR) Herr talman, mina damer och herrar! Är det i Italien som statschefen hotar, vidtar rättsliga åtgärder vid minsta kritik och blir personligt involverad i ett rättsfall för att förintä en politisk motståndare? Är det i Italien som det regerande partiet behandlar minsta icke-lismande information som "förtal", som en "helt exempellös våldskampanj" och som ett avsiktligt försök att fälla statschefen? Är det i Italien som pressen kritiseras när den sprider nyheter om frågor som svärgspolitik som gynnar statschefens barn? Är det bara i Italien som makthavarna har särskilda band med cheferna för de stora privata tv-kanalerna och utser cheferna för de offentliga kanalerna? Är det i Italien som vi ändrar lagen om audiovisuell reklam för att gynna våra vänner?

Är det i Italien som en minister bjuds in till ett stort nyhetsprogram på tv för att erkänna att han sysslat med sexturism, en handling som är straffbar, förutom i denna ministers fall? Nej, det är i Frankrike! Det förvånar mig att de franska socialdemokraterna, kommunisterna och de gröna här i parlamentet inte passar på att använda den här debatten för att fördöma "sarkozias" tveksamma metoder!

Petru Constantin Luhan (PPE), skriftlig. – (EN) Jag röstade emot resolutionen om informationsfrihet i Italien och andra medlemsstater, främst på grund av punkt D där man hänvisar till en rapport från Freedom House om den "kritiska situation som råder i Rumänien och Bulgarien". Jag har läst rapporten noggrant, särskilt det avsnitt som handlar om mitt land, och jag kan därför säga att denna mening inte stämmer. I den citerade

rapporten står det tydligt att pressfriheten skyddas i den rumänska konstitutionen och att regeringen i allt större utsträckning respekterar dessa rättigheter.

I rapporten står det att Rumäniens president, Traian Băsescu, har visat sig kontrollera och manipulera medierna i mindre utsträckning än sina företrädare. Ett annat starkt argument för att vi har yttrandefrihet är att Rumänien anses ha en regional ledarroll inom snabbt bredband. Alla journalister kan via Internet uttrycka sig fritt och nå ut till allmänheten. Jag tycker därför att hänvisningen till Rumänien och Bulgarien har använts utan att ta hänsyn till hela sammanhanget.

David Martin (S&D), skriftlig. – (EN) Jag röstade för resolutionen och stöder kraven att förhindra mediemonopol i Europa. Informationsfriheten är en oerhört viktig fråga, och jag hoppas, med tanke på alla starka känslor och den jämna omröstningen, att det är en fråga som vi kommer att återkomma till. Jag blev besviken över att vi, när vi hade förkastat ändringsförslagen, inte kunde godkänna den slutliga resolutionen.

Willy Meyer (GUE/NGL), skriftlig. – (ES) Jag röstade emot resolution RC-B7-0088/2009 som högern lade fram och för den gemensamma resolution RC-B7-0090/2009 som resterande grupper i parlamentet lade fram, eftersom jag försvarar yttrande- och informationsfriheten och mångfalden i medierna, och eftersom jag är oroad över situationen i Italien, där det finns en intressekonflikt mellan den politiska och ekonomiska makten och makten över medierna, samt en oroande mediekoncentration av både offentligt och privat ägda medier. Situationen i Italien utgör ett allvarligt angrepp på mångfalden i medierna, och här har högerregeringen, under ledning av Silvio Berlusconi, agerat helt oacceptabelt. Jag tycker att det är rätt att åtgärda dessa missförhållanden som skulle kunna få allvarliga återverkningar för hela EU och att vidta åtgärder för att garantera de offentliga mediernas oberoende och skydda dem från all statlig inblandning. Jag ville att min röst uttryckligen skulle spegla mitt missnöje med att de italienska myndigheterna utsätter europeiska nationella tidningar för påtryckningar eller hot.

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) Dagens omröstning om resolutionsförslagen bygger på en debatt som är oerhört politiskt ensidig. Den enade vänstern har gått till angrepp mot Silvio Berlusconi och hämnats på honom. Italien har visserligen en hög mediekoncentration, men hoten mot yttrandefriheten och demokratin har överdrivits. Det är uppenbart att de kommer att motsätta sig allting som inte är vänsterpolitiskt.

De gröna, socialdemokraterna, kommunisterna och liberalerna har i sitt gemensamma resolutionsförslag efterfrågat att EU ska få behörighet att övervaka mångfalden i medierna som det så eufemistiskt heter. Jag är helt emot detta, eftersom medlemsstaterna måste ha ensam behörighet över området. Jag kände att jag var tvungen att protestera mot dessa partipolitiska påtryckningsförsök och att jag var tvungen att rösta emot vänsterns gemensamma resolutionsförslag. För mig och Österrikiska liberala partiet (FPÖ) är mediernas frihet och yttrandefriheten några av demokratis viktigaste aspekter och måste försvaras.

Rareș-Lucian Niculescu (PPE), skriftlig. – (RO) Yttrandefriheten är ett av de värden som utgör demokratis grunder. EU:s institutioner måste vidta åtgärder för att skydda yttrandefriheten, samt fungera som en inspirationskälla för hela världen på området. Europaparlamentet kan dock inte agera medlare eller påtryckningsmedel i inhemska politiska dispyter, som det är fråga om med denna resolution och med resolutionen om "situationen" i Litauen som vi röstade om under det förra sammanträdet. Mot bakgrund av detta röstade jag emot resolutionsförslaget.

Franz Obermayr (NI), skriftlig. – (DE) Det stämmer att det finns en väsentlig brist på informationsfrihet i Italien, särskilt på grund av att den italienska premiärministern, Silvio Berlusconi, har sett till att han direkt eller indirekt kontrollerar de flesta tv-kanalerna till följd av sin politiska ståndpunkt och sitt medieimperium. Det här är dock inte något problem som är unikt för Italien. I Frankrike till exempel har man till följd av en konstitutionell reform infört lagar som ger presidenten rätt att utse cheferna för de offentliga radio- och tv-bolagen (Groupe France Télévision, France 2-5). Det här har orsakat stor oenighet i Frankrike. (Dessutom var ordföranden för den största privatägda tv-kanalen, TF1, Nicolas Sarkozys "best man" och har således ett mycket nära förhållande till honom.) Det är möjligt att det här fallet, ur EU:s perspektiv, är mer motiverat av partipolitik och av motstånd till Silvio Berlusconi än det är en genuin debatt om mediernas frihet och informationsfriheten. Jag har därför röstat emot resolutionsförslaget.

Daciana Octavia Sârbu (S&D), skriftlig. – (RO) Med tanke på att organisationen Freedom House har placerat tre EU-medlemsstater (inklusive Rumänien) i kategorin länder med "delvis fria" medier anser jag att det krävs åtgärder på EU-nivå för att se till att en av demokratis viktigaste principer, nämligen mediernas frihet, iakttas.

Jag anser att vi måste uppmana kommissionen att garantera mångfalden i medierna genom att genomföra gemensamma normer på EU-nivå. Jag röstade för EU:s resolution, och jag vill passa på att upprepa behovet av att anta ett direktiv om informationsfrihet.

Judith Sargentini (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Gruppen De gröna/Europeiska fria alliansen har lagt fram ett gemensamt förslag tillsammans med grupperna S&D, ALDE och GUE. Alla dessa grupper har in i det sista visat en vilja att samarbeta med andra politiska grupper i parlamentet, inklusive PPE:s förslag att även ta upp pressfriheten i andra medlemsstater. Det visade sig dock att förslagen inte var något allvarligt menat försök att nå en överenskommelse. Priset för en sådan överenskommelse var att stryka alla hänvisningar till Italien och vår uppmaning till kommissionen att lägga fram ett direktiv om mediekoncentration och mångfald i EU, som utgjorde själva kärnan i vår resolution.

PPE försökte med sina ändringsförslag endast vattna ur texten och skapa splittring bland textens förespråkare. Därför var de gröna tvungna att rösta emot, även om vi under förhandlingarna skulle ha kunnat nå en överenskommelse om åtminstone några av dem. PPE:s sätt att arbeta är inte konstruktivt. Vi beklagar att högergrupperna än en gång har vägrat att kräva en europeisk lösning på ett europeiskt problem.

Catherine Soullie (PPE), skriftlig. – (FR) Pressfrihet är en absolut nödvändighet. En demokratisk lagstiftande församling som Europaparlamentet kan naturligtvis inte ifrågasätta detta. Vi måste skydda och försvara informationsfriheten under alla omständigheter. Trots det har Europaparlamentet inte till uppgift att vara en överstatlig domstol. Mångfald och frihet för alla medier måste garanteras i EU. Det anstår dock inte oss som Europaparlamentsledamöter att döma ett land och dess ledare om förhållandet mellan pressen och den politiska världen.

Europaparlamentets inblandning i frågan är oacceptabel. Vad har vi för legitimitet att överhuvudtaget yttra oss om de italienska mediernas situation? Det här är en inhemsk politisk debatt i en medlemsstat, en debatt som måste föras och lösas inom den berörda statens gränser. Det ändringsförslag som syftade till att ändra resolutionens titel för att ge den en mer gemenskapsinriktad känsla förkastades, vilket visar att det var en målinriktad och rent politisk debatt. Vi måste vara försiktiga så att vi inte förvandlar vår församling till en domstol.

Georgios Toussas (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) Vi vägrade att delta i den slutliga omröstningen om ett resolutionsförslag som, under förevändningen att försöka kontrollera Silvio Berlusconis inblandning i de italienska medierna, syftar till att främja plutokratins allmänna intressen för att koncentrera medierna på nationell och europeisk nivå. Man efterlyser direktiv som i grund och botten ska ändra rätten till information och yttrandefriheten i frågor som rör den inre marknaden och konkurrens genom att låta storfinansen styra informationen och anpassa public service till den privata sektorns krav och den fria marknadens regler. Mittenhögerns och mittenvänsterns anhängare av en europeisk enkelriktning lovordar och förespråkar EU:s direkta inblandning i medlemsstaternas inrikes angelägenheter, stöder storfinansens överhöghet på informationsområdet och kämpar, med tvivelaktiga konfrontationer och dolda avsikter, för att se vem som kommer att vinna plutokratins gunst för att främja sina intressen. De stora mediebolagen försöker på ett tarvligt sätt att påverka arbetstagarnas samvete för att införa kapitalets antigräsrötspolitik som mittenhögerns och mittenvänsterns regeringar tillämpar. Folket luras inte av tuppfäktningarna i Europaparlamentet och försöken att upphöja det till positionen som censor, som dessutom är de grundläggande stödramarna för kapitalets intressen.

Kyriacos Triantaphyllides (GUE/NGL) skriftlig. – (EL) Vi stöder det gemensamma förslaget till resolution, men vi vill inte förknippas med uppmaningarna till kommissionen att lägga fram ett förslag till direktiv om mediekoncentration och skydd av mångfalden, eftersom vi anser att medlemsstaterna själva bör ansvara för detta allvarliga och nödvändiga område.

Derek Vaughan (S&D), skriftlig. – (EN) Genom att rösta för den gemensamma resolution som lagts fram av S&D, ALDE, de gröna och GUE känner jag att jag har visat mitt stöd för mediernas frihet i Italien. Som folkvald företrädare anser jag att det är min uppgift att stödja åtgärder för att förhindra en alltför stor kontroll av medierna, inte bara i Italien utan i alla EU:s medlemsstater. Jag anser att monopoliseringen av medierna är farlig och att det är nödvändigt att arbeta för större frihet i medierna i Europa. EU:s medborgare bör inte utsättas för mediecensur och selektiv nyhetsbevakning.

Iva Zanicchi (PPE), skriftlig. – (IT) Herr talman! För drygt ett år sedan intog jag min plats här i kammaren för första gången, och jag var oerhört tagen på grund av den djupa respekt jag har för EU:s institutioner och

parlamentet i synnerhet. Jag beklagar djupt att parlamentet förödmjukas av att tvingas ödsla tid på målinriktade angrepp från politiska partier som nyttjar och utnyttjar det för sina egna nationella och regionala intressen.

Det tydligaste exemplet på att det råder press- och informationsfrihet i Italien finns just på den lägsta, lokala nivån. Tänk på alla de lokala tidningar, de stora och små städernas tidningar, som människor läser varje dag och se vem de talar om! Tänk på tidningar som *La Repubblica* och hela vänsterpressen. Idag har Europaparlamentet än en gång försummat möjligheten att föra en allvarlig debatt om mediernas frihet i Europa, som tas som gisslan av dem som använder parlamentet för att angripa den italienska premiärministern.

- Förslag till resolution: RC-B7-0090/2009

Françoise Castex (S&D), skriftlig. – (FR) Jag röstade för denna resolution som kritiserar pressens försämrade situation i Europa, särskilt i Italien, och därmed kräver lagstiftning om sammanslagningar av mediebolag. Jag tycker därför att det är skamligt att den europeiska högern – däribland parlamentsledamöter från Union pour un Mouvement Populaire – har uttalat sig emot att skydda yttrandefriheten och därmed allierat sig med extremhögern och EU-skeptiska parlamentsledamöter. Den europeiska högern har genom omröstningen visat att de reflexmässigt skyddat den italienska premiärministern, Silvio Berlusconi, som är medlem av PPE och ledare för ett för en politiker hittills okänt medieimperium, och som med jämna mellanrum hotar journalister och folkvalda ledamöter som protesterar mot det han gör. Man kan lugnt säga att det faktum att Italiens regeringschef kontrollerar de transalpina medierna är en förolämpning mot den europeiska pressfriheten. Italiens demokrati förtjänar givetvis respekt, i likhet med alla EU:s demokratier. Dess företrädare har dock inte visat sig värdig av det idag. Det är av respekt för det italienska folket som vi har en skyldighet att kritisera honom idag.

Nessa Childers (S&D), skriftlig. – (EN) Jag röstade för detta gemensamma förslag eftersom jag är djupt oroad över det koncentrerade medieägandet i Italien och i övriga Europa. En liknande situation håller eventuellt på att utveckla sig på Irland, och jag hoppas att Europaparlamentet kommer att undersöka frågan igen. Dessa frågor måste undersökas grundligt, och parlamentet bör följa hur medieägandet utvecklas på Irland och i övriga Europa. Jag är också besviken över att Fianna Fáil-partiets ledamöter röstade emot detta blygsamma förslag om medieägandet i Italien.

Alan Kelly (S&D), skriftlig. – (EN) Den fråga vi har röstat om handlar om att reglera medieägandet. Många människor talar om EU:s demokratiska underskott. Med tanke på koncentrationen av medieägandet i Europa är världens mediemoguler dock det största hotet mot verklig demokrati. Om människor tror att ägarna inte påverkar tidningarna så bör de tänka om. Rupert Murdoch äger nästan 200 tidningar över hela världen. Endast en minoritet av dessa tog ställning mot kriget i Irak. Demokratin är beroende av att allmänheten är informerad. En koncentration av medieägandet innebär att en mindre elit kan främja sina affärsintressen och dölja detta bakom en oberoende ledarredaktion. Allmänheten måste alltid ha en valmöjlighet när det gäller nyhetsrapportering. På Irland har vi våra egna problem med medieägandet som vi måste reglera. Parlamentet måste stödja yttrande- och pressfriheten. Jag beklagar att kollegerna till höger inte höll med.

Catherine Soullie (PPE), skriftlig. – (FR) Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokrater) är mycket nöjd med omröstningen om den gemensamma resolutionen om informationsfrihet i Italien och Europeiska unionen. Det vi behövde göra var att tydligt fastställa Europaparlamentets roll. Vi är en lagstiftande församling och inte en domstol som ska döma i medlemsstaternas inrikes angelägenheter. Det hade varit olämpligt om parlamentet hade ställt sig bakom det här dolda personangreppet. Jag är mycket nöjd med resultatet av omröstningen. Även om det var mycket jämnt bekräftar detta än en gång värdet av subsidiaritetsprincipen inom EU och dess institutioner.

5. Rättelser/avsiktsförklaringar till avgivna röster: se protokollet

(Sammanträdet avbröts kl. 13.05 och återupptogs kl. 15.00.)

ORDFÖRANDESKAP: ROUČEK

Vice talman

6. Justering av protokollet från föregående sammanträde: se protokollet

7. Välkomsthälsning

Talmannen. – Jag har nöjet att informera er om att delegationen från Sydafrikas parlament har slagit sig ned på hedersplats på åhörarläktaren. Jag vill hälsa den sydafrikanska delegationen varmt välkommen. Den är här för att delta i det fjortonde interparlamentariska mötet mellan Europaparlamentet och Sydafrikas parlament. Chefen för den afrikanska delegationen och ordföranden för utskottet för handel och industri i den sydafrikanska nationalförsamlingen, Joanmariae Louise Fubbs, har sällskap av ordföranden för utskottet för internationella förbindelser och fem andra kolleger från Sydafrikas parlament.

Som ni vet har Europa och Sydafrika samma värderingar i fråga om demokrati, mänskliga rättigheter och multilateralt samarbete. Republiken Sydafrika är inte bara ett betydelsefullt land i regionen utan får även allt större betydelse globalt. Det är en värdefull samarbetspartner som kommer att hjälpa oss att lösa utmaningarna med den globala finansiella och ekonomiska krisen. Vi är övertygade om att vi måste fördjupa vår dialog och utveckla ännu närmare förbindelser och ett ännu närmare samarbete. Våra båda regioner bör agera tillsammans, inte bara i insatser för att hitta en väg ut ur den rådande krisen, utan även för att skapa en ny global ordning som kommer att gynna oss alla i längden. Fru Joanmariae Louise Fubbs och ärade kolleger från Sydafrikas parlament! Välkomna än en gång.

8. De institutionella aspekterna av inrättandet av den europeiska avdelningen för yttre åtgärder - Inrättande av en europeisk avdelning för yttre åtgärder: Läget för förhandlingarna med medlemsstaterna (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är en gemensam debatt om betänkandet av Elmar Brok om de institutionella aspekterna av inrättandet av den europeiska avdelningen för yttre åtgärder (2009/2133(INI) – (A7-0041/2009)) och uttalanden av rådet och kommissionen om inrättande av en europeisk avdelning för yttre åtgärder.

Elmar Brok, föredragande. – (DE) Herr talman, fru Malmström, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Vi närmar oss tidpunkten för Lissabonfördragets slutliga ratificering och börjar nu överlägga om hur fördraget ska genomföras. Vi vet alla att konstitutionen måste verkställas, att det är precis lika viktigt som det skrivna ordet i en konstitution eller i primärlagstiftning, som fördraget.

Därför vill jag ännu en gång påminna alla om den ursprungliga avsikten, eftersom våra aktuella diskussioner om avdelningen för yttre åtgärder, den höga representanten och kommissionens vice ordförande är ett resultat av konstitutionskonventet, som avslöstes av regeringskonferensen om Lissabonfördraget.

Avsikten var att effektivisera EU genom att nå det läge där Europa kommunicerar med omvärlden på ett enat sätt. Det är skälet till att vi behöver denna nya typ av hög representant och vice ordförande, som måste förses med en tillförlitlig tjänstenhet så att han eller hon kan gå i land med detta uppdrag.

Den andra principen i konstitutionskonventet var öppenhet, och den tredje demokrati. Dessa var de tre utgångspunkterna, och det stod klart för den parlamentariska majoriteten inom konstitutionskonventet att EU alltid är bättre på de områden där man agerar enligt gemenskapsmetoden och är relativt dåligt på områden där man agerar enligt den mellanstatliga metoden.

I linje med målsättningen för dessa förberedelser får inte verkställandet av fördraget leda till ett förstärkt nyttjande av den mellanstatliga metoden så att gemenskapsmetoden, som är demokratiskt kontrollerbar, mer framgångsrik och mer öppen, hamnar i bakgrunden.

Därför förstår jag ibland inte varför medlemsstaterna främst intresserar sig för organisationsplaner och inte för hur dessa principer ska tillämpas i praktiken. Vi anser att vi inte behöver en ny byråkrati mitt emellan rådet och kommissionen som på lång sikt skulle bestå av 6 000 till 8 000 personer, som skulle leva sitt eget liv och förvandla sig till ett självständigt kungadöme utanför vår kontroll.

Låt oss anta att denna avdelning anvisas till kommissionen som en administrativ enhet, och låt oss inse att den kräver en *sui generis*-status. Den kan inte utgöra en normal avdelning inom kommissionen, eftersom behörigheten på området utrikes- och säkerhetspolitik delas av gemenskapen och rådet. Vi måste därför se till att det finns en säkerhetsmekanism som gör att rådets rättigheter kan bli tillgodosedda på ett rimligt sätt och att man arbetar lojalt.

Det är viktigt att betona att kommissionens nationella experter måste behandlas annorlunda än tidigare. De måste med andra ord få lika rättigheter. Det måste stå klart att parlamentets rätt att granska och fatta beslut om budgeten på inga villkor får begränsas, utan snarare måste förstärkas.

Vid den här tidpunkten i debatten vill jag därför påminna kommissionen om att vi inte bara har rätt till samråd utan att vi ledamöter har tvingat kommissionen att ge sitt godkännande. Vi kommer inte att lämna kommissionen eller den höga representanten utanför utfrågningarna. Vi måste försäkra oss om att parlamentet har medbeslutanderätt på samma sätt som i budgetförordningen, i de fall som förändringarna rör tjänsteföreskrifterna och budgetförordningen. Jag skulle således vilja uppmana de två institutionerna till att i sina förklaringar beskriva på vilket sätt principerna om effektivitet, öppenhet och demokrati kan kombineras. Det står inte klart för mig från de tidigare Coreper-handlingar som jag haft tillgång till.

(Applåder)

Cecilia Malmström, rådets tjänstgörande ordförande. – Herr talman, fru kommissionär, Elmar Brok, ärade ledamöter! Utvecklingen av den europeiska utrikestjänsten är en fråga som jag vet är av stort intresse för er här i parlamentet. Jag har med stort intresse och engagemang läst det betänkande som Elmar Brok har lagt fram och som godkändes i måndags i utskottet för konstitutionella frågor. Naturligtvis är vi från ordförandeskapets sida helt överens om det som Elmar Brok skriver, om att utrikestjänsten verkligen är nyckeln till vårt gemensamma arbete för att göra den europeiska utrikespolitiken till ett aktivt och mera sammanhållet organ så att den europeiska politiken kan synas på ett bättre sätt runt om i världen.

Tanken är att överbrygga det gap som har funnits mellan kommissionens och rådets arbete, så att unionens politik drar åt samma håll. Det här är nödvändigt för att vi ska kunna vara så effektiva som möjligt. Därför är det viktigt att vi ger utrikestjänsten en så bra start som möjligt. Det här är en av de största och viktigaste utmaningarna i Lissabonfördraget. Det är många pusselbitar som ska falla på plats, och därför pågår ett omfattande förberedelsearbete i rådet.

Målsättningen är att Europeiska rådet ska kunna enas om en rapport som den höga representanten, när han eller hon har utsetts, ska kunna ta avstamp i när han eller hon lägger fram sitt förslag om utrikestjänsten. I detta arbete kommer naturligtvis Europaparlamentet att höras i samband med att den höga representanten lägger fram sitt förslag. Under tiden fram till dess kommer ordförandeskapet att försäkra sig om att det finns en regelbunden dialog med Europaparlamentet. En sådan dialog har vi haft hittills och vi kommer att fortsätta med detta. Det är viktigt att Europaparlamentet, rådet och kommissionen har en regelbunden kontakt i de här frågorna, inte bara på tjänstemannanivå, utan även på politisk nivå.

Direkt efter den irländska folkomröstningen – vi är mycket glada att resultatet blev ett ja – inledde medlemsstaterna och kommissionen ett mycket intensivt arbete med att förbereda den europeiska utrikestjänsten. Detta arbete går framåt, och jag är helt övertygad om att vi inför Europeiska rådet nästa vecka kommer att kunna lägga fram en rad användbara idéer vad gäller den framtida höga representanten. Eftersom det är den höga representantens uppgift att lägga fram det slutgiltiga förslaget så kommer han eller hon naturligtvis att involveras i arbetet så fort han eller hon har utnämnts. Detta är mycket viktigt så att han eller hon också kan forma förslaget.

Ordförandeskapet kommer att lägga fram en principöverenskommelse som täcker fem större delar. Det handlar om omfattningen av utrikestjänstens verksamhet, den rättsliga ställningen, personalfrågor, finansiering samt EU:s delegationer. Vi är inte färdiga ännu, diskussionerna pågår fortfarande, men jag vill delge er några tankar om hur långt vi har kommit just nu, och här verkar det finnas en stor samsyn mellan rådet och kommissionen, och jag hoppas så småningom också med Europaparlamentet.

När det gäller den europeiska utrikestjänstens omfattning så står det klart att man bör inrätta geografiska och tematiska så kallade "deskfunktioner", som har ett samlat ansvar för uppgifter som i dag hanteras av kommissionen och rådssekretariatet. Kommissionen kommer även fortsättningsvis att ha huvudansvaret för frågor som rör handel, bistånd och utvidgning, även om det fortfarande återstår att fastställa exakt var skiljelinjen ska gå mellan kommissionen och utrikestjänsten när det gäller biståndsfrågorna.

Medlemsstaterna och kommissionen är vidare eniga om att utrikestjänstens rättsliga status bör reflektera och stödja den unika roll, *sui generis*, som utrikestjänsten har i EU-systemet. Oavsett vilken rättslig lösning det slutgiltigen blir så måste den leva upp till principerna om god förvaltning och möjlighet till ansvarsutkrävande.

Personal kommer att rekryteras från kommissionen, rådssekretariatet och medlemsstaterna. Detta framgår tydligt av Lissabonfördraget. Alla dessa tre personalkategorier ska vara berättigade att tillträda tjänster på

likvärdiga villkor. EU:s delegationer kommer att placeras under den höga representantens huvudmannaskap så fort Lissabonfördraget har trätt ikraft.

En viktig fråga i upprättandet av den europeiska utrikestjänsten är kontakterna med Europaparlamentet. När den höga representanten väl är på plats kommer han eller hon regelbundet att höra Europaparlamentet i fråga om huvudlinjerna och de viktiga vägvalen inom den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken, liksom den gemensamma säkerhets- och försvarspolitik. Jag är säker på att nära kontakter med Europaparlamentet också kommer att utvecklas på tjänstemannanivå. Den europeiska utrikestjänsten bör därför ha en funktion som ansvarar för kontakterna med parlamentet.

Ungefär så här långt har vi kommit i diskussionerna. Jag kan inte gå in på mer detaljer eftersom vi inte är färdiga med samtalen ännu, men vi kommer att göra allt för att fortsätta att hålla Europaparlamentet informerat om de framsteg som görs. Den höga representanten har ju inte utsetts ännu, så tankarna är just tankar, ingenting mer. I slutändan är det han eller hon som kommer att lägga fram förslaget i enlighet med bestämmelserna i fördraget.

Med detta skulle jag vilja tacka för ordet och ser fram emot en givande diskussion där jag naturligtvis kommer att lyssna mycket noga på parlamentets synpunkter och svara på frågor efter bästa förmåga.

Benita Ferrero-Waldner, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Vi är nu inne på vad jag hoppas är det sista varvet i processen för att Lissabonfördraget ska träda i kraft, en process av diskussioner och förhandlingar som har varat i åtta år. Efter det avgörande resultatet i den irländska folkomröstningen hoppas vi alla att Tjeckiens ratificering antligen ska följa mycket snart. Om vi kunde uppnå detta på den tjugonde årsdagen av Europas återförening skulle det vara en stor dag för Europa och dess medborgare – inte minst eftersom vi kommer att kunna ägna all vår uppmärksamhet åt de viktiga utmaningar och politiska frågor som väntar oss.

När vi nu kommer till de slutliga stadierna vill jag lyckönska parlamentet, och särskilt utskottet för konstitutionella frågor, med Elmar Brok som föredragande, till att ha lagt fram sitt yttrande om det viktigaste elementet i Lissabonfördraget, det vill säga den europeiska avdelningen för yttre åtgärder (EEAS). Inrättandet av avdelningen ger EU och alla dess institutioner chansen att uppnå något som vi länge har hoppats på: ett enat uppträdande utåt samt att kunna stärka EU:s inflytande i världen.

I Elmar Broks betänkande erkänns denna stora potential. Tillsammans med denna viktiga debatt och många andra samråd med företrädare för parlamentet är den ett viktigt bidrag till vårt arbete tillsammans med det svenska ordförandeskapet, men också med medlemsstaterna och rådets generalsekretariat, under de kommande månaderna. Det gläder mig att kunna bekräfta att kommissionen starkt stöder parlamentets generella tillvägagångssätt. Jag instämmer i principerna om öppenhet, demokrati och samstämmighet som ni just har nämnt. Det är naturligtvis viktigt att alla institutionerna samarbetar för att hjälpa den nyutnämnda höga representanten och vice ordföranden i hans eller hennes arbete med att förbereda beslutet om att skapa EEAS – ett beslut vilket, som ni vet, kräver kommissionens godkännande och samråd med parlamentet.

Låt mig börja med att kommentera status för den europeiska avdelningen för yttre åtgärder. Eftersom det inte finns någon förebild kommer den helt klart att vara *sui generis*. Vi håller på att bygga någonting nytt. EEAS kommer varken att vara en mellanstatlig enhet eller helt baserad på gemenskapsmetoden, men vi måste se till att det nya systemet har ett genuint europeiskt tillvägagångssätt inspirerat av och grundat på fördelarna i gemenskapspolitiken, som nämndes tidigare. Den väsentligaste frågan för oss alla är vad avdelningen för yttre åtgärder ska åstadkomma. Detta måste vara vårt mål. Genom att samla de olika aktörerna på området yttre förbindelser kan vi försäkra oss om att våra förbindelser med omvärlden är tydliga, samstämmiga och styrs av en enda uppsättning politiska målsättningar. Den måste fungera som kärnan för EU:s yttre politik och platsen där de politiska frågorna utvecklas och samordnas. Den måste också betraktas som sådan, både internt och av länderna utanför EU. Slutligen kommer EEAS endast att vara effektiv om den fungerar väl tillsammans med andra institutioner och fullständigt respekterar den interinstitutionella balansen.

Därför anser jag att det är viktigt att avdelningen för yttre åtgärder organiseras på ett sätt som låter den idka ett mycket nära samarbete med kommissionen och rådet och samtidigt tar hänsyn till kravet på fullständig ansvarsskyldighet inför parlamentet. Vad gäller parlamentet innebär sammanslagningen av olika externa åtgärdsområden till en enda avdelning enligt min mening ett steg i riktning mot parlamentets förmåga att fullfölja sin uppgift att granska EU:s politik. Precis som själva avdelningen måste även sättet som parlamentet fungerar på tillsammans med avdelningen och med den höga representanten och vice ordföranden på sätt och vis vara *sui generis*.

För att skapa EEAS krävs en mängd olika beslut, sannolikt bland annat förändringar i budgetförordningen och tjänsteföreskrifterna, vilka båda kräver förslag från kommissionen samt antagande genom medbeslutande.

Den höga representanten och vice ordföranden behöver den myndighet som krävs för att förvalta avdelningen, men avdelningen måste också tjäna EU:s system i stort – självklart kommissionens ordförande och Europeiska rådets ordförande, samt de andra kommissionsledamöterna, vars uppgifter rör yttre förbindelser. Den måste kunna hjälpa till både i Bryssel och i tredjeland, och assistera såväl parlamentet som de officiella delegationer som reser utomlands.

Medlemsstaternas nära medverkan i den nya avdelningen är en av de viktigaste nyheterna. Corepers ambassadörer tittar på hur man kan garantera att medlemsstaternas kvalificerade diplomater kan införlivas i avdelningen på ett tidigt stadium. I kommissionen undersöker vi hur detta kan göras i väntan på översynen av tjänsteföreskrifterna. Tillsättning till avdelningen ska ske genom urvalsförfaranden baserade på meriter, med tillbörlig hänsyn till behovet av en jämn geografisk spridning och könsfördelning. Detta överensstämmer i högsta grad med önskemålen i betänkandet.

Vi anser också att alla anställda inom EEAS, vare sig de är tjänstemän från EU:s institutioner eller tjänstemän från medlemsstaterna med tidsbegränsade förordnanden, ska åtnjuta samma rättigheter. De ska vara jämställda på alla sätt och vis.

Vad det gäller avdelningens uppgifter behöver den en omfattande översikt över EU:s förbindelser med resten av världen, vilket betyder både geografiska kontor och övergripande avdelningar för att handha frågor som den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken (Gusp) och den europeiska säkerhets- och försvarspolitik (ESFP), mänskliga rättigheter och kontakter med Förenta nationernas organ. Målsättningen är att undvika en dubbling av verksamheter och att se till att alla de som ansvarar för att lägga fram EU:s utrikespolitik samarbetar på ett effektivt sätt. Kommissionen kommer även i fortsättningen att ha avdelningar som ansvarar för handel, utvecklingspolitik, genomförande av bistånd, humanitärt bistånd samt utvidgning. Vi kommer förstås även att fortsätta driva de yttre aspekterna i EU:s viktigaste interna politik, och en central fråga i den aktuella debatten är hur man ska styra programplaneringen av externt bistånd.

Jag kan försäkra parlamentet att EU:s utvecklingspolitik, inklusive utrotningen av fattigdom, kommer att vara en kärnfråga bland kommissionens yttre åtgärder. Den höga representanten, vice ordföranden och kommissionsledamoten för utveckling kommer att idka ett väldigt nära samarbete på detta område. Det kommer att underlätta att den nya höga representanten även kommer att vara vice ordförande för kommissionen, med ansvar för samordningen av alla EU:s yttre åtgärder. Avdelningen kommer också att ansvara för förvaltningen av delegationer, även om personerna som ingår i delegationerna, precis som i nuläget, kommer från olika avdelningar – inte bara EEAS, utan också kommissionens enheter och kanske andra institutioner och organ inom EU.

Från det att fördraget träder i kraft kommer kommissionens delegationer att bli EU-delegationer. Detta innebär nya ansvarsområden, men det kommer inte att försvaga deras roll som företrädare för kommissionens alla verksamheter. EU-delegationerna bör ansvara för representation, samordning och förhandlingar från och med den dag då fördraget träder i kraft. På de flesta områden kommer denna process att gå smidigt. På några områden där arbetsbelastningen är särskilt stor blir det dock nödvändigt att organisera en slags bördefördelning, inte bara tillsammans med det roterande ordförandeskapet, utan även med andra medlemsstater.

Det är en stor uppgift att skapa en helt ny avdelning för yttre åtgärder. Som betänkandet säger, så kommer den att utvecklas med tiden. Tillsammans kommer vi till nya insikter. Vår första målsättning måste vara att upprätthålla en effektiv hantering av EU:s yttre politik under perioden mellan fördragets ikraftträdande och inrättandet av avdelningen för yttre åtgärder. Vi och rådets generalsekretariat kommer att samarbeta med den höga representanten och vice ordföranden för att se till att det inte uppstår några luckor. Men vi behöver vara mer förutseende än så. Vi kommer att förena tjänstemän och diplomater från de olika institutionerna och alla medlemsstaterna. Som vi alla vet är en gemensam utrikespolitik inte bara summan av 27 nationella politiska ståndpunkter. På avdelningen för yttre åtgärder behöver vi personer som tänker europeiskt, utan att för den skull förlora sina respektive nationella perspektiv. Vi behöver därför skapa en diplomatisk kultur för EU och EU-anda. Detta kräver utbildning.

I betänkandet presenteras en lovande idé om att grunda en europeisk diplomatutbildning. Fram till dess kan vi använda oss av medlemsstaternas diplomatutbildningar. Jag närvarade nyligen vid det europeiska diplomatprogrammets (EDP) tioårsjubileum. Programmet har varit mycket förutseende och vägvisande. Sedan 1970-talet har kommissionen organiserat utbildningsseminarier för mer än 5 700 diplomater, vilket

kan vara värt att påpeka. En av uppgifterna för avdelningen för yttre åtgärder blir att utveckla en utbildningsstrategi för att se till att alla anställda, oberoende av deras bakgrund, är väl rustade för att sköta sina uppgifter. Speciellt delegationschefer måste inte bara kunna sköta sina politiska roller utan även alla kommissionens verksamheter, vilket är en väsentlig del av en delegations uppdrag.

I Elmar Broks betänkande behandlas också frågan om huruvida avdelningen för yttre åtgärder kan tänkas hantera konsulära tjänster. Kommissionen är öppen för idén, även om den kan komma att ta lång tid att utveckla. Det är en framtida fråga. I nuläget är vår utmaning att se till att EEAS fungerar väl och i allas intressen: de europeiska medborgarnas, medlemsstaternas och Europeiska unionens. Kommissionen stöder skapandet av EEAS och vill att det ska lyckas. Vi kommer att bidra i alla avseenden till att det gör det. Betänkandet visar att parlamentet kommer att göra detsamma.

Jag är ledsen att jag har dragit över tiden något, men jag anser att detta är en mycket viktig fråga. Ursäkta mig, herr talman.

Talmannen. – Fru kommissionsledamot! Självfallet förlåter jag er. Jag instämmer helt. Det är ett mycket viktigt ämne.

Alojz Peterle, för PPE-gruppen. – (SL) Fru rådsordförande, fru kommissionsledamot, före detta kolleger från Europeiska konventet, mina damer och herrar! Jag vill gratulera föredraganden Elmar Brok till att ha presenterat parlamentets ställning klart och tydligt vad gäller skapandet av en europeisk avdelning för yttre åtgärder, samt frågor i samband med detta.

Att bilda en sådan avdelning är en logisk och nödvändig följd av beslutet att förena två utrikespolitiska uppdrag i ett, och det är absolut nödvändigt för utvecklingen av Europeiska unionens utrikespolitiska identitet. Integrerad diplomati betyder förenkling, mer enhetliga och effektivare åtgärder, samt mer öppenhet och igenkännande.

Frågan om hur man ska inrätta denna gemensamma avdelning är inte enbart av teknisk natur. Den kommer även att påverka genomförandet av den politiska målsättning som EU uttrycker genom att ge uppdragen som hög representant och vice ordförande för kommissionen till en och samma person. Den nya avdelningen bör spira i samma anda som förenade dessa två utrikespolitiska roller och som kommer att leda till en samordning av rådets och kommissionens utrikespolitiska arbete.

Det är viktigt att man vid skapandet av avdelningen tar hänsyn till kommissionens, rådets och parlamentets respektive roller och deras samarbete, samt att man bygger på ömsesidigt förtroende och samarbetsvilja.

Trots att jag anser att det ligger i EU:s intresse att den gemensamma avdelningen börjar fungera så snart som möjligt, stöder jag på det bestämdaste rekommendationen att den ska införas i etapper, så att den kan utformas på lämpligaste och effektivaste sätt. Det verkar förnuftigt att avdelningen ingår i kommissionens förvaltningsstruktur, både vad gäller organisation och budget.

Som jag ser det är det absolut nödvändigt att den framtida avdelningen också omfattar personal från nationella diplomattjänster. Det kommer tveklöst att leda till en bättre och mer tillgänglig service för EU:s medborgare, särskilt för de länder som endast har ett fåtal diplomatiska representationer.

Roberto Gualtieri, för S&D-gruppen. – (IT) Herr talman, fru minister, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Med denna debatt och det betänkande som vi kommer att godkänna i morgon avser parlamentet att demonstrera sin avsikt att hjälpa till att inrätta den europeiska avdelningen för yttre åtgärder, redan på detta inledande stadium, genom att föra en konstruktiv dialog med rådet och kommissionen. Vi anser att det framför allt är användbart och förnuftigt att kräva denna interinstitutionella dialog genast, med tanke på att förfarandet i fördraget föreskriver samråd med parlamentet angående förslaget som den höga representanten ska lägga fram, och eftersom parlamentets privilegier vad gäller budgeten gör parlamentets godkännande och samarbete avgörande. Och låt oss inte glömma godkännandet från kommissionen, vilket Elmar Brok nämner, som skapar ytterligare handlingsmöjligheter för parlamentet.

Vi anser dock även att det är vår plikt att uppmana till dialog omedelbart eftersom avdelningen för yttre åtgärder är en av de mest betydande nyheterna i Lissabonfördraget. Dess egenskaper är avsedda att ha en omfattande påverkan på styrelseformerna i EU och därigenom på besluten om den allmänna balansen mellan EU:s institutioner i praktiken.

Gruppen Progressiva förbundet av socialdemokrater och demokrater i Europaparlamentet instämmer med standpunkten i Elmar Broks betänkande, som gruppen har varit med och utarbetat på ett aktivt sätt. Det är

en ståndpunkt som syftar till att utveckla en roll för denna avdelning där den kan slå en bro mellan gemenskapsdimensionen i EU:s yttre åtgärder och den mellanstatliga dimensionen av den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken, som den fastställs i avdelning V i Lissabonfördraget.

Naturligtvis är vi medvetna om avdelningens unika karaktär, vilken också återspeglar den roll som den höga representanten och kommissionens vice ordförande har, samtidigt som vi är medvetna om att avdelningen inte bör omfatta alla enheter som kommissionen utnyttjar när den verkställer de många aspekterna av sina yttre åtgärder – vilket är mer än endast den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken, först och främst utvecklingssamarbete.

Vi anser det dock vara avgörande att avdelningen klarar att effektivisera EU:s utrikes- och säkerhetspolitik och göra dess externa åtgärder i sin helhet enhetligare. Vi anser också att det är avgörande att avdelningen står under parlamentets demokratiska kontroll. Av det skälet tycker vi att avdelningens integration i kommissionens förvaltningsstruktur är det alternativ som är mest förenligt med dessa målsättningar, som verkligen ligger oss varmt om hjärtat. Därför har vi röstat för Brokbetänkandet.

Andrew Duff, för ALDE-gruppen. – (EN) Herr talman! Kommissionen har helt rätt i att avdelningen borde kombinera alla verktyg och tillgångar som krävs för att bedriva en aktiv utrikespolitik över hela världen. Det är nödvändigt att alla partner i detta stora projekt börjar lita på varandra och på avdelningen, till och med de befolkningstätaste och arrogantaste staterna.

Det är mycket viktigt för Storbritanniens utrikesministerium att man skickar sina mest kvalificerade tjänstemän, och inte mindre önskvärda individer. För granskning och ekonomisk kontroll från parlamentet instämmer jag helt i att avdelningen bör vara ansluten till kommissionen, av administrativa och budgetrelaterade skäl. Jag måste få säga till rådet att det inte är acceptabelt att avdelningen placeras i samma klass som Ekonomiska och sociala kommittén eller ombudsmannen i budgetförordningen. Jag anser att Brokbetänkandet utgör ett praktiskt förberedande stadium av processen för inrättandet av avdelningen för yttre åtgärder, men jag anser också att vi bör stanna upp nu, så att vi inte går vidare och beslutar om viktiga frågor innan den höga representanten och vice ordföranden är på plats.

För parlamentets del är det avgörande att vi har en politisk samtalspartner som kan förhandla om inrättandet och den framtida utvecklingen av programmet för avdelningen för yttre åtgärder. Medlemsstater! För fram era kandidater för alla dessa befattningar.

Indrek Tarand, för Verts/ALE-gruppen. – (ET) Herr talman, mina damer och herrar! Det har varit ett sant nöje att arbeta med flera beundransvärda personer. Jag vill lyckönska Elmar Brok och många andra som har bidragit. Nu vill jag dock citera José Manuel Barroso som i förmiddags klokt nog sade att inte ens institutioner varar – vi behöver en enorm politisk vilja. I själva verket är det inte möjligt att skapa institutioner utan politisk vilja. För att undvika ett läge där vi bara skapar ännu en institution måste vår politiska vilja alltid vara viktigast då vi skapar en ny enhet. Målet är en i sanning europeisk och, faktiskt, en organisation *sui generis* som tjänar alla Europas medborgares intressen. Om vi vill undvika dubblering eller potentiellt slöseri med resurser, som är så typiskt, måste vi garantera att avsättningen av finansiella medel och användningen av dessa medel sker under Europaparlamentets insyn.

Betänkandet erbjuder en bred definition av de principer som rapporterats till Europeiska rådet, vilka skulle kunna hjälpa oss att tillsätta den höga representanten samt fastlägga en plan. Med hjälp av denna plan kommer vi alla att vara i ett bättre läge, och vi får möjligheten att verkställa vår politiska vilja. Eftersom alla känner till De grönas målsättningar – till exempel att skapa fred, en absolut tillämpning av stadgan om de grundläggande rättigheterna, samt, naturligtvis, frågan om jämställdhet mellan kvinnor och män – kommer jag inte att gå in på dem idag, men jag lovar att komma tillbaka till dessa frågor i sinom tid. I alla fall anser jag att det vore klokt om rådet kunde överväga att tillsätta en kvinnlig hög representant, eftersom kommissionens ordförande, som vi alla vet, inte är en kvinna. Faktum är att ingen kvinna någonsin har valts till att leda Europa. Om vi nu ska skapa en ny europeisk institution är det en punkt som är väl värd att fundera på.

I samband med betänkandet har jag uppmärksammat att det kommit vissa negativa inställningar från en del håll. Det antydde att Europaparlamentet inte har någon uppgift här och att parlamentet helt enkelt försöker göra sig självt mer betydelsefullt med detta betänkande. Mitt svar till denna inställning är att parlamentet är viktigt och att vi måste ta hänsyn till det. Vårt betänkande om den europeiska avdelningen för yttre åtgärder innebär ett utmärkt tillfälle att bringa sådana fakta i dagen. Därför uppmanar jag alla att stödja betänkandet, men att ha i åtanke att det inte innehåller alla förändringar och önskemål. Huvudsaken är att anta betänkandet nu.

Ashley Fox, för ECR-gruppen. – (EN) Herr talman! Jag vill uttrycka min besvikelse över att parlamentet återigen diskuterar ett betänkande som föregriper ratificeringen av Lissabonfördraget. Jag undrar om vi skulle hållit denna debatt i dag om Tysklands författningsdomstol fortfarande höll på att behandla fördraget. Jag misstänker att vi inte hade gjort det, och jag undrar varför Tjeckien behandlas annorlunda. Som den engelske författaren George Orwell skulle kunna ha anmärkt: alla medlemsstater är jämlika, men några är mer jämlika än andra.

Jag vill motsätta mig inrättandet av en europeisk diplomathögskola. I en tid när medlemsstaterna måste hantera enorma påfrestningar i budgeten bör EU visa återhållsamhet. Vi bör agera som väktare av statskassan. Vår målsättning bör vara att använda offentliga medel klokt, och vi bör när vi kan sträva efter att föra tillbaka pengar till medlemsstaterna och de skattebetalare vi företräder.

Det finns ingen kostnadsberäkning för det här förslaget. Det är ännu ett exempel på hur vissa ledamöter av parlamentet är alltför ivriga att åstadkomma storslagna gester med andras pengar. En europeisk diplomathögskola är ett slöseri med pengar och skulle bli ännu en börda för skattebetalarna.

Jag vill påminna mina kolleger om att en gemensam ståndpunkt i utrikespolitiken kommer att bestämmas av medlemsländerna i rådet, inte av kommissionen, och helt visst inte av parlamentet. Om den europeiska avdelningen för yttre åtgärder skulle behöva mer personal bör dessa tjänstemän lånas ut från medlemsstaterna, och skulle då inte behöva extra utbildning. Den politik som de ska företräda i omvärlden kommer att anges av ministerrådet, och det blir inte tal om någon självständig europeisk politik.

En diplomathögskola skulle endast behövas om EU tar ifrån medlemsstaterna kontrollen över utrikesfrågor. Jag hoppas att den dagen aldrig kommer, och jag kommer att göra mitt yttersta för att förhindra det.

(Talaren samtyckte till att svara på en fråga enligt artikel 149.8.)

Andrew Duff (ALDE). – (EN) Herr talman! Får jag fråga talaren om han skulle stödja tillsättningen av Chris Patten som hög representant om fördraget, mot hans förhoppningar, faktiskt träder i kraft?

Ashley Fox (ECR). – (EN) Herr talman! Jag är tacksam för att man ber om min åsikt, men jag tror knappast att det blir mitt beslut.

Helmut Scholz, för GUE/NGL-gruppen. – (DE) Herr talman, fru kommissionsledamot! Tack för att jag får tillfälle att tala i dag. Gruppen Europeiska enade vänstern/Nordisk grön vänster har upprepade gånger här i parlamentet redovisat vår grundläggande kritik av EU:s utrikes- och säkerhetspolitik, dess riktning och karaktär. Vi har motsatt oss denna kurs, inklusive i Lissabonfördraget. Denna gemensamma debatt i början av parlamentets valperiod gäller ett av de viktigaste betänkandena under denna period. Tyvärr, även om jag förstår Elmar Broks motiv vad gäller parlamentets aktivitet, så måste vi sätta i gång något med en tidsgräns, vilket gör det svårt att i verklig mening utvärdera dimensionerna och de komplexa frågorna som härrör från innehållet i denna nya struktur.

Under debattens gång har det blivit tydligt hur mycket som tyvärr fortfarande är ovisst och därför kan utsättas för det politiska pokerspelet mellan nationella makt- och regeringsintressen och EU:s strukturer. GUE/NGL-gruppen är emot detta. Vi hoppas därför att parlamentet efter förhandlingarna kommer att få möjlighet att återigen ta ställning till den europeiska avdelningen för yttre åtgärder (EEAS), med hänsyn till de förväntningar som uttrycktes under förmiddagens debatt till det svenska ordförandeskapet, vad gäller återhållsamhet i formuleringen av förhandlingsmandatet. Vi i parlamentet bör också se till att Europas medborgare är så välinformerade som möjligt om de olika aspekterna av EEAS, särskilt med tanke på de tvivel och den kritik som uppstått runt Lissabonfördraget och krav på mer öppenhet och demokratiskt medbeslutande i det avseendet.

Diskussionerna om skapandet av EEAS har i flera månader föregått bakom lyckta dörrar. Min grupp vill återigen uppmärksamma att underlåtenheten att inbegripa parlamentet, det civila samhällets organisationer som hittills påverkats och till och med nationella parlament leder till allvarliga frågor. Det är i synnerhet fallet eftersom en livlig debatt och öppna och klara diskussioner om institutionella strukturer är mycket viktiga för deras framtida legitimitet och offentliga redovisningsskyldighet. Jag välkomnar därför Elmar Broks tillvägagångssätt när han med hjälp av sitt betänkande åtminstone försöker uppnå medbeslutande för Europaparlamentet. Några av våra förslag avser att uppnå samma resultat.

Vi motsätter oss alla försök – och jag menar detta otvetydigt och kategoriskt – att integrera militära politiska strukturer i EEAS, oavsett om det ska ske nu eller i framtiden. Detta har nyligen varit på förslag från bland

andra Frankrike i rådet. Den potentiella kombinationen av militär planering, underrättelsetjänst och allmänna diplomatiska och politiska uppgifter är inte acceptabel ur vårt perspektiv.

Morten Messerschmidt, för EFD-gruppen. – (DA) Herr talman! Igår uppmanades jag att ge tre orsaker till varför man borde rösta emot detta betänkande. Det är ganska lätt, nämligen demokrati, demokrati och demokrati.

För det första är det farsartat att ett parlament skulle vilja anta ett betänkande som bygger på ett fördrag, vars öde fortfarande är fullkomligt osäkert. Ingen vet hur framtiden kommer att bli för Lissabonfördraget, och var och en som har den minsta respekt för demokratiska strukturer – den minsta respekt för medlemsstater som t.ex. Tjeckien – skulle vänta med det här projektet tills klarhet råder om fördragets framtid.

För det andra utgör betänkandet (och hela avdelningen för yttre åtgärder som nu håller på att skapas) ett fullständigt underminerande och förnekande av, samt ett misslyckande med att värdesätta, medlemsstaternas suveräna rätt att bedriva sin egen utrikespolitik. Det är också anledningen till varför man i detta betänkande försöker göra kommissionen ansvarig för allting. Det är förvisso helt uppenbart att kommissionen, i synnerhet i sin roll som "tjänsteman", inte är folkvald. Om folket med andra ord vill ha en annorlunda utrikespolitik finns det ingen möjlighet i världen att förändra den förda politiken eftersom det bara är rådet, dvs. regeringarna, som folket har möjlighet att byta ut – inte kommissionen.

Det innebär för det tredje att det är en demokratisk fars att parlamentet vill överlämna mer makt – en del av den suveräna statens absolut avgörande kärnområden – till kommissionen, som inte har något folkligt mandat. Parlamentet grundar sig uteslutande på *kratos*, på makt. Det grundar sig aldrig på *demos*. Fokus borde istället vara på *demos* – vi borde fokusera på folket och inte på makten. Vi måste därför öka demokratin. Därför bör också betänkandet förkastas.

Andrew Henry William Brons (NI). – (EN) Herr talman! I detta betänkande försöker man lugna våra farhågor beträffande avdelningen, men jag anser att man istället gör det rakt motsatta. Man påstår, å ena sidan, att avdelningen kompletterar medlemsstaternas diplomati, och man ifrågasätter den inte. Men i resten av betänkandet dementeras denna försäkran bestämt.

I punkt 4 anges att avdelningen – det vill säga dess befogenheter – inte kan vara avgränsad eller definierad från början. I punkt 8d föreslås att delegationerna, som är en del av avdelningen, skulle kunna ta över konsulära uppgifter från medlemsstaterna. Det är uppenbart att avdelningen – inte på kort sikt men på längre sikt – är tänkt att ta över och ersätta medlemsstaternas diplomatiska representation, och eventuellt i sista hand också Storbritanniens och Frankrikes veton i FN:s säkerhetsråd.

När man hör en försäkran från ett EU-organ om att man inte kommer att göra si eller så får man en ganska god ledtråd om vad de har i kikaren. Shakespeare får ursäkta mig, men jag anser att man i betänkandet bedyrar allt för mycket. Vem eller vad kommer i själva verket att utöva någon kontroll över detta organ? Jag tror inte att rådet kommer att göra det. Det är tvunget att agera enhälligt. Om rådet inte kan bestämma sig kommer avdelningen helt enkelt att genomföra det som står på dagordningen. Hur blir det med Europaparlamentet? Nej, det är begränsat till samrådsförfarandet. Detta organ kommer att föra utrikespolitik över huvudet på medlemsstaterna, utan någon egentlig kontroll från medlemsstaterna eller Europaparlamentet. De nationella regeringarnas position kommer att reduceras till en kommunalnämnds dito.

Carlo Casini (PPE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! För det första anser jag att det är min plikt att tacka föredraganden, som har utfört ett fantastiskt arbete. Som ordförande för utskottet för konstitutionella frågor vill jag också tacka utskottets alla ledamöter, samt de båda utskotten – utskottet för utrikesfrågor och utskottet för utveckling, som lagt fram sina yttranden – för deras mycket snabba arbete.

Vi har i själva verket försökt utarbeta ett dokument som jag hoppas kommer att godkännas, och som skulle kunna läggas fram vid rådets möte den 29–30 oktober. Vi är väl medvetna om att detta betänkande inte är ett definitivt betänkande. Det är endast avsett att peka ut några tillvägagångssätt, ett slags vägledning att följa, för rådet och följaktligen för den höge representant som kommer att utses.

Det kommer att bli den höge representantens uppgift att tänka ut en egen organisatorisk plan, som i sin tur kommer att granskas av oss. Därför är det bara riktlinjer som överlämnas till vårt parlament. Vi vet också att en framgång inom verksamheten vid avdelningen för yttre åtgärder är knuten till den höge representantens roll, som innebär att kunna organisera och leda vem som helst. Av den höge representanten vill vi se en konsekvent och enhetlig utrikespolitik. Vi är väl medvetna om att det finns problem; det har redan har

nämnts. Men problem är till för att lösas. Det viktiga är att det finns en tydlig inriktning, information och räckvidd.

Brokbetänkandet rymmer några intressanta förslag i detta avseende – jag är tvungen att fatta mig kort eftersom min talartid håller på att ta slut – som hur som helst innebär att avdelningen ska införlivas i kommissionens administrativa struktur, samt beslutet att ytterligare utveckla gemenskapsmodellen och förslaget – som för övrigt fastslås i Lissabonfördraget – att personalen bör rekryteras från kommissionens och rådets sekretariat och från kommissionens delegationer.

Det finns två förnyelser som jag anser bör nämnas, dels EU-ambassaderna, som ska ledas av tjänstemän från den europeiska avdelningen för yttre åtgärder och även omfatta kommissionens delegationer i tredjeländer och rådets samarbetskontor, med en eventuell utstationering av experter från generaldirektoraten, och dels de grundstenar som lagts för skapandet av en europeisk diplomathögskola, som är en intressant idé.

Min talartid har löpt ut. Jag hoppas bara att detta betänkande verkligen antas, och att det antas av en stor majoritet.

Zita Gurmai (S&D). – (EN) Herr talman! Som vi alla vet är den europeiska avdelningen för yttre åtgärder (EEAS) en av de större innovationer som föreslagits i Lissabonfördraget. Därför bör vi vara mycket noggranna och ansvarsfulla när den ska inrättas.

Vi är alla eniga om att avdelningen borde komma igång med sin verksamhet så snart Lissabonfördraget har trätt i kraft. Kommissionen och rådet håller redan på att arbeta med de riktlinjer som de förväntas presentera vid Europeiska rådets möte i slutet av denna månad. Därför är det avgörande att Europaparlamentet påverkar processen.

Dagens debatt och den därpå följande resolutionen är av största vikt eftersom vi bör sända ett mycket tydligt budskap nu, som ett bevis på politiskt samförstånd om avdelningens inrättande, till rådet och kommissionen.

Jag är mycket stolt över det arbete som min kollega utfört, som är ett resultat av partiöverskridande överläggningar här i parlamentet. Vi insisterar på att gemenskapsmodellen för unionens yttre förbindelser ska bevaras. Ledamöterna är angelägna om att avdelningen ska vara knuten till kommissionen och en del av den totala gemenskapsbudgeten. EEAS bör administrativt och budgetmässigt utgöra en del av kommissionen, och formellt vara en del av kommissionen som ett organ i sig, knutet till kommissionens struktur.

Budgetuppdraget är ytterst viktigt. Det är ett påtryckningsmedel med vilket parlamentet kan utöva sin makt. På det sättet bör och kommer parlamentet att utöva budgetkontroll och demokratisk granskning av avdelningen. Det finns åtskilliga frågor att täcka, till exempel den tydliga uppdelningen av uppgifter inom EEAS och kommissionens ansvariga enheter – med beaktande av att vi ännu inte känner till den framtida kommissionens struktur – och förbindelsen mellan de höga representanterna och unionens olika företrädare utomlands. Resolutionen kommer emellertid att bli parlamentets första ståndpunkt, varpå ytterligare åtgärder kommer att följa.

Vi får heller inte glömma den mänskliga faktorn. Den höge representanten bör vara en person med meriter, sakkunskaper och kompetens, och stödjas av kommissionen, rådet och nationella diplomatjänster. Jag är övertygad om att EEAS' institutionella struktur bör omfatta en könsfördelning som vederbörligen återspeglar EU:s åtaganden i fråga om integrering av ett jämställdhetsperspektiv.

Sist men inte minst, och efter att ha arbetat för kvinnors lika politiska representation under de senaste 15 åren, skulle jag bli glad om denna person är en kvinna.

Annemie Neyts-Uyttebroeck (ALDE). – (NL) Herr talman! Några kolleger har ansett det lämpligt att använda sina anföranden till att försöka ge oss lektioner i demokrati. Jag vill därför påpeka att både i utskottet för konstitutionella frågor och i utskottet för utrikesfrågor, vars yttrande jag utarbetat, såg vi till att diskussionen och omröstningen om våra respektive texter inte hölls förrän resultatet av den irländska folkomröstningen hade tillkännagivits. Vi gjorde detta av respekt för det utlåtande som det irländska folket stod inför att ge. De sade lyckligtvis ja, men de kunde ha sagt nej. Vi ville ta detta i beaktande, liksom även nästa veckas möte i Europeiska rådet. Följaktligen var vi tvungna att hålla vår diskussion och utarbeta våra texter under en ytterst kort tidsperiod. Samma kolleger som försöker ge lektioner i demokrati har givetvis även klagat på detta. Men det var en utvikning från ämnet.

Idag erfar vi en särskilt viktig tidpunkt. De texter där vi uttrycker vår åsikt om hur den framtida europeiska avdelningen för yttre åtgärder bör utformas inleder en ny era för Europeiska unionen. De av oss som har

följt unionens utveckling under årtal, och kommer ihåg de första blygsamma åtgärderna när det gällde fördragens utrikespolitik, bortsett från säkerhets- och försvarspolitik – dvs. först Maastricht och sedan Amsterdam – kanske tänkte, så som jag gjorde idag, att vi aldrig skulle få uppleva den här dagen, att vi aldrig skulle lyckas lägga grunden för en gemensam europeisk diplomati.

De av oss som uppmärksammat har följt hur idéerna om detta har utvecklats torde också komma ihåg att för bara några månader sedan var några av våra nationella diplomattjänster absolut ovilliga att acceptera ett slags omedelbart "big bang", dvs. att alla de nuvarande delegationerna skulle föras under den framtida höge representantens myndighet från den allra första dagen. Jag är mycket glad över detta.

Mina egna politiska plikter och regeringsansvar under mina tidigare politiska uppdrag har lärt mig att inget av detta kommer att bli enkelt. Ändå erfar vi en viktig tidpunkt, och jag hoppas att betänkandet kommer att antas av en mycket stor majoritet.

Franziska Katharina Brantner (Verts/ALE). – (DE) Herr talman! Vår grupp stöder den grundläggande struktur som Elmar Brok föreslagit i sitt betänkande, och i synnerhet bevarandet av Europaparlamentets kontrollrätt och gemenskapens uppgifter. För att se till att vår gemensamma avdelning för yttre åtgärder blir en stor framgång och inte bara ett bihang till kommissionen eller rådet bör vi nu diskutera dess innehåll och funktioner.

EU behöver en ny integrerad utrikespolitik som gör det möjligt för unionen att möta världens problem på ett effektivt sätt. Avdelningen för yttre åtgärder måste göra det möjligt för EU att genomföra omfattande, enhetliga politiska strategier och kampanjer. Vi behöver denna avdelning nu, till exempel under diskussionerna om klimatförändringen i Köpenhamn. Vi måste avskaffa den traditionella diplomatin, annars kommer denna tjänst att medföra ett ytterst begränsat mervärde.

Jag vill därför främja fyra områden som enligt vår uppfattning kommer att underlätta för avdelningen att skapa en ny utrikespolitik. För det första vill vi att den nya avdelningen ska ha ett direktorat för fredsbevarande insatser och krishantering. Vi har motsvarande finansiella instrument och uppdrag, men hittills har vi bara haft små och fragmenterade organisationsenheter. För det andra vill vi att personalen ska få en allsidig utbildning. Att endast ha genomgått en diplomatutbildning är inte tillräckligt. Dessutom vill vi se till att den personal som bär uniform inte bara har utbildats vid försvarshögskolan. Samtliga bör ha fullgjort åtminstone en del av sin utbildning tillsammans, och därför efterlyser vi en europeisk högskola för yttre åtgärder. För det tredje vill vi inte ha en dubbel struktur för rådets ordförande inom rådets sekretariat. Därför bör avdelningen för yttre åtgärder också stödjas av denna organisation. Vad beträffar utnämningarna till toppjobben har min kollega Andres Tarand redan nämnt att det är vår bestämda uppfattning att det är dags att utse en kvinna.

Charles Tannock (ECR). – (EN) Herr talman! Eftersom unionen strävar efter en utökad roll i internationella frågor bör den enligt mitt förmenande ha redskapen för att kunna skydda våra gemensamma värderingar över hela världen, förutsatt – givetvis – att det råder enhällighet i samtliga 27 medlemsstater.

Men hur ska den rollen kunna utvecklas? Var ska dess gränser gå? Vi i ECR-gruppen anser, som ett antifederalistiskt organ, att utrikespolitiken i sista hand bör förbli förbehållen våra enskilda medlemsstater. Därför oroar det oss att Lissabonfördraget, om det vinner laga kraft, tycks kunna sätta igång en rad utvecklingsförlopp som skulle kunna leda till att denna förmånsrätt undermineras.

Den föreslagna europeiska avdelningen för yttre åtgärder måste komplettera, och inte konkurrera med eller undergräva, medlemsstaternas bilaterala diplomatverksamhet, samt få sina befogenheter huvudsakligen från rådet och inte från kommissionen. Parlamentet måste utöva sina rättigheter att granska EEAS och utforma dess budget. Mot bakgrund av att det talas så mycket om EU:s ambassader i Brokbetänkandet skulle jag vilja att kommissionen återigen repeterar de försäkringar den gav mig för ett år sedan om att EEAS:s uppdrag eller delegationer inte kommer att kallas ambassader. Att kalla dessa uppdrag för ambassader skulle förvärra rädslan för att EU söker alla yttre tecken på en suverän stat.

ORDFÖRANDESKAP: LAMBRINIDIS

Vice talman

Willy Meyer (GUE/NGL). – (ES) Herr talman! Min grupp, gruppen Europeiska enade vänstern/Nordisk grön vänster, kommer att rösta mot detta betänkande, först och främst på grund av att vi inte stöder Lissabonfördraget.

Vi anser inte att Lissabonfördraget återspeglar innebörden i det europeiska projektet, som skapat av och för medborgarna. I själva verket gäller snarare motsatsen. Det utgör en krismodell, en modell som förhindrar offentlig inblandning i ekonomin.

Det finns en önskan om att gå framåt med två olika hastigheter: vi skyndar oss för att se till att EU kan agera samfällt utomlands, men EU har ingen makt att återuppliva ekonomin genom att använda sina egna instrument, eftersom unionen saknar statskassa och aktiv näringspolitik. EU har inte heller förmåga att ingripa i räntesatserna eller att kontrollera Europeiska centralbanken. Därför delar vi inte denna filosofi.

Om Lissabonfördraget antas, med kommissionens godkännande och till följd av samråd med parlamentet, kommer femtusen tjänstemän att anställas vid den europeiska avdelningen för yttre åtgärder, efter ett beslut i rådet och på grundval av ett förslag från den framtida vice ordföranden.

Vi samtycker inte till denna struktur, eftersom avdelningen även kommer att få befogenheter att lösa alla möjliga militära kriser. Vi anser att det saknas kontroll. Enligt vår uppfattning borde denna kontroll uppfylla de högsta kraven på demokrati, så som är fallet i varje medlemsstat.

Därför anser vi inte att denna filosofi stämmer överens med innebörden i det slags EU som vår grupp vill bygga, nämligen ett EU som verkligen har förmågan att ingripa i frågor som i grunden berör oss. Det kan t.ex. handla om frågor som den nuvarande lågkonjunkturen och den arbetslöshet som för närvarande är den högsta sedan 1930-talet.

Därför kommer vi att rösta mot detta betänkande.

David Campbell Bannerman (EFD). – (EN) Herr talman! Brokbetänkandet är ett tydligt bevis på att EU håller på att utvecklas till en gemensam superstat. Det orättfärdiga Lissabonfördraget håller redan på att tvinga på oss en ordförande och en utrikesminister som inte är folkvalda. I och med detta betänkande ska en ny europeisk diplomattjänst inrättas, den så kallade europeiska avdelningen för yttre åtgärder, men ambassader företräder nationella intressen.

Så vilka nationella intressen kommer dessa nya EU-diplomater och ambassader att företräda? Det kommer inte att bli våra nationalstaters, vår handels eller våra företags intressen. Det kommer att bli Europeiska kommissionens intressen. Alla övriga nationella ambassader kommer att bli överflödiga. Redan nu håller brittiska ambassader runt om i världen på att sälja ut egendom.

Huvudplanen för en EU-superstat bygger på en grundval av bedrägerier, ohederlighet och förnekande, men federalisterna håller inte på att skapa ett nytt Amerikas förenta stater. De skapar ett nytt Jugoslavien. Genom att tvinga samman sinsemellan mycket olika nationer, kulturer och ekonomier under en stram, odemokratisk byråkrati av Sovjetmodell ger man sig definitivt ut på farligt vatten.

Jag arbetade för den brittiska regeringen med den nordirländska fredsprocessen. Jag såg vad som sker när demokratin misslyckas. Det är inte trevligt. Nu ser jag hur demokratin håller på att misslyckas här i Europa. Ni påstår er älska freden, men genom att forcera igenom Lissabonfördraget och genom att lägga vantarna på våra ambassader styr ni tillbaka EU i en riktning som återigen leder mot krig.

Martin Ehrenhauser (NI). – (DE) Herr talman! Rådets verksamhet är inte öppen för insyn. Besluten fattas i själva verket i de åtskilliga och till stor del slutna arbetsgrupperna och i Coreper. Under 2008 diskuterades endast 1 procent av punkterna under utrikesministrarnas rådsmöten inför allmänheten.

Mot just denna bakgrund har den europeiska säkerhets- och försvarspolitik (ESFP) utvecklats sedan slutet av 1990-talet utan vare sig samråd eller demokratisk kontroll. Mot just denna bakgrund kommer också den europeiska avdelningen för yttre åtgärder att inrättas. Mitt svar är ett tydligt "Nej"! Detta får inte hända! Vi behöver en genuint demokratisk parlamentarisk kontroll och dessutom en genuin öppenhet.

Jag är också ganska överraskad över att i synnerhet ni, herr Brok, nu plötsligt är för parlamentarisk kontroll. Är det inte så att Lissabonfördraget, särskilt på ESFP:s område, kommer att medföra att denna parlamentariska kontroll avskaffas? Ni är emellertid för detta fördrag. När det gäller budgetkontrollen framgår det ganska tydligt av rådets ansvarsfrihet hur er grupp agerar. Är det inte så att er grupp, under de kommande veckorna, kommer att rösta för ett beviljande av ansvarsfrihet för rådet i budgetkontrollutskottet, trots att rådet inte har gett några tillfredsställande svar?

Det är olyckligt att ert förslag, trots dess mycket goda upprinnelse, i själva verket är hycklande, saknar trovärdighet och i sista hand är ett erkännande av Lissabonfördragets brister.

Rafał Kazimierz Trzaskowski (PPE). – (EN) Tack så mycket herr talman, herr kommissionsledamot, fru minister! Jag börjar med fotnoterna. Även om jag verkligen beundrar det retoriska sinnet hos våra vänner från UKIP anser jag, som ledamot från Centraleuropa, att det är tämligen intressant att ni är så beredd att delge oss era erfarenheter av att ha levt under Titoregimen i Jugoslavien eller under Sovjetregimen. Det är verkligen intressant.

Låt mig för det första gratulera Elmar Brok till att ha utarbetat ett betänkande som så utomordentligt företräder huvudströmningen, och låt mig betona huvudströmningen, här i parlamentet.

I och med Lissabonfördragets ikraftträdande och den nya avdelningens inrättande kommer vi att öka vår förmåga att agera samfällt. Vi håller med om att den nya avdelningen bör vara så nära knuten till kommissionen som möjligt, för endast gemenskapsmetoden kan garantera att våra åtgärder är enhetliga och, vad viktigare är, att allas våra synpunkter tas i beaktande i lika stor utsträckning.

För att den nya avdelningen ska vara trovärdig har den utrustats med största möjliga demokratiska legitimitet. Därför bör alla insatser som syftar till att värna om parlamentets kontrollbefogenheter välkomnas.

Det viktigaste är att vi gör allt för att se till att den nya avdelningen håller högsta kvalitet och att den har allas förtroende. Vi måste göra vårt yttersta för att kommissionen, rådet och de 27 medlemsstaterna ska skicka de personer som är bäst meriterade för att arbeta inom EEAS. Därför bör de åtnjuta samma status. Att arbeta inom avdelningen bör betraktas som en väsentlig del av deras karriär i hemlandet. De personer som arbetar för avdelningen bör väljas utifrån sina kvalifikationer, men också med hänsyn till geografisk balans för att motverka den ogrundade rädslan för att avdelningen skulle kunna missbrukas av någon.

Lissabonfördraget är viktigt och skiljer sig från alla övriga fördrag, eftersom så mycket beror på dess införlivande. Jag hoppas att parlamentets omdöme kommer att hjälpa rådet och kommissionen att verkligen genomföra fördraget på ett sådant sätt att vi kan öka vår förmåga att agera samfällt.

Proinsias De Rossa (S&D). – (EN) Herr talman! Jag vill välkomna Brokbetänkandet och yrka på snabba framsteg när det gäller att inrätta EEAS som en demokratiskt ansvarig myndighet. Jag har stora förhoppningar om att denna avdelning kan bidra till större samstämmighet mellan våra politiska mål och beslut, i synnerhet eftersom de inverkar globalt på den hållbara utvecklingen, mänskliga rättigheter och på utrotandet av fattigdomen.

Vi har hittills misslyckats med att se till att vår politik är sammanhängande. Vår handelspolitik står ofta i direkt konflikt med politiken för utvecklingssamarbete. Jag vill också varna för varje tanke på att inordna utvecklingspolitiken som en del av vår utrikespolitik. Vi behöver en oberoende tjänstenhet för utveckling som är ansvarig inför en oberoende kommissionsledamot med ansvar för utveckling och humanitärt bistånd. För att säkerställa samstämmighet krävs riktmarkning, kontroll och konsekvensbedömning av de föreslagna besluten, eftersom de inverkar på de utvecklingspolitiska målen.

Louis Michel (ALDE). – (FR) Herr talman, mina damer och herrar! Jag vill gratulera Elmar Brok och tacka honom för det utmärkta betänkande – jag skulle till och med vilja kalla det ett utomordentligt betänkande – som han har lagt fram för oss.

Inrättandet av denna nya avdelning för yttre åtgärder är ett tillfälle som inte får gå förlorat. Parlamentet måste få yttra sig, inte endast om budgeten, utan också om avdelningens övergripande struktur. Som redan nämnts kommer avdelningen att bli tvungen att ha interna operativa bestämmelser som är unika i sitt slag. Vi kan inte klara oss utan sådana operativa bestämmelser, som överensstämmer med fördragets andemening. Att agera annorlunda skulle väcka misstro hos vissa medlemsstater. Jag tänker i synnerhet på de minsta och nyaste medlemsstaterna.

Vi bör också fokusera på det centrala i avdelningens mandat, fastställa strategier och politiska prioriteringar, samt skapa enhetlighet inom ramen för de yttre åtgärderna. Det är avgörande att vi undviker att gå i fällan där den externa avdelningen blir en kopia av kommissionens delegationer, och att vi istället utvecklar en särskild avdelning som skapar ett mervärde för gemensamma yttre åtgärder. Avdelningen för yttre åtgärder måste hålla jämna steg med kommissionen. Den får inte komma ur kurs och övergå i, eller framkalla, mellanstatliga åtgärder. Jag vill också tillägga att den höge representantens/vice ordförandens profil är helt avgörande för avdelningens mervärde.

Även om vi slutligen instämmer i att utvecklingsområdet har sitt eget syfte är det på samma gång ett instrument för utrikespolitiken. Att förneka detta skulle vara naivt. En lösning kunde vara att låta programplaneringen

förbli en uppgift för kommissionsledamoten med ansvar för utveckling, i enighet med den höge representanten.

Jag vill till sist påpeka att denna debatt inte kan separeras från debatten om budgeten för Europeiska utvecklingsfonden.

Bastiaan Belder (EFD). – (NL) Herr talman! När nu den irländska folkomröstningen ligger bakom oss dristar sig återigen parlamentet att visa vad den står för, och det gör det med mycket energi och entusiasm. I betänkandet framställs ett utopiskt panorama över en avdelning för yttre åtgärder som ska genomföra den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken (GUSP), som ännu inte fungerar.

Ett slående drag i betänkandet är dess heroiska försök att uppmana kommissionen att använda hela sitt institutionella inflytande. Vad förorsakar denna ståndpunkt? Jag tror att flera av mina kolleger vill använda avdelningen för yttre åtgärder som en trojansk häst för att vinna kontroll över GUSP via kommissionen.

Det är en skandal att parlamentet och de övriga institutionerna fortfarande inte har någon idé om hur denna avdelning är tänkt att fungera exakt. Det gradvisa förfarande som diskuteras i punkt 4 är rätt och slätt ett riskfyllt institutionellt vågstycke, som säkert kommer att sluta i institutionella tårar, om ni ursäktar min ordlek.

György Schöpflin (PPE). – (EN) Herr talman! Även jag vill ansluta mig till dem som stöder Brokbetänkandet, och också uttrycka min fascination över den paranoia som har visat sig på denna sida av kammaren.

Avdelningen för yttre åtgärder är utan tvekan en potentiellt viktig faktor för att främja samstämmigheten i EU:s förbindelser med övriga världen. Dessa förbindelser är ofta vittomspännande och komplexa, och har en betydande inverkan på världen utanför EU. Därför är det avgörande att denna verksamhet samordnas ordentligt för att se till att EU:s politik får det genomslag som den är avsedd att få. När avdelningen för yttre åtgärder väl har kommit igång med sin verksamhet kommer den definitivt att beröra EU:s hållning när det t.ex. gäller den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken, vilket redan har påpekats, främjandet av demokratifrågan, mänskliga rättigheter, kanalisering av bistånd, samt hanteringen av de mångsidiga utvecklingsfrågorna.

I detta sammanhang är frågan om samstämmighet av central betydelse. Om olika parter i EU lägger olika vikt vid politiska frågor kommer inflytandet att dämpas och med stor sannolikhet få oavsedda konsekvenser. I detta sammanhang är följdriktigheten avgörande. Avdelningen för yttre åtgärder kommer mot bakgrund av detta att ha ett stort ansvar för samarbetet med de av EU:s övriga institutioner som har en yttre dimension. Givetvis kommer avdelningens effektivitet ovillkorligen att strukturera den höge representantens arbete, men på medellång sikt kommer arbetet att ge återklang inom EU:s samtliga institutioner. Det är en ömsesidig process.

Ur detta perspektiv är det viktigt att avdelningen blir ansvarig inför den höge representanten, givetvis, men även mer allmänt inför själva parlamentet. När allt kommer omkring kommer avdelningen att företräda EU ur alla aspekter, och härav betoningen på ansvarighet, öppenhet och samstämmighet.

Wolfgang Kreissl-Dörfler (S&D). – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Ett Europa, en röst! Vi har tagit ytterligare ett viktigt steg mot en gemensam utrikespolitik för medlemsstaterna. Det är mycket viktigt att man ser till att befattningen som hög representant innehas av en stark, oberoende och kompetent person och att han eller hon har det spelrum och den frihet som behövs för att utveckla och strukturera tjänsten enligt kraven och naturligtvis i enlighet med EU:s principer, inklusive respekten för grundläggande mänskliga rättigheter. Detta är något unikt.

Det är avgörande att det görs på ett öppet sätt, att parlamentet har den funktion det ska ha och att budgeträttigheterna och budgetkontrollen fortfarande innehas av budgetmyndigheten. Emellertid är det också mycket viktigt att de nationella regeringarna en gång för alla värnar mindre om sina egenintressen och ger sitt fulla stöd till denna befattning med tillhörande uppgifter och inte ständigt blandar sig i närhelst de känner för det, vilket vi tyvärr är vana vid.

Det måste också klargöras – och detta är mycket viktigt för oss – att utvecklingspolitiken bör vara fortsatt oberoende, eftersom dessa saker inte kan slås ihop hur som helst. Låt oss se den nya befattningen och den portfölj som vi har kämpat för under flera år som en framtida möjlighet och låt oss inte tala nedlåtande om denna och kritisera den redan från början. Ett Europa, en röst! Det är vår uppgift, och det är vad vi måste fokusera på. Varken mer eller mindre.

Alexander Graf Lambsdorff (ALDE). – (DE) Herr talman! Vad vill vi uppnå med den europeiska diplomattjänsten? Vi vill fastställa EU:s politiska prioriteringar för 2000-talet. Många länder och många människor utanför EU förväntar sig att EU ska spela en viktig roll för fredsbevarande och konfliktförebyggande insatser och, där detta inte fungerar, återställa freden och hjälpa till med att återuppbygga landet i fråga. Därför är det rimligt att inrätta en avdelning för fredsbevarande insatser.

I förhandlingarna har dock vissa av medlemsstaternas företrädare i rådet trampat hårt på bromsen, inklusive företrädare för medlemsstater som i allmänhet ses som EU-vänliga. I bästa fall har de en fot på gaspedalen och en på bromsen. Det genererar mycket värme men inte mycket rörelse. Vi hoppas därför på framgångsrika förhandlingar om en riktigt stark europeisk avdelning för yttre åtgärder (EEAS), som kontrolleras av Europaparlamentet. EU-medborgarna vill att EU ska uppträda enat. Människor utanför EU förväntar sig detta. EEAS kommer inte att kunna uppnå detta på egen hand. Men avdelningen utgör ett steg i rätt riktning. Låt oss se till att den fungerar.

Lorenzo Fontana (EFD). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Eftersom det ämne som diskuteras är så pass viktigt borde parlamentet ha fått mer tid för att förklara sin ståndpunkt för rådet. I stället pågick kommittéförfarandet bara några dagar, och nu för vi en debatt i parlamentet två dagar efter att bestämmelsen antagits i utskottet för konstitutionella frågor.

Förslaget om att inrätta en diplomattjänst för EU är ett stort steg framåt jämfört med vad som i egentlig mening har stöd i fördragen. Den europeiska avdelningen för yttre åtgärder, som den beskrivs i betänkandet, förefaller också svår att förena med medlemsstaternas utrikesministerier. Vad ska hända med dessa ministerier? Kommer de att upplösas? Det verkar osannolikt.

Vidare, hur kommer dessa ambassaders befogenheter, till exempel i fråga om viseringar, att passa ihop med det arbete som redan görs vid de nationella ambassaderna? Vem ska utse EU:s så kallade ambassadörer? Är det kommissionen, vilket verkar troligt, eller ska medlemsstaterna kunna utse sina egna? Tanken på att kalla de framtida företrädarna "ambassadörer" är för övrigt provocativ, med tanke på att den europeiska konstitutionen, som gav stöd för en europeisk utrikesminister, inte har antagits. Vi kan inte låtsas som om den europeiska konstitutionen inte förkastades av fransmännen och nederländerna.

Andrzej Grzyb (PPE). – (PL) Herr talman! Vårt EU-projekt är naturligtvis unikt, och det har vi betonat många gånger. Lissabonfördragets ikraftträdande som jag hoppas kommer att uppnås på ett effektivt sätt kommer också att skapa nya institutioner. Till följd av dessa förändringar kommer man att inrätta den europeiska avdelningen för yttre åtgärder, som främst ska se till att de yttre förbindelserna är både samstämmiga och effektiva.

Som kommissionsledamot Benita Ferrero-Waldner har sagt kommer denna avdelning att vara en unik enhet. Men samtidigt bör man komma ihåg Elmar Broks uttalande om att de grundläggande principerna vid inrättandet av denna avdelning, utöver effektivitet, bör vara öppenhet och ett demokratiskt mandat. Effektiviteten bör säkras genom samförstånd om inrättandet av den europeiska avdelningen för yttre åtgärder, både bland institutionerna, och här är jag glad över rådets och kommissionens förklaringar, och genom inkludandet av frågor som gäller utvecklingsbistånd, humanitärt bistånd, utvidgning och internationell handel. EU behöver också ha en stark röst när det till exempel gäller energipolitik och solidaritet.

När det gäller öppenhet förväntar jag mig att man kommer att uppnå en balans vid inrättandet av den europeiska avdelningen för yttre åtgärder. Jag tänker inte bara på balansen mellan institutionerna utan också på den geografiska balansen i tillsättningen av tjänster vid den europeiska avdelningen för yttre åtgärder. Detta är något mycket viktigt som jag inte nog kan betona. Den nuvarande representationen uppfyller inte detta krav, om man till exempel tänker på generaldirektoratet Relex eller kommissionens delegationer utanför EU. Avdelningen bör inrättas enligt demokratiska normer, och jag förväntar mig att parlamentet, tillsammans med utskottet för utrikesfrågor, kommer att spela en betydelsefull roll här, både i inrättandeprocessen och senare vid utfrågningen av kandidater till tjänsterna som delegationschefer.

När det gäller personalutbildning föreslås det att man ska inrätta en europeisk diplomathögskola. Det är ett viktigt projekt, men samtidigt vill jag betona att det faktiskt finns nationella center och dessutom många europeiska högskolor med erfarenhet av personalutbildning. Vi borde utnyttja denna erfarenhet. Jag tänker på Brygge, Natolin, Florens och Maastricht.

Cristian Dan Preda (PPE). – (FR) Herr talman! Jag välkomnar också inrättandet av den europeiska avdelningen för yttre åtgärder som ett steg i rätt riktning, som innebär en utveckling mot att göra EU mer konsekvent och effektivt på den internationella arenan.

Jag tror också att inrättandet av denna avdelning kommer att lägga en viktig politisk dimension till det europeiska projektet och ge Europa en mer politisk framtoning.

Jag vill också understryka behovet av konsekvens i avdelningens åtgärder när det gäller administrativa och budgetmässiga skyldigheter. På denna punkt är naturligtvis förbindelserna med kommissionen och parlamentet avgörande.

Vad parlamentet beträffar tror jag också att denna avdelning måste samarbeta direkt och mycket nära med parlamentet för att ständigt hålla parlamentsledamöterna informerade om sina åtgärder och om utnämningarna till de viktigaste tjänsterna. Den höga representanten kommer också naturligtvis att vara en välkänd figur, men jag tror att de andra ledamöterna vid avdelningen också bör vara personer som inger stort förtroende.

Jag vill också betona frågan om rekrytering. Som vissa av mina kolleger bland ledamöterna har sagt tror jag att det är viktigt med geografisk representativitet. En balans måste uppnås för de små länderna och för de nya medlemsstaterna.

Slutligen vill jag kort nämna vikten av denna gemensamma europeiska kultur som naturligtvis skapas inom olika skolor och olika institutioner, men jag anser att ett konsekvent initiativ i frågan, som medför en struktur på EU-nivå, skulle vara en bra idé.

Mário David (PPE). – (PT) Herr talman! Det är viktigt att det främsta målet med inrättandet av den europeiska avdelningen för yttre åtgärder är att konsolidera EU-institutionernas insatser, så att man ser till att det skapas en effektiv avdelning som kan uttrycka, formulera och genomföra ett europeiskt svar på dagens internationella utmaningar.

Den bör också vara mer än summan av delarna; den bör innebära ett mervärde jämfört med medlemsstaternas och EU:s befintliga insatser. Mot denna bakgrund ser jag det som avgörande att det som gör EU speciellt – med andra ord gemenskapsmetoden – ska få en central plats i denna nya situation. Därför stöder jag till fullo Elmar Broks betänkande, som förespråkar och värnar om ett nära samarbete mellan kommissionen och den framtida avdelningen.

Här vill jag påpeka två saker. För det första måste det finnas en nära samordning mellan kommissionens ordförande och den höga representanten, som också kommer att vara vice ordförande för kommissionen, för att se till att det hela är effektivt och fungerar smidigt. För det andra finns det ett behov av en allians mellan parlamentet och kommissionen för att motverka den förväntade mellanstatliga förskjutningen, som kan komma att minska avdelningens effektivitet.

Parlamentet måste därför vara vaksamt och se till att den europeiska avdelningen för yttre åtgärder blir ett kompetenscentrum som ger uttryck åt den bästa utrikespolitiska expertisen.

(Talmannen gav ordet till William Dartmouth så att han kunde ställa en fråga med "blått kort" till Cristian Dan Preda.)

William (The Earl of) Dartmouth (EFD). – (EN) Herr Preda! I ert anförande talade ni om en "gemensam europeisk kultur". Anser ni att Turkiets anslutning till EU är helt förenlig med den gemensamma europeiska kultur som ni åsyftade?

Cristian Dan Preda (PPE). – (RO) Jag talade i mitt anförande om en gemensam kultur ur ett diplomatiskt perspektiv, som del av en politisk kultur. Personligen anser jag att Turkiet i denna mening också är delaktigt i denna europeiska politiska kultur som inkluderar en fullständigt respektabel diplomatisk tradition. Tack för er fråga. Det borde jag ha tagit upp först av allt.

Ingeborg Gräßle (PPE). – (DE) Herr talman! Som ledamot av budgetkontrollutskottet är jag bekymrad över hur kommissionen och rådet utesluter Europaparlamentet när det gäller frågan om avdelningen för yttre åtgärder. Vi har inga handlingar, och vi är de enda som saknar handlingar, som inte har varit involverade och som tvingas acceptera det som har förhandlats fram. Det är kränkande!

Vad jag har sett under denna debatt och i samband med de två företrädarnas uttalanden är att gemenskapsinstrumenten raderas. Vi kommer också se ett undantag från de instrument som involverar parlamentariska rättigheter, såsom budgetförordningen. Vi i Europaparlamentet måste vara uppmärksamma. Under debattens gång har jag inte fått något svar på frågan om vem som beslutar vad. Jag anser att det är en öppen fråga. Om våra budgeträttigheter och kontrollrättigheter och vårt medbeslutande i frågan inte

respekteras tror jag också att det kommer att vara mycket svårt för oss att samarbeta med rådet och kommissionen under de närmaste åren.

Richard Howitt (S&D). – (EN) Herr talman! Jag vill stödja en stark europeisk avdelning för yttre åtgärder med geografiska kontor runtom i hela världen och ansvar för den europeiska säkerhets- och försvarspolitiken, som samlar rådets och kommissionens uppgifter inom planering, konfliktförebyggande åtgärder och krishantering.

Men jag vill hålla med Cecilia Malmström om att detta inte påverkas negativt genom att man behåller ansvaret för handelsutveckling och utvidgning inom kommissionen. Därför har jag samarbetat med min kollega Roberto Gualtieri om en ändring av punkt 6 c, som stöder sammanförandet av planeringen och genomförandet av EU:s utvecklingspolitik.

Kritikerna bör förstå att det finns problem med det befintliga systemet. En hög representant utan direkt ansvar mot oss i parlamentet, överlappning av uppgifter mellan rådet och kommissionen, sprittring mellan EU:s särskilda representant och kommissionens delegationschefer, försummande stundtals av de mänskliga rättigheterna för handelsintressen och geopolitiska intressen etc.

Denna betydande reform av Lissabonfördraget måste omsättas i praktiken, och så ska ske.

Slutligen förstår jag att Benita Ferrero-Waldner kan hålla sig för skratt efter inläggen från UK Independence Party och att hon inser att de brittiska ambassaderna inte är till salu.

Ivo Vajgl (ALDE). – (SL) Herr talman! I dag ger vi EU grönt ljus att gå vidare med en stor landvinning i strävan att skapa en större och viktigare roll för sig självt i den globala utrikespolitiken. Jag vill gratulera Elmar Brok till ett utförligt och mycket innehållsrikt betänkande. Det är avgörande att den nya avdelningen kompletterar EU:s befintliga avdelningar, som kommer att fortsätta att finnas. Det är också viktigt att EU:s representationer runt om i världen inte dubbleras eller tredubblas. Det verkar finnas en påtaglig risk för detta.

Slutligen vill jag tillägga att vi bör betona de konsulära tjänsternas roll inom dessa nya representationer. Små länder har inte så mycket pengar, och de har inte representationer över hela Europa och över hela världen. Därför har de stora förhoppningar på denna avdelning. Vi i Slovenien har haft goda erfarenheter av vårt samarbete med österrikiska diplomater. Herr kommissionsledamot! Vi skulle vilja att detta samarbete fortsätter att fungera som ett slags mall.

Heidi Hautala (Verts/ALE). – (FI) Herr talman, kommissionsledamot Ferrero-Waldner! Jag vill uppmärksamma er på att EU hela tiden har ett åtagande till de mänskliga rättigheterna. Naturligtvis inkluderar dessa också kvinnors rättigheter, såsom redan har nämnts här. Själv tror jag att den europeiska avdelningen för yttre åtgärder definitivt kommer att öka våra möjligheter att beakta de mänskliga rättigheterna i alla våra åtgärder, även om detta inte kommer att ske automatiskt.

Jag skulle vilja höra från er hur ni tänker se till att de mänskliga rättigheterna och jämställdhetssträvan integreras i denna kommande avdelning för yttre åtgärder. Jag ska ge er ett exempel. Som det är nu följer inte alla EU-delegationer de sju människorättsliga riktlinjer som vi har enats om. Nu har vi möjlighet, till exempel genom utbildningsprogram, att höja profilen för dessa viktiga frågor. I Elmar Broks betänkande nämns också utbildning. Jag skulle därför vara intresserad av att höra era synpunkter i dessa frågor.

Zoltán Balczó (NI). – (HU) Herr talman! Den fråga som ställs här just nu, och vad vi egentligen talar om, är huruvida det kommer att bli ett superstatsinitiativ eller 27 länder med ett nära institutionellt samarbete, när vi följer den väg som stakats ut i Lissabonfördraget. Författningsdomstolar debatterar nu också denna fråga och vill fatta ett beslut. Före det första sammanträdet i Strasbourg hissades EU:s flagga och EU:s hymn spelades, i anslutning till en militärparad. Stater har hymner och flaggor; samarbeten har det inte. Här har vi fått höra om ambassadörer som vi skickar för att representera oss runtom i världen. Vi hör också om ett EU som uppträder enat. Vi ställer oss inte bakom detta. Vi föreställer oss en annorlunda väg för Europas framtid. Detta gör oss inte paranoida, vilket de som predikar om tolerans påstår. Vi vill fortfarande ha Europa. Det råkar bara vara ett annat Europa än vad majoriteten vill ha.

Íñigo Méndez de Vigo (PPE). – (EN) Herr talman! Eftersom talaren var så vänlig och gick med på att besvara en fråga ska jag ställa en. Real Madrid, som är en spansk fotbollsklubb, har en flagga och en hymn. Tror ni att det är en stat?

(Skratt och applåder)

Zoltán Balczó (NI). – (HU) Andra staters flaggor hissas vanligtvis inte i samband med militärparader, som i detta fall, samtidigt som man spelar en hymn. Om ni tror att EU fungerar som ett fotbollslag betyder det att ni har ert eget synsätt. EU bör inte vara en klubb av fanatiker som samlas kring en flagga, även om man kan vara en ivrig supporter. Det bör i stället vara ett lag som företräder olika synpunkter.

Danuta Maria Hübner (PPE). – (EN) Herr talman! Diskussionen om den europeiska avdelningen för yttre åtgärder äger rum vid en tidpunkt när det finns ett brådskande behov av en långsiktig EU-strategi för arbetet med andra delar av världen, i en tid av kraftiga förändringar. Vi behöver djärva strategier, visioner och åtgärder, när nya globala maktfaktorer genomför en snabbare modernisering än Europa någonsin gjort och alltmer hävdar sina intressen.

Vårt geopolitiska strategiska tänkande inom utrikespolitiken kan inte inskränkas till klimatförändringar och energitrygghet. En av de tre institutioner som i praktiken kommer att vara aktiva inom utrikespolitiken – rådets ordförande, kommissionens ordförande och den höga representanten – måste ha de geopolitiska strategiska befogenheter som den tilldelats och inte bara ägna sig åt kortsiktigt fixande av problem som dyker upp, vilket leder till en utrikespolitik som grundas på den minsta gemensamma nämnaren. Enligt min åsikt är den naturliga kandidaten för dessa strategiska befogenheter den höga representanten, som stöder sig på befogenheterna och expertisen inom den europeiska avdelningen för yttre åtgärder.

Andrey Kovatchev (PPE). – (BG) Inrättandet av den europeiska avdelningen för yttre åtgärder och en bra start på dess verksamhet kommer att innebära en stor politisk framgång för EU på vägen mot målet att ha en verklig europeisk gemensam utrikes- och säkerhetspolitik. Detta skulle verkligen möjliggöra för EU att uppträda enat. Det kommer att bli möjligt att besvara den fråga som Henry Kissinger, enligt den kända anekdoten, ställde: "Vem ska jag ringa, när jag vill ringa Europa?" Europas telefonnummer kommer att vara telefonnumret till unionens höga representant för utrikes frågor och säkerhetspolitik. Om man nu vill veta vad Europas ståndpunkt är behöver man ha 27 telefonnummer, ett för varje medlemsstat.

För att denna avdelning ska kunna inleda sin verksamhet måste den framtida höga representanten naturligtvis överlämna sitt förslag om inrättandet av avdelningen till Europaparlamentet. Jag hoppas också att denna person kommer att beakta Elmar Broks betänkande och ha en jämlik och rättvis representation för alla medlemsstater, särskilt de nya medlemsstaterna.

Krisztina Morvai (NI). – (EN) Herr talman! Det är verkligen intressant att höra vissa ledamöters stora irritation över att denna berömda princip om enat uppträdande och hela det rådande läget ifrågasätts. Jag uppmanar de EU-medborgare som valde oss att lyssna på denna konversation, med hjälp av den öppenhet som Internet erbjuder, och uttrycka sina synpunkter om allt som vi talar om.

Jag ville dock ta upp en annan fråga. Under diskussionen drog jag mig till minnes Benita Ferrero-Waldners besök hos Israels regering under den hemiska blodsutgjutelsen i Gazakriget. Jag kommer aldrig att glömma, fru kommissionsledamot, hur ni kramade och kysste de israeliska regeringsmedlemmarna vid denna fruktansvärda tidpunkt.

Om denna resolution godkänns, hur kan jag vara säker på att ingen kommer krama och kyssa krigsförbrytare för min räkning?

Elena Băsescu (PPE). – (RO) Jag skulle först av allt vilja gratulera Elmar Brok för att ha utarbetat detta betänkande. Som föregående talare också sade är det tre årtionden sedan USA:s utrikesminister, Henry Kissinger, ställde frågan: "Vem ska jag ringa, när jag vill ringa Europa?" Inrättandet av en befattning som hög representant och en avdelning för yttre åtgärder kommer att möjliggöra för EU att besvara denna fråga.

I och med dessa befattningar bör den europeiska diplomatin kunna spela en mer aktiv och avgörande roll i försvaret av EU:s grundläggande intressen, som också omfattar energitryggheten.

Jag välkomnar det faktum att den höga representanten och cheferna för de diplomatiska beskickningarna ska föra en kontinuerlig dialog med Europaparlamentet.

När det gäller valet av personal för avdelningen för yttre åtgärder anser jag att man, utöver att de anställda måste ha utmärkt kunskap och förmåga, också bestämt måste värna om en lämplig och proportionell representation för medlemsstaterna.

Piotr Borys (PPE). – (PL) Herr talman! Också jag vill uttrycka mitt uppriktiga tack för detta lysande och sakliga betänkande. Tack vare inrättandet av en europeisk avdelning för yttre åtgärder kommer EU att kunna vara aktivt närvarande på den internationella arenan och vara tongivande i den internationella politiken.

Detta är extremt viktigt. Naturligtvis håller vi alla med om att frågan om tjänsternas kvalitet främst är kommissionens och medlemsstaternas ansvar och att samarbete behövs mellan Europaparlamentet, rådet och kommissionen i denna fråga.

Emellertid vill jag fråga kommissionsledamoten om hon på grundval av sin kontakt med Europaparlamentet ser någon praktisk möjlighet att använda sig av vårt arbete till exempel i form av ett aktivt samarbete inom interparlamentariska delegationer. Det finns många forum där den höga representanten och den europeiska avdelningen för yttre åtgärder skulle kunna samarbeta aktivt med parlamentet, bland annat med hjälp av delegationer. Görs det lämpliga förberedelser i detta avseende?

Riikka Manner (ALDE). – (FI) Herr talman, fru kommissionsledamot! Jag vill för det första tacka föredraganden för ett utmärkt betänkande. Jag vill dock betona att vi, för att få den europeiska avdelningen för yttre åtgärder att fungera, också måste ta hänsyn till de små medlemsstaterna och varje lands särskilda förutsättningar på området utrikes frågor och säkerhetspolitik. Endast därigenom, och genom att ha denna debatt, kommer vi att kunna göra EEAS till en fungerande enhet.

Det är viktigt att man i betänkandet också tog upp betydelsen av öppenhet och demokrati. Dessutom bör vi särskilt betona att frågorna om mjuk säkerhet är viktiga i samband med EEAS. EU inrättades på grundval av fred och stabilitet, och vi kan främja dessa globalt, särskilt genom humanitärt bistånd, utvecklingssamarbete, krishantering och internationell handel.

Cecilia Malmström, rådets ordförande. – (EN) Herr talman! Jag tyckte det var intressant att vissa ledamöter som talar sig varma för demokrati inte kan acceptera att Lissabonfördraget har antagits på demokratisk väg av 26 parlamentet och genom en folkomröstning.

(Applåder)

En mans underskrift saknas fortfarande, det medger jag, men jag känner mig mycket säker på att fördraget kommer att träda i kraft mycket snart och att vi kommer att inrätta avdelningen för yttre åtgärder. Det är positivt. Det har stöd i medlemsstaterna, i de nationella parlamenten och, om ni till exempel ser på Eurostats undersökningar, även av medborgarna runtom i EU. Detta beror på att de anser – liksom vi, liksom jag själv, liksom de flesta här – att det är viktigt att EU kan agera mer konsekvent och kraftfullt om vi ska främja våra värderingar och arbeta för fred och demokrati över hela världen.

Vi bör naturligtvis undvika byråkrati och dubbelarbete, men, som Benita Ferrero-Waldner sade, vi inrättar ett nytt organ. Det är ett unikt organ, så vi måste komma fram till hur det ska utvecklas. Vad Coreper diskuterar i samarbete med rådet, kommissionen och ledamöter av Europaparlamentet – Elmar Brok med flera, och jag personligen har också haft flera diskussioner med Jerzy Buzek för att hålla parlamentet informerat – är den allmänna ramen och uppgifterna för den europeiska avdelningen för yttre åtgärder. Detta måste nu diskuteras politiskt, och det kommer att vara en uppgift för den höga representanten att senare utveckla detaljerna. Det kommer att ske i nära samarbete och dialog med Europaparlamentet. Det är jag helt övertygad om.

Naturligtvis finns det fortfarande frågor som behöver lösas. Det viktiga är att den höga representanten har instrument för att genomföra sina uppgifter så effektivt som möjligt. Det innebär att han eller hon måste vara ansvarig för den administrativa budgeten för avdelningen för yttre åtgärder, men samtidigt också för tillsättningsmyndigheterna. Varje rättslig lösning som vi väljer – och det finns diskussioner som ännu väntar på att föras här – måste naturligtvis respektera alla befintliga budgetregler och garantera en tillräcklig ansvarsskyldighet.

Rådet kanske inte instämmer i alla detaljer i Elmar Broks betänkande, men jag anser att det är ett mycket värdefullt bidrag till denna diskussion. Jag hoppas att det kommer att få ett brett stöd här i parlamentet. Jag skulle vilja tacka Elmar Brok för det arbete han har gjort och för debatten här i parlamentet.

Benita Ferrero-Waldner, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Jag upprepar att det inte är vi som avgör om avdelningen för yttre åtgärder ska inrättas eller inte: Den inrättas redan i och med Lissabonfördraget. Som min kollega just sade, och jag är också säker på detta, kommer Lissabonfördraget att vara i kraft relativt snart.

Jag ska nu kommentera några saker som har kommit upp i diskussionerna, och jag anser att dessa bör tas upp. För det första är vi från kommissionens sida fast beslutna att se till att EEAS blir en framgång. Den måste vara ett gemensamt projekt med fullständig delaktighet för alla EU-institutioner och medlemsstaterna redan från början. Utifrån min egen erfarenhet som kommissionsledamot med ansvar för yttre förbindelser anser

jag att mycket kommer att göras annorlunda i framtiden. Jag ser behovet av att den höga representanten, som också är vice ordförande, har en viss grad av förvaltningsmässigt och budgetmässigt oberoende.

Samtidigt är det tydligt att EEAS kommer att behöva mycket nära kopplingar till ett stort antal avdelningar inom kommissionen, och därför är det viktigt att vi samarbetar. Jag stöder parlamentets mål att se till att EEAS har öppna och ansvariga budgetrutiner. Det är också tydligt, så vi ser fram emot att arbeta mot rätt lösning i denna fråga.

För det andra, enligt fördraget ska den politiska redovisningsskyldigheten inför Europaparlamentet främst ske genom kommissionens ordförande och den höga representanten/kommissionens vice ordförande och andra kommissionsledamöter. Vi välkomnar den tydliga signalen i Elmar Broks betänkande om att den höga representanten/kommissionens vice ordförande ska vara tillsättningsmyndighet för EEAS och högre personal inom delegationerna.

I det nya systemet kommer delegationschefer och andra högt uppsatta inom EEAS att vara EU-tjänstemän enligt tjänsteföreskrifterna, underordnade bestämda tillsättningsförfaranden och krav på oberoende. Vi skulle ha betänkligheter om följderna av att välja ut en grupp för Europaparlamentets utfrågningar på detta sätt. Även om det bara var en fråga om utfrågningar för en mer politisk tjänst skulle samma resonemang gälla. Jag anser att detta definitivt inte är i linje med de rutiner som gäller i medlemsstaterna.

Vi förstår dock att parlamentet har ett intresse av att ha ett utbyte på djupet, vare sig det är formellt eller informellt, med viktiga högre tjänstemän inom EEAS och delegationerna. Jag anser att detta skulle kunna ske efter att någon har tillsatts. Då bör de komma till parlamentet och diskutera saker med parlamentet.

Jag har också med stort intresse och nöje noterat att frågan om mänskliga rättigheter och frågan om kvinnors rättigheter har tagits upp. Jag kan bara säga er att alla EU-institutioner verkar för att integrera jämställdhetsfrågorna. Detta kommer också att gälla EEAS, men tillsättningar måste också göras efter meriter. Meriter och jämställdhetsaspekten måste beaktas tillsammans.

Jag vill snabbt kommentera den israeliska regeringen och min resa till Mellanöstern. Efter Gazakonflikten var det mycket viktigt att få till stånd en vapenvila. Jag försökte bidra till den första vapenvilan, och jag anser att det särskilt var mitt ingripande som gjorde det möjligt att öppna humanitära korridorer och fastställa tidsramar för att leverera humanitära hjälpsändningar vid denna mycket svåra och avgörande tidpunkt.

När det slutligen gäller delegationerna är det som jag sade tidigare: de är redan öppna. De europeiska parlamentsdelegationer som ni nämnde är redan öppna så att kommissionsledamöter och rådsmedlemmar kan åka dit, men det beror också på tidsramen. Situationen bör vara densamma i framtiden.

Elmar Brok, föredragande. – (DE) Herr talman, fru Malmström, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! De angrepp som har gjorts här på den gemensamma europeiska utrikes- och säkerhetspolitiken hör hemma i det förgångna. I opinionsundersökningar säger 70 procent av EU-medborgarna att de vill ha en starkare utrikes- och säkerhetspolitik eftersom de vet att det är det enda sättet att bevara freden i Europa och bevaka europeiska intressen över hela världen. Era uttalanden hör hemma i det förgångna. Det är den typen av uttalanden som har lett Europa in i krig, och vi vill att dessa upphör.

Vi vill också att denna utrikespolitik ska stärka EU:s handlingsförmåga. Jag vill också uttryckligen säga att utrikespolitik inte är en uppgift för parlament. Den operativa utrikespolitiken måste falla inom den verkställande myndighetens ansvarsområde. Så är det i alla nationalstater. Detta innebär dock att parlament – och i detta fall Europaparlamentet – måste ha fullständiga kontrollrättigheter. Det måste tydliggöras hur detta berör budgeten, på vilka områden det finns en rätt till information och var det finns en verklig redovisningsskyldighet.

Jag skulle vilja uppmana rådet och kommissionen att i sina handlingar inkludera mindre information om organisationsplaner och om vilka medlemmar av de nationella delegationerna som ska tillsättas på specifika befattningar. I stället måste de beskriva parlamentets rättigheter i dessa Coreper-handlingar och inte bara säga att parlamentets rättigheter måste upprätthållas, punkt slut. Jag tror att vissa åtgärder måste vidtas här. Dessutom anser jag att den höga representanten/kommissionens vice ordförande, som ännu inte har tillsatts, måste delta i utarbetandet av förslagen och inte får ställas inför ett färdigt resultat. Detta måste också tas i beaktande. Fru Malmström, det skulle inge stort förtroende om ni i framtiden refererar till den höga representanten som den höga representanten eller kommissionens vice ordförande. Då skulle vi alla tala om samma ämne, och det skulle vara bra för att klargöra att vi verkligen talar om samma sak.

(Applåder)

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum torsdagen den 22 oktober 2009.

Skriftliga förklaringar (artikel 149)

Gabriele Albertini (PPE), skriftlig. – (IT) Den text som vi ska rösta om i morgon är en utmärkt grund för de förhandlingar som ligger framför oss.

Jag är tacksam mot Elmar Brok och mot Annemie Neyts-Uyttebroeck för det utmärkta arbete de har gjort trots den korta tid som stod till buds. Utifrån detta arbete kommer det utskott där jag är ordförande att kunna föra en konstruktiv men bestämd dialog med den framtida höga representanten och försvara gemenskapskaraktären hos den nya avdelningen för yttre åtgärder. Det budskap som vi vill förmedla till kommissionen och rådet är i grunden detta: Vi vill ha en avdelning som har omfattande befogenheter och som förverkligar våra ambitioner att göra EU till en global politisk aktör, och vi vill att detta grundas på samförstånd, det vill säga med deltagande och stöd från alla tre institutioner – parlamentet, kommissionen och rådet.

Därför uppmanar jag kommissionen att vara modig i förhandlingarna och försvara gemenskapsmodellen, och jag uppmanar än en gång rådet att involvera Europaparlamentet och särskilt det utskott där jag är ordförande i förhandlingarna från första början, för att slutföra detta viktiga skede i skapandet av en verklig europeisk utrikespolitik.

Cristian Silviu Bușoi (ALDE), skriftlig. – (RO) Inrättandet av den europeiska avdelningen för yttre åtgärder är ett absolut måste för att öka effektiviteten i EU:s yttre åtgärder. Syftet med detta är att främja en mycket mer konsekvent utrikespolitik och höja EU:s profil på internationell nivå. Om dessa målsättningar uppnås beror dock på hur vi organiserar denna avdelning.

Betänkandet innehåller några särskilt viktiga förslag. Vi behöver en organisation som är så strömlinjeformad som möjligt och som undviker allt dubbelarbete. Därför stöder jag sammanslagningen av kommissionens delegationer i tredjeländer, rådets sambandskontor och kontoren för EU:s särskilda representanter, samt inrättandet av "EU-ambassader". Förslaget om att dessa delegationer ska anta vissa konsulära uppgifter, såsom hantering av Schengenviseringar, är intressant ur effektivitetssynpunkt.

Jag betonar behovet av normal personalutbildning så att avdelningen verkligen kan motsvara EU:s behov. Inrättandet av en europeisk diplomathögskola verkar vara en idealisk lösning för att ge diplomatisk personal utbildning som grundas på gemensamma normer för att garantera samstämmigheten inom EEAS. I framtiden skulle en europeisk diplomatisk karriär faktiskt kunna bli lika attraktiv som en diplomatisk karriär för en medlemsstat.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Detta är ännu ett av de beklagansvärda dokument från Europaparlamentet som i ordets negativa bemärkelse försöker påverka hela EU:s arbetssätt, genom att utnyttja den rättskapacitet som det fått genom Lissabonfördraget, trots om detta ännu inte har trätt i kraft eftersom vi fortfarande väntar på att Tjeckien ska ratificera fördraget.

Detta betänkande är ett uttryck för EU:s militaristiska karaktär. Syftet med betänkandet är att se till att utrikespolitiken tjänar de stora maktfaktorernas militära expansion i EU, genom att dra nytta av vad de skrivit in i Lissabonfördraget för att stärka sina beslutsbefogenheter, även om det finns medlemsstater som har avvikande synpunkter.

Ett exempel är följande uttalande i betänkandet:

"De militära och civila krishanteringsenheterna måste vara ansvariga inför kommissionens vice ordförande/den höga representanten, även om den militära personalens kommando- och organisationsstruktur kan behöva skilja sig från den civila personalens. Att aktörerna inom EEAS kan utbyta underrättelseanalyser med varandra är helt avgörande för att de ska kunna bistå den höga representanten i arbetet med att fullgöra uppdraget att föra en samstämd, konsekvent och effektiv utrikespolitik för EU."

Anneli Jäätteenmäki (ALDE), skriftlig. – (FI) Herr talman, mina damer och herrar! Förra våren antog Europaparlamentet Jean-Luc Dehaenes betänkande om Lissabonfördragets inverkan på utvecklingen av Europeiska unionens institutionella jämvikt. I detta betänkande begärde parlamentet att man vid framtida tillsättningar av topp tjänster inom EU också ska ta hänsyn till jämställdhetsaspekten. Nu, bara några månader senare, intar Europaparlamentet en ännu stramare hållning för genomförandet av jämställdhet. Parlamentets

ståndpunkt i jämställdhetsfrågan är därmed tydlig. Europeiska kommissionens vice ordförande, Margot Wallström, har varit aktiv i jämställdhetsfrågorna. José Manuel Barroso, kommissionens omvalda ordförande, har också lovat att beakta jämställdhetsaspekten när han sätter samman den nya kommissionen. Medlemsstaterna har emellertid en central ställning i sammanhanget. Jag är övertygad om att vi kommer att hitta lämpliga kommissionskandidater i EU-medlemsstaterna, både män och kvinnor. Tack.

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) Lissabonfördraget kom med löften om en stor mängd förändringar. EU skulle bli mer lyhört och mer demokratiskt, Europaparlamentet skulle ha större medbeslutandebefogenheter och medborgarna skulle få sin EU-folkomröstning. Emellertid är det så att medlemsstaterna faktiskt utsatts för press genom hotet om att kommissionsledamöter ska tas bort. Nu är det rätt tid för EU att visa sin goda vilja och slutligen fråga folket om Turkiets anslutning. Det verkar dock som om folkomröstningar hålls bara för att förbigås. Det är också svårt att komma fram till hur EU ska bli mer lyhört om de nya tjänsternas ansvarsområden bara beskrivs i fördraget. Konflikter är lika oundvikliga på detta område som de är inom den nya avdelningen för yttre åtgärder vars rätt till tillgång ännu inte har tydliggjorts. Vår extraordinära budget blir allt dyrare och omfattar ett allt tätare nätverk av EU-byråer som tydligt involverar dubbelarbete och överlappande befogenheter. Därför är det viktigt att upprätthålla balansen så att det nya systemet å ena sidan inte leder till dubbelarbete men gör det möjligt att utnyttja synergier, och så att den parlamentariska kontrollen å andra sidan inte kan kringgås, medlemsstaterna inte kan blockeras och nationella befogenheter förblir oförändrade. Förutom allt detta måste det nya organet ha nödvändiga befogenheter för att kunna utföra sina uppgifter och arbeta effektivt med EU:s strategiska partner.

Czesław Adam Siekierski (PPE), skriftlig. – (PL) Mina damer och herrar! Inrättandet av den europeiska avdelningen för yttre åtgärder är ett exceptionellt projekt som särskilt förtjänar att stödjas. Den är avsedd att stödja EU:s höga representant. Men samtidigt måste vi komma ihåg att säkra en tillräcklig kvalifikationsnivå samt dess institutionellt och nationellt representativa karaktär. Rekrytering av personer till avdelningen bör göras med särskild tonvikt på att upprätthålla principerna om öppenhet och jämställdhet. Det bör också noteras att den europeiska avdelningen för yttre åtgärder kommer att öka möjligheten att få diplomatisk hjälp, eftersom alla EU-medborgare kommer att kunna ansöka om detta. Detta är en konkret utvidgning av den aktuella möjligheten att ansöka om stöd från en annan medlemsstats utrikesförvaltning, om ursprungsmedlemsstaten saknar ett diplomatiskt eller konsulärt kontor i ett visst land. Den europeiska avdelningen för yttre åtgärder bör också medföra ett mervärde på grund av synergin mellan dess tre grundläggande komponenter – avdelningar som har sitt ursprung i den aktuella Europeiska kommissionen, rådet och medlemsstaterna. Enligt min åsikt bör EEAS rekrytera kandidater från alla tre källor. Detta kommer att säkra dess professionalism, effektivitet och unika karaktär. Effektiviteten kommer också att uppnås genom det stora antal EU-representationer som kommer att bli resultatet av omorganisationen av kommissionens nuvarande representationer. När det gäller Andrzej Grzybs anförande håller jag med honom om att inrättandet av en europeisk diplomathögskola skulle kunna onödiggöras genom att man utnyttjar nationella och regionala centrum som redan är kända i Europa för yrkesutbildning till blivande diplomater.

9. Förberedelser för CET-mötet och toppmötet mellan EU och USA (2–3 november 2009) - Juridiskt och polisiärt transatlantiskt samarbete (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är en gemensam debatt om rådets och kommissionens uttalanden om

1. förberedelser för CET-mötet och toppmötet mellan EU och USA (2–3 november 2009) och
2. juridiskt och polisiärt transatlantiskt samarbete.

Cecilia Malmström, rådets tjänstgörande ordförande. – Herr talman! Ärade ledamöter! Som ni vet är ju kopplingen till USA och det transatlantiska samarbetet mellan USA och EU av mycket stor betydelse. Det är en hörnsten i EU:s utrikespolitik, där grunden är värderingar om frihet, demokrati och respekt för mänskliga rättigheter och folkrätten, vilket är någonting som förenar oss. Den nya administrationen i USA har visat stort intresse av att fördjupa och vidareutveckla förbindelserna mellan dem och oss i Europa. Vi har det första transatlantiska ekonomiska rådet med president Obamas administration den 26–27 oktober. Kort därefter, den 3 november, ska det hållas ett toppmöte mellan EU och USA. Det är två viktiga tillfällen att stärka våra förbindelser. Därför är dagens debatt mycket viktig.

Jag skulle vilja lyfta fram några områden som vi samarbetar inom och där vi hoppas kunna uppnå resultat och fördjupning under toppmötet.

När det gäller klimatfrågorna välkomnar vi USA:s ökade ambitioner i detta avseende. Vi måste arbeta tillsammans med den amerikanska administrationen för att få ett genomgripande, globalt bindande avtal i Köpenhamn. Vi uppmanar USA att sätta upp mål som är jämförbara med dem som EU har satt upp. Förenta staterna och EU måste vara beredda att tillsammans stödja klimatåtgärder som utsläppsreduktion, anpassning, finansiering och annat stöd till utvecklingsländerna.

En annan viktig fråga handlar förstås om den finansiella och ekonomiska krisen. Det kommer att krävas ett mycket nära samarbete för att följa upp de överenskommelser som vi nådde inom ramen för G20-mötet, och för att återställa förtroendet för de finansiella marknaderna. Vi ska tillsammans arbeta för att Doharundan avslutas med ett gott resultat 2010, eftersom det är väldigt viktigt i arbetet för att främja återhämtning och bekämpa protektionism.

Naturligtvis ska vi också diskutera ett antal regionala frågor, t.ex. Afghanistan, Pakistan, Iran, Mellanöstern, Ryssland och västra Balkan. Vi har ett regelbundet och allt närmare samarbete när det gäller krishantering, vilket tog sig uttryck bland annat i att USA deltog i ett civilt ESFP-uppdrag, Eulex i Kosovo.

Vi har också ett samarbete om energifrågor som nu måste stärkas, och vi hoppas att vi kan etablera ett särskilt energiråd mellan EU och USA på ministernivå.

Det finns ett intresse på båda sidor att fördjupa samarbetet när det gäller inrikes och rättsliga frågor. Jag återkommer alldeles strax till det, eftersom jag har förstått att debatterna är hopslagna.

När det gäller icke-spridning och nedrustning har samarbetet mellan EU och den amerikanska administrationen tagit ny fart, och Barack Obama prioriterar den frågan. Vi hoppas att detta kan avspeglas i en ny gemensam förklaring om icke-spridning och nedrustning i samband med toppmötet i november.

Båda sidor av Atlanten har intresse av att stärka samarbetet när det gäller utvecklingssamarbete. Det är ju EU och USA som står för lejonparten av världens samlade utvecklingsbistånd. Det kommande mötet är därför ett utmärkt tillfälle att diskutera detta och möjliga andra frågor på allra högsta nivå. Vi är mycket glada från det svenska ordförandeskapets sida att vi har möjlighet att företräda EU.

Jag vill säga några ord också om det ekonomiska partnerskapet och det transatlantiska ekonomiska rådet, TEC. Detta ger oss en mekanism på allra högsta nivå som kan påskynda de tekniska förhandlingar som pågår och fastställa nya områden för regelsamarbete. Vi behöver utarbeta ett arbetsprogram för TEC som kan läggas fast nästa år. Det ger oss ett samarbetsforum, där vi kan hantera frågor som rör globalisering och snabba tekniska förändringar. Hittills har detta varit ett viktigt forum, men det kan naturligtvis bli bättre, inte minst när det gäller de bredare strategiska frågorna som handlar om den transatlantiska ekonomin och gemensamma ekonomiska utmaningar. Det transatlantiska ekonomiska rådet är i dag i samband med den finansiella krisen allt viktigare.

Låt mig nu få säga några ord om det rättsliga och polisiära samarbetet. På detta område har vi sedan en tid tillbaka samarbete med Förenta staterna, vilket återspeglas i ett antal avtal om utlämning och ömsesidigt rättsligt bistånd, som kommer att träda i kraft om några månader. Ofta diskuterar vi detta med Europaparlamentet som jag vet är en aktiv och engagerad partner i dessa frågor – en ofta även kritisk partner, vilket är bra. Jag kan i sammanhanget bara påminna om diskussionerna om t.ex. *Passenger Name Records*. När Lissabonfördraget träder i kraft kommer Europaparlamentets inflytande och delaktighet i dessa frågor att fördjupas.

Just nu arbetar vi med det så kallade *Washington Statement*, som kommer att beskriva läget i de rättsliga och inrikespolitiska frågorna och samarbetet på det området mellan EU och USA. Detta uttalande ska vara meningsfullt och följas av konkreta åtgärder. Det behöver inte vara fler vackra ord, utan samarbetet ska vara konkret och operativt.

Vi måste naturligtvis slå fast våra gemensamma värden, nämligen demokrati och rättsstatsprincipen samt respekt för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna. Vi har naturligtvis intresse av att samarbeta på alla områden som utgör ett hot mot dessa gemensamma värden.

Vi eftersträvar ett tidigt samråd mellan oss båda när politiska händelser inträffar som kan påverka den andra parten. Vi lyfter fram våra gemensamma ambitioner att verka i internationella forum för att få till stånd ett fullständigt genomförande av multilaterala förpliktelser.

Vi samarbetar när det gäller att höja säkerheten för resehandlingar och införa biometriska pass som internationell standard. Ett viktigt exempel är avtalet om personuppgifter för flygpassagerare. Vi ska

tillsammans se över att avtalet fungerar, samtidigt som den personliga integriteten måste skyddas och de olika ländernas system respekteras.

Det finns en lång lista över samarbetsområden. Låt mig bara nämna några: människohandel, sexuellt utnyttjande av barn, narkotikahandel, ekonomisk brottslighet, it-brottslighet, korruption, förverkande av hjälpmedel till och vinster från brott, kampen mot terrorism. Allt detta kräver gemensamma och i viss mån samordnade insatser.

Vi har arbetat för att förbättra det rättsliga samarbetet när det gäller att upptäcka, utreda och lagföra gränsöverskridande brottslingar och terrorister. Vi ser fram mot att avtalen mellan EU och USA om utlämning och ömsesidig rättslig hjälp träder i kraft i början av nästa år.

Avtalen har nu införlivats i alla 27 EU-länder, och det finns en gemensam arbetsgrupp mellan EU och USA som ska se till att avtalen genomförs. Det planeras seminarier för att hjälpa aktörerna att närma sig varandra och övervaka genomförandet.

Låt mig avslutningsvis nämna ytterligare tre punkter. Den första rör skyddet av mänskliga rättigheter och grundläggande friheter. Detta är oerhört viktigt. Kampen mot den gränsöverskridande brottsligheten och terrorism kräver ofta utbyte av personuppgifter, vilket i viss mån tvingar oss att göra eftergifter när det gäller grundläggande fri- och rättigheter. Detta måste kompenseras med ett grundläggande och starkt skydd av personuppgifter. Samarbetet och dialogen på detta område fortsätter och bör förstärkas.

Den andra punkten handlar om kritisk infrastruktur. Vi måste samarbeta med varandra med tanke på den skada som kritisk infrastruktur skulle kunna utsättas för vid en naturkatastrof eller en terrorattack eller attacker mot våra informationssystem. Det skulle kunna få förödande konsekvenser. På detta område finns stort utrymme för samarbete.

För det tredje har EU och USA förbundit sig att arbeta utifrån principerna om frihet, demokrati och rättvisa. Vi är fast beslutna att främja dessa principer runtom i världen. Det gör vi när vi arbetar tillsammans och också i internationella forum som Förenta nationerna.

Samarbetet mellan sambandsmän och delegationer har visat sig vara fruktbart, t.ex. på västra Balkan samt i Afghanistan och Pakistan. Detta samarbete måste förbättras. De olika åtgärderna inom detta samarbete kan komplettera varandra. Dessutom behöver vi också samordna vårt tekniska bistånd bättre. Vi kommer att fortsätta givarsamarbetet, samarbetet på biståndsområdet och det operativa samarbetet när det gäller Latinamerika och Västafrika, för att hjälpa till i kampen mot narkotikahandel och för att kunna möta andra utmaningar.

Jag är väldigt glad över att den amerikanska administrationen visar ett sådant stort intresse för att samarbeta med oss. Vi har allt intresse av att ta vara på denna inbjudan att arbeta för att våra värden och våra intressen ska tas tillvara i en konstruktiv dialog som förhoppningsvis leder till konkreta resultat av samarbetet framöver.

Benita Ferrero-Waldner, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Jag ska kommentera det kommande toppmötet mellan EU och USA, som kommer att bli en viktig milstolpe i vårt transatlantiska partnerskap, samt ta upp vissa aspekter som gäller EU och USA, särskilt de pågående förhandlingarna om klimatförändringar och några avgörande GLS-frågor.

Förändringen i USA:s administration i januari har haft mycket stor inverkan på förbindelserna mellan EU och USA. Vårt partnerskap har fått en bra start. Jag skulle säga att våra förbindelser har fått ny energi, och jag är övertygad om att Lissabonfördraget, när det väl har trätt i kraft, också kommer att bidra till att stärka denna centrala förbindelse ytterligare genom att ge EU en ännu starkare utrikespolitisk identitet. Det är också vad våra vänner i Washington förväntar sig.

Men låt oss också vara tydliga. Vår ambition om ett sant partnerskap av jämlikar med Förenta staterna innebär också att europeerna både måste vilja och måste kunna uppnå resultat. Jag skulle säga att det är en dubbel kraft, en inre och yttre kraft, som gör toppmötet i Washington så viktigt.

Det första formella toppmötet med president Barack Obama ägde rum efter vårt informella möte i Prag under våren. Nu är förberedelserna för toppmötet i Washington i full gång. Vi samarbetar med USA för att uppnå konkreta resultat inom prioriterade områden. Den globala ekonomin och klimatförändringarna kommer troligen att vara de två huvudområdena för diskussionen vid toppmötet, utöver ett antal viktiga utrikespolitiska utmaningar.

När det gäller ekonomin kommer man i Washington att fokusera på gemensamma ansträngningar för att bekämpa den ekonomiska och finansiella krisen och säkra en hållbar global ekonomisk återhämtning för att värna om arbetstillfällena och skapa tillväxt. Vi kommer att gå vidare med frågor om hur den globala ekonomin ska styras, särskilt när det gäller finansiell reglering och en snabb uppföljning av G20-toppmötet i Pittsburgh. Kommissionen kommer också att betona vårt gemensamma intresse av att motverka protektionistiska tendenser, och vi kommer att uppmana USA att göra förnyade ansträngningar för att främja framgångsrikt slutföra Doharundan.

För det andra, när det gäller klimatförändringarna kommer vi från EU:s sida att uppmana USA att komma till konferensen i Köpenhamn med ambitiösa målsättningar om att nå ett bra globalt avtal, och vi kommer också att samarbeta med USA för att gå mot inrättandet av ett transatlantiskt handelssystem med tak.

För det tredje, när det gäller utrikespolitiken kommer vi naturligtvis också att diskutera med USA hur man ska hantera brådskande utrikespolitiska utmaningar. Här kommer vi att fokusera på hur vi ska samarbeta ytterligare och närmare i fredsprocessen i Mellanöstern, på utmaningarna i samband med Irans kärnvapenambitioner och på hur vi kan säkra en förnyad pakt i Afghanistan som kan ligga till grund för våra gemensamma ansträngningar där. Jag kommer att ha ett särskilt utrikespolitiskt möte med utrikesminister Hillary Clinton och utrikesminister Carl Bildt för att diskutera dessa frågor mer ingående.

Dessutom förväntar jag mig att man vid toppmötet också kommer att anta en förklaring om icke-spridning och nedrustning och gå vidare med samarbetet mellan EU och USA på många av de områden som togs upp av president Barack Obama i hans tal i Prag och New York. Detta initiativ, som är strategiskt viktigt i sig, tyder på USA:s förnyade åtagande mot effektiv multilateralism, som EU är fast beslutet att stödja och konsolidera.

Sist men inte minst, ytterligare ett viktigt resultat vid toppmötet kommer att vara inrättandet av ett nytt energiråd mellan EU och USA som kommer att ha sitt första sammanträde den 4 november. Från EU:s sida kommer jag själv, mina kolleger, kommissionsledamöterna Andris Piebalgs och Janez Potočnik samt ordförandeskapet att vara ordförande, och från USA:s sida kommer utrikesminister Hillary Clinton och minister Steven Chu att vara ordförande. Rådet kommer att behandla global energitrygghet, energimarknader och produktreglering samt ny teknik och forskning. Kort sagt kommer det att ge ett mervärde på ett politiskt område vars betydelse är tydlig.

Nu finns det också ett nytt transatlantiskt ekonomiskt råd (TEC). Det ska komplettera energirådet, som vi också kommer att stärka. TEC sammanträder i Washington nästa tisdag – alltså före energirådet – och resultatet därifrån kommer uppenbarligen också att tas upp i toppmötets diskussioner.

Ett lovande område i vårt transatlantiska samarbete är ett övergripande samarbete som vi kallar *upstream cooperation*. Vi kommer att diskutera politiska strategier i ett tidigt skede så att vi undviker skillnader i lagstiftningen i ett senare skede. Det är tydligt att vi behöver ett sådant samarbete mer än någonsin. Det samstämmiga svar som behövs på den finansiella krisen är det bästa exemplet på detta. Vi kommer också att utforska huruvida vi kan intensifiera detta samlingsforum för information om nanomaterial i samband med hälso- och sjukvård.

På USA:s initiativ avser vi också att inleda ett närmare samarbete på innovationsområdet. Båda sidorna erkänner att en större innovativ potential hos våra industrier och vår arbetskraft är avgörande för skapandet av arbetstillfällen och tillväxt och därmed för att lyckas ta sig ur den kommande krisen. Och kommissionen kommer naturligtvis också att hävda våra europeiska intressen i några kritiska frågor såsom säkrandet av handeln, potentiella snedvridningar av konkurrensen på grund av statligt stöd samt amerikansk upphandlingspolitik.

Slutligen har vi från kommissionens sida också från början haft ett starkt stöd från Europaparlamentet för TEC-processen, och vi är tacksamma för detta. Så var så säkra på att vi verkligen kommer att stödja initiativen från Europaparlamentets delegationer för förbindelser med USA om att stärka parlamentets deltagande i TEC-frågor på båda sidor om Atlanten.

Vi skulle vilja konsolidera TEC:s roll som ett bilateralt forum för att hantera både vardagliga och strategiska frågor som gäller transatlantisk handel och investeringar. TEC kommer också, vilket är viktigt, att uppmärksammas av transatlantiska lagstiftningsdialogen och av civilsamhällets intressenter. Det är tydligt att vi behöver lagstifternas expertis och politiska kraft för att fullt ut dra nytta av den transatlantiska marknaden.

Min kollega har redan nämnt att GLS också kommer att vara mycket viktigt. Det kommer att hållas ett trojkamöte om GLS-frågor den 27–28 oktober i Washington, inom ramen för vårt samarbete om rättvisa, frihet och säkerhet. Kommissionens vice ordförande Jacques Barrot kommer att företräda kommissionen. Vi befinner oss i slutskedet av utarbetandet av ett uttalande med syfte att förnya vårt transatlantiska partnerskap inom dessa områden. Vid mötet i Washington kommer man att kunna formellt utbyta ratifikationsinstrumenten för bilaterala avtal om utlämning och ömsesidig rättslig hjälp så att de kan träda i kraft i början av 2010. Dessa avtal kommer att bidra till våra ansträngningar i kampen mot brottslighet i dagens globaliserade värld.

I en annan viktig fråga som ligger nära medborgarnas hjärta behöver vi absolut göra ytterligare framsteg, vilket nämnts tidigare. Vi kommer att upprepa uppmaningen till viseringsfritt resande för amerikanska medborgare och EU-medborgare. Vi kommer att uttrycka vår oro över en eventuell avgift för det elektroniska systemet för resetillstånd, som i praktiken är en ny turistskatt, och vi kommer än en gång påminna USA om behovet av att restriktionerna tas bort för resande med hiv/aids inom USA:s program för undantag från viseringskraven, vilket ni har nämnt.

Slutligen, en delegation från utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor kommer att resa till Washington i anslutning till ministermötet, så vi litar på att de också kan framföra samma budskap. Vice ordförande Jacques Barrot är också redo att möta delegationen från utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter i Washington.

ORDFÖRANDESKAP: WALLIS

Vice talman

Elmar Brok, för PPE-gruppen. – (DE) Fru talman, fru kommissionsledamot, fru Malmström! Jag har just noterat att integreringen av ett jämställdhetsperspektiv har blivit något utmärkande för Europaparlamentet. Vi måste vara medvetna om att frågan om det transatlantiska ekonomiska rådet (TEC) är en mycket viktig fråga och att det organ som inrättades för några år sedan behöver ny drivkraft, eftersom vi befinner oss i en övergångsperiod med en ny administration i USA och snart en ny kommission. Jag hoppas att man vid tisdagens sammanträde kommer att se till att verksamheten med TEC fortsätter i rätt anda.

En transatlantisk marknad utan handelshinder skulle ge en ekonomisk tillväxt på 3,5 procent i USA och Europa och 1,5 procent globalt. I samband med den aktuella ekonomiska krisen är denna fråga nära knuten till sysselsättningen. Därför bör vi göra det mesta av denna möjlighet och i offentliga uttalanden förklara att vi tar detta initiativ på allvar. Fru Ferrero-Waldner! Vi bör också se till att säkerhetspolitiken på energiområdet hanteras av det nya rådet för energitrygghet och att regleringsfrågorna behandlas inom TEC. Det är viktigt att dessa båda områden inte blandas ihop, så att dubbelarbete förhindras och så att vi slutligen kan garantera en lösning.

Detta involverar särskilt frågan om lagstiftarna. Det kommer inte att vara möjligt att undanröja hinder utan Europaparlamentets och den amerikanska kongressens deltagande eftersom 80 procent av regleringen består av lagstiftning. Av detta skäl kan administrationen inte uppnå detta på egen hand.

Jag har en sista kommentar som gäller toppmötet. Klimatförändringar, Afghanistan, icke-spridning av kärnvapen, massförstörelsevapen och nedrustning är alla viktiga frågor som ger nya möjligheter till följd av den nya administrationen. Jag hoppas att ni lyckas se till att allt detta inkluderas, och jag hoppas att den nya Nobelprisvinnaren tillsammans med EU kommer att uppnå ett mycket bra resultat för oss alla på dessa områden.

Hannes Swoboda, för S&D-gruppen. – (DE) Fru talman, fru Malmström, fru kommissionsledamot! Det faktum att Barack Obama och den nya majoriteten i kongressen ger oss stora möjligheter att intensifiera vårt samarbete, särskilt när det gäller den gemensamma transatlantiska marknaden, har redan nämnts. Men detta bör inte vara en gemensam marknad för avreglering utan en gemensam marknad som baseras på grundvalar eller principer för en social marknadsekonomi, med förnuftig och lämplig reglering där detta krävs.

Elmar Brok har helt rätt i att detta självfallet måste ha en rättslig grund, oavsett om vi diskuterar reglering av finansmarknaderna eller miljö- och energipolitisk reglering. En gemensam strategi på detta område skulle utgöra ett viktigt bidrag mot att forma globala förbindelser.

Ett område som redan har berörts och som vi skulle kunna diskutera denna förmiddag är den centrala frågan om klimatpolitiken. Många av oss kommer att vara i Washington under de kommande dagarna, och där

kommer vi ha möjlighet att föra diskussioner med våra kolleger från kongressen. Även om den klimatpolitiska lagstiftningen ännu inte har antagits har den amerikanska regeringens företrädare åtminstone delvis tillstånd att göra bindande åtaganden, även om detaljerna inte kan slutföras förrän den amerikanska lagstiftningsprocessen har slutförts.

Det är avgörande att mötet i Köpenhamn blir en framgång. Det är inte slutet på en process utan ett viktigt steg i processen för att uppnå en gemensam klimatpolitik. Vi måste alla se till att mötet i Köpenhamn blir en framgång. Men det kan bara bli framgångsrikt om vi har bindande klimatpolitiska mål.

Slutligen – och detta har också redan nämnts – trots vår vänskap och ömsesidiga tillgivenhet och trots våra goda förbindelser finns det vissa saker som vi inte kan acceptera. Dessa inkluderar till exempel de upprepade protektionistiska åtgärderna på marknaden för försvarsutrustning, den diskriminerande viseringspolitiken gentemot vissa medlemsstater och de viseringsavgifter som USA kräver, vilka redan har tagits upp. Det är viktigt att vi talar med USA utifrån en jämlik ställning. Det är viktigt att inrätta ett partnerskap, men också att förklara vad vi inte kan acceptera, vilket i detta fall är en politik som diskriminerar européer.

Sarah Ludford, för ALDE-gruppen. – (EN) Fru talman! För ALDE-gruppen välkomnar jag verkligen att man i denna resolution kräver ett starkt strategiskt partnerskap mellan EU och USA, som en hörnsten för EU:s utrikespolitik. Där upprepas också med rätta betydelsen av en integrerad transatlantisk marknad senast 2015. Vi får inte låta träden av otaliga oenigheter i specifika frågor skymma skogen av ett överväldigande intresse för gemensamma värderingar och målsättningar, åtgärder för främjande av demokrati och mänskliga rättigheter, konfliktlösning och skydd mot säkerhetshot med mera.

När det gäller ekonomin har ALDE-gruppen betonat behovet av att undvika tillsynsarbitrage inom finanssektorn och att ta itu med frågor såsom de institutioner som är för stora för att få gå i konkurs. Vi har lagt fram ett ändringsförslag till punkt 39 eftersom det såvitt jag kan se helt enkelt inte fanns någon överenskommelse mellan G20-ländernas ledare om att arbeta med en skatt på finansiella transaktioner eller en Tobinskatt. Det är därför absurt att välkomna en sådan överenskommelse, även om vi redan av misstag har gjort detta i G20-resolutionen.

ALDE-gruppen kräver också ett borttagande av punkt 38, som verkar syfta till att avskaffa immateriella rättigheter. Men som Cecilia Malmström har förklarat gäller en stor del av det transatlantiska partnerskapet rättvisa och säkerhet. ALDE-gruppen stöder till fullo ett nära samarbete på detta område, men detta samarbete måste respektera de grundläggande rättigheterna, inklusive den personliga integriteten, och utvecklas inom en demokratisk och öppen ram. I detta hänseende är det synd att Europaparlamentarikerna inte har rådfrågats om det gemensamma uttalande som väntar på att antas nästa vecka – särskilt som nästan alla dessa frågor i och med Lissabonfördraget omfattas av medbeslutandeförfarandet.

Det är förbryllande varför kommissionen och rådet eftersträvar ett nytt avtal om tillgång till finansiella Swift-uppgifter om EU-medborgare när avtalet om ömsesidig rättslig hjälp möjliggör specifika förfrågningar. Jag skulle vilja få ett svar på detta.

Slutligen är det synd att det nya samarbetet om rättsliga frågor och utvisningar möjliggör att Gary McKinnon, en datahackare med Aspergers syndrom, helt omotiverat utlämnas från Storbritannien i stället för att åtalas i Storbritannien.

Slutligen stöder jag till fullo vad kommissionsledamot Benita Ferrero-Waldner sade om viseringsfria resor för alla EU-medborgare. Vi är mycket kritiska till tanken på en viseringsavgift inom Esta (det elektroniska systemet för resetillstånd).

Pascal Canfin, för Verts/ALE-gruppen. – (FR) Fru talman! I sitt anförande sade Cecilia Malmström att det behövdes åtgärder och inte bara vackra ord. Jag kan säga er att gruppen De gröna/Europeiska fria alliansen kommer att följa resultaten av detta toppmöte mellan USA och EU mycket noga, eftersom det hålls vid en viktig tidpunkt på den väg som leder oss till Köpenhamn å ena sidan och till reformen av det internationella finansiella systemet å andra sidan.

Apropå den senare frågan, kasinot har nu öppnat igen, bankernas förtjänster når åter historiska nivåer – 437 miljarder US-dollar i vinst för de amerikanska bankerna – och vårt intryck är att det nu finns mindre politisk vilja än för sex månader sedan. Därför har vi enorma förväntningar på detta toppmöte som ska visa att det både i USA och i Europa fortfarande finns en politisk vilja att reglera kapitalismen och finansinstitutionerna.

För att uppnå detta skulle vi vilja föreslå att man gör framsteg på två mycket viktiga punkter. För det första gäller att bekämpa skatteparadis, och detta är något som inte togs upp i era anföranden. Det amerikanska

finansministeriet medger att skatteparadis leder till en årlig förlust av skatteinkomster på 100 miljarder US-dollar. Därför ville vi betona denna punkt och säga er att det är viktigt att USA och Europa samarbetar i denna fråga vid toppmötet.

För det andra, vilket just har nämnts, gäller det skatten på finansiella transaktioner. När José Manuel Barroso kandiderade för att bli omvald som ordförande sade han uttryckligen att han var för en sådan skatt. För två veckor sedan röstade en majoritet i Europaparlamentet för första gången för en skatt på finansiella transaktioner, förutsatt att dessa är föremål för internationella bestämmelser. Gruppen De gröna uppmanar er därför att föra upp detta ämne på dagordningen för Förenta staternas/Europeiska unionens toppmöte i början av november.

Min sista punkt gäller klimatet. Vi har ett ansvar att ta bort en sticka från Barack Obamas fot. President Obama vill agera, men han blockeras av sin majoritet. Det bästa som EU skulle kunna göra för honom är att i slutet av oktober åta sig att tillhandahålla 30 miljarder euro i finansiering för klimatanpassningsutgifter på södra jordklotet och att göra ett åtagande till en 30-procentig minskning av de egna utsläppen. När detta väl är gjort kommer vi att kunna göra framsteg i förhandlingarna. Det är vårt ansvar. Vi måste göra det före toppmötet.

Tomasz Piotr Poręba, för ECR-gruppen. – (PL) Fru talman! Fördjupade förbindelser mellan Förenta staterna och EU bör utgöra grunden för EU:s utrikespolitik. När allt kommer omkring har Förenta staterna varit vår närmaste allierade i årtal. För närvarande har vi många utmaningar framför oss, som vi måste möta tillsammans, sida vid sida med Washington. På säkerhetsområdet är vi bekymrade över Irans attityd och den förvärrade situationen i Afghanistan. Lite närmare våra egna gränser håller Ryssland på att bli en allt mer oförutsägbart och auktoritär granne, och Kreml utövar ett nyimperialistiskt tryck på sina grannländer.

För att försvara och upprätthålla de värden som är gemensamma för Amerika och Europa måste vi alltid uppträda enat när vi tar itu med kränkningar av de mänskliga rättigheterna och hot mot medborgarnas grundläggande friheter. Vi måste vara enade i försvaret av vår säkerhet. Vi får inte glömma att Nato är grunden för våra transatlantiska förbindelser. Därför bör området av säkerhet, frihet och demokrati utvidgas till att inkludera de europeiska länder som ökar den euroatlantiska säkerheten. Det är avgörande att ett aktivt stärkande av kopplingen till Förenta staterna utgör en prioritering för EU.

Jean-Luc Mélenchon, för GUE/NGL-gruppen. – (FR) Fru talman, fru kommissionsledamot, fru Malmström! I den aktuella ekonomiska krisen har det nyvalda parlamentet rätt att få aktuell information som är så exakt som möjligt angående strukturen hos planen på en omfattande transatlantisk marknad och de avregleringsmål som denna inbegriper på det ekonomiska och det finansiella området, vilka avviker från det drömscenario som vissa Europaparlamentariker har tänkt sig.

Ska denna avreglerade marknad vara genomförd senast 2010 eller 2015? Har detta bekräftats? Personligen anser jag att detta skulle vara mycket skadligt för Europa, med tanke på det eländiga tillståndet i den amerikanska ekonomins grundläggande faktorer och USA:s vägran att ordna upp sina finanser, och även på grund av principiella skäl som får mig att motsätta mig idén på att detta partnerskap bör utgöra hörnstenen för EU:s politik, som många av er har sagt.

I samband med detta resonemang undrar jag också över vilka åtgärder som kommer att vidtas för att motverka dollarns kollaps och den risk som detta utgör för EU och för resten av världen. Varför har Kinas förslag om en gemensam global valuta till förmån för världsekonomisk stabilitet förkastats utan att undersökas ordentligt?

Jag vill varna mot en otidsenlig entusiasm för samarbete över Atlanten, som i slutändan leder till en mycket ålderdomlig konformism, i detta skede av världshistorien när vi mer än någonsin behöver bejaka en situation där vi inte är beroende av önskemål från USA.

Krisztina Morvai (NI). – (EN) Fru talman! När det gäller den gemensamma kampen mot terrorismen, låt mig komma med ett förslag i egenskap av brottsmålsadvokat och människorättsadvokat. Det skulle vara mycket betydelsefullt och värdefullt att sätta samman en gemensam arbetsgrupp av experter, akademiker, praktiserande advokater och så vidare, och dra slutsatser från de ofta mycket smärtsamma erfarenheterna från perioden efter den 11 september, då mänskliga rättigheter har upphävts på grund av kampen mot terrorismen.

Jag kommer från ett land där regeringen under de senaste tre åren har åsidosatt de mänskliga rättigheterna och skickat folk i fängelse helt utan grund. Nu för tiden motiveras detta av kampen mot terrorismen. Vi har 16 fängslade personer som med största sannolikhet är politiska fångar, som anklagats för terrorism utan

några som helst bevis. Upphävda mänskliga rättigheter, *habeas corpus*, rätt till försvar, fångars rättigheter – jag vet vad jag talar om. Vi behöver vara mycket försiktiga när vi talar om kampen mot terrorismen, och vi måste göra detta på ett mycket professionellt och försiktigt sätt.

Francisco José Millán Mon (PPE). – (ES) Fru talman! Förbindelsen med Förenta staterna är strategiskt sett EU:s viktigaste förbindelse.

Förenta staterna har en nyckelposition i världen, och EU blir alltmer en global aktör. Vi kan, och bör, göra många saker tillsammans. För det första bör vi ha en ledande roll i skapandet av en ny global värld med nya utmaningar och nya aktörer.

Vi behöver ytterligare stärka vår förbindelse och skapa nya institutionella mekanismer. Nu är rätt tid att vidta en sådan åtgärd. Vi har en regering i Washington som främjar multilateralism, ett EU som är stärkt genom Lissabonfördraget och vi bevittnar framväxandet av en ny värld som vi vill forma tillsammans.

Genom den resolution som vi i morgon antar stöds specifikt stärkandet av de institutionella mekanismerna, vilket parlamentet krävde i sin resolution av den 26 mars.

Beslutet för två år sedan om att inrätta det transatlantiska ekonomiska rådet var rätt beslut. I dagens värld behöver vi dock också utveckla en utmärkt politisk och säkerhetsmässig samordning. Vi behöver regelbundna sammanträden mellan tjänstemän med ansvar för yttre åtgärder och säkerhet. Därför ställde sig Europaparlamentet bakom skapandet av ett transatlantiskt politiskt råd som i framtiden måste inkludera det energiråd som ni vill inrätta vid nästa toppmöte.

Parlamentet vill också att två toppmöten hålls varje år. Om vi har två toppmöten med Ryssland, varför inte med Förenta staterna? Det talas alltmer om att ett G2 ska inrättas av Förenta staterna och Kina, det vill säga en privilegierad förbindelse mellan de främsta globala aktörerna. Det bekymrar mig att vi européer kan försvaga vår roll som partner och undergräva vår privilegierade förbindelse med Förenta staterna. Vi måste förklara för Förenta staterna att unionen genom fördraget kommer att stärkas på det utrikespolitiska området.

Europeiska unionen, eller Europa av i dag, är inte längre det problem som det var under årtionden. I dagens komplexa värld bör EU vara en del av lösningen, och jag hoppas att detta också är Förenta staternas uppfattning. För att detta ska ske behöver européerna, som kommissionen påpekade, också agera i linje med den globala roll som vi vill ha och hålla måttet när det gäller den privilegierade förbindelse vi eftersträvar med Förenta staterna.

Sammanfattningsvis bör en nyckelfråga för det kommande toppmötet vara stärkandet av de transatlantiska förbindelserna, även på institutionell nivå.

Ioan Mircea Pașcu (S&D). – (EN) Fru talman! De transatlantiska förbindelserna, som är viktiga för både EU och USA, har prövats hårt de senaste åren. Nu, med en ny administration i Vita huset som omdefinierar USA:s prioriteringar och med Frankrike tillbaka i Natos militära struktur, är utsikterna bättre. Personligen anser jag att tiden nu är mogen för en verklig utvärdering av de transatlantiska förbindelserna, för att ge dem den stadiga grund de behöver för att stå emot de aktuella gemensamma utmaningarna på den internationella arenan – energi, klimatförändringar, nya maktfaktorer, den finansiella och ekonomiska krisen och terrorismen.

Denna gång bör vi se bortom de ytliga politiska skiljaktigheterna och utvärdera våra djupare gemensamma intressen som hittills bara har tagits för givna. Utan en sådan djup gemensam utvärdering riskerar vi i västvärlden att förlora möjligheten att ta initiativ till andra maktcentrum, som kommer att vilja forma världen efter sina intressen – inte våra.

Säkerhet i Europa är till exempel ett sådant gemensamt intresse, som därför står i centrum för de transatlantiska förbindelserna. Även om krig i vår världsdelen just nu är inte någon allvarlig risk skulle några aktuella negativa trender åter kunna göra detta möjligt om de tillåts kulminera och vi inte reagerar på rätt sätt. Framsteg är inte oåterkalleliga. Det vet vi i Centraleuropa mycket väl. Innan vi överväger ett förslag om att omvärdera vår världsdels aktuella säkerhetsstruktur bör vi därför försöka få konkreta svar när det gäller USA:s framtida deltagande, Natos framtid och den roll som EU förväntas ha efter Lissabonfördragets ikraftträdande.

Om EU vill förverkliga sin ambition att vara en verklig världspolitisk aktör bör det undanröja dessa skiljaktigheter mellan sina medlemmar och försöka ge dem samma grad av motivation när det gäller verkligt gemensamma ekonomiska intressen.

Reinhard Bütikofer (Verts/ALE). – (DE) Fru talman, fru minister, fru kommissionsledamot! Det fjärde sammanträdet i det transatlantiska ekonomiska rådet är ett perfekt tillfälle för detta forum att inleda ett nytt kapitel. TEC måste bli mer ambitiöst. Båda parterna i den transatlantiska dialogen är eniga om att våra högsta prioriteringar är att övervinna den ekonomiska krisen och bekämpa klimatförändringarna. Nu handlar det om att enas om en specifik dagordning för TEC som speglar dessa prioriteringar.

Samarbetet om innovationer för utveckling av kolsnåla ekonomier och energieffektiva samhällen är särskilt viktigt. Dessutom är det också viktigt att öka deltagandet från olika intressenters sida, såsom i den transatlantiska konsumentdialogen, ett forum som består av 80 konsumentorganisationer. Dessa organisationer skulle kunna bidra till att göra konsumentskyddet till ett centralt tema i diskussionerna om finansmarknadens reglering. Målet att inrätta en gemensam transatlantisk marknad senast 2015 kan vara alltför ambitiöst, men det måste bedömas utifrån det faktum att det kommer att förbättra folks liv på båda sidorna om Atlanten. Därför är De gröna positiva till ett nytt transatlantiskt avtal.

James Elles (ECR). – (EN) Fru talman! Jag instämmer med de talare som sade att vi har en verklig möjlighet framför oss i och med den nya amerikansk administrationen.

Jag har tre korta kommentarer. För det första verkar vi ha hamnat i en situation där ett enormt antal ämnen diskuteras mellan EU och USA, men där det saknas en strategisk dialog. Samtidigt säger man mig i Washington att den strategiska dialogen mellan USA och Kina är mycket mer omfattande än den strategiska dialog som vi har över Atlanten. Är inte detta toppmöte rätt tillfälle att säga att vi vill ha en strategisk dialog för ett strategiskt partnerskap?

För det andra, när det gäller frågan om protektionism i samband med TEC är det tydligt att den största faran under de kommande tolv månaderna är att marknader stängs snarare än att de öppnas, och samtidigt har vi den transatlantiska marknaden som är, som Elmar Brok sade, den största möjlighet vi har för att generera tillväxt på båda sidor om Atlanten.

Är det inte dags att se den transatlantiska marknaden som en viktig del av handelsutvecklingen i stället för att lägga den åt sidan som en regleringsfråga? Det är faktiskt en viktig öppnande faktor.

För det sista är det en besvikelse att vi inte har fått någon undersökning och heller ingen färdplan, såsom Günter Verheugen hade lovat. Undersökningen betalades av parlamentet. Om ni vill att parlamentet ska samarbeta med att framhålla hur vi nu behöver undersöka marknadsöppningar, släpp denna rapport, i enlighet med resolutionen, senast den 15 november.

Daniel Caspary (PPE). – (DE) Fru talman, mina damer och herrar! Om man anser att EU behöver partner, som alla de föregående talarna har sagt, blir detta särskilt tydligt på det ekonomiska området. Den transatlantiska marknaden har en handelsvolym på omkring två miljarder euro per dag. Detta tydliggör hur viktig Världshandelsorganisationen (WTO) är. Det blir också tydligt att frihandelsavtal är viktiga och framför allt att vi måste fokusera mer på det transatlantiska partnerskapet.

När jag betraktar den nye presidenten blir jag ibland oroad över vad som händer på andra sidan Atlanten. Han har tid att ta emot Nobelpriset i Oslo, men det var svårt för många europeiska stats- och regeringschefer att få ett möte med honom i samband med G20-toppmötet. Han hade tid i Köpenhamn för att stödja sin hemstads OS-ansökan, men tyvärr hade han inte tid att tillsammans med oss delta i ett viktigt europeiskt firande, närmare bestämt 20-årsdagen av Berlinmurens och järnridåns fall. Jag skulle vara glad om vi lyckades övertyga honom om att han inte bör vänta tills några dagar i förväg med att besluta om TEC-mötet ska äga rum, utan att han i stället bör stödja TEC med full övertygelse under de närmaste åren.

Handeln mellan EU och USA behöver underlättas. Vi behöver förbättringar på området gemensam standardisering. Tullar och icke-tariffära handelshinder behöver tas bort. Vi måste förhindra att mer protektionistiska åtgärder vidtas av båda sidorna. Vi måste garantera att produkterna är säkra för våra konsumenter. Vi måste förhindra att åtgärderna mot terrorism motverkar alla dessa åtgärder, vilket redan diskuteras. Därför skulle jag vara glad om vi kunde göra konkreta framsteg i vårt samarbete. Många av de frågor som berör oss i andra delar av världen, såsom löner, social dumpning och miljödumpning, är inte problem i den transatlantiska förbindelsen.

Jag tror att vi bör utnyttja tillfället att å ena sidan samarbeta med amerikanerna för att lösa våra gemensamma problem och å andra sidan försöka spela en gemensam roll i världen i stort för att uppnå framsteg inom WTO eller andra internationella organisationer, såsom Internationella arbetsorganisationen. När det gäller detta hoppas jag på goda resultat nästa vecka.

Véronique De Keyser (S&D). – (FR) Fru talman! Valet av president Barack Obama har med rätta välkomnats som en seger för den amerikanska demokratin. Det Nobelpreis som han just har tilldelats sätter dock press på honom. Fred i Mellanöstern? Det är något som vi hoppas på, men han är definitivt inte triumfator. Fred i Afghanistan? Där har USA ett strategiskt manöverutrymme, men om president Obama lyssnar på sina politiska hökar riskerar han ett nytt Vietnam. Det är illustrativt att en bok av Gordon Goldstein som beskriver den dramatiska spiralen mot misslyckandet i Vietnamkriget har varit en verklig bästsäljare i Washington – det finns inga exemplar kvar i butikerna.

Presidenten måste nu välja mellan två strategier. Den ena fokuserar på stabilisering, utrotande av fattigdom och ekonomisk utveckling i Afghanistan genom militär och civil närvaro över hela landet. Den andra inriktas på ett fåtal stadsområden varifrån storskaliga insatser mot al-Qaida skulle inledas. Båda insatserna kräver att man sätter in styrkor, men den första är inriktad mot folket och den andra mot kriget, där risken för katastrof lurar i bankgrunden.

Bör inte EU rädda Barack Obama från de gamla demoner som hemsöker Förenta staterna och hjälpa honom välja den första av dessa strategier, som fokuserar på folket? Det är i alla fall min grupps synpunkt.

Charles Tannock (ECR). – (EN) Fru talman! ECR-gruppen är en stark förespråkare för samarbete mellan USA och Europa och eftersträvar ständigt närmare ekonomiska, handelsmässiga och politiska förbindelser med USA, som vi anser vara EU:s främsta allierade och inte en konkurrent. Vi står också i skuld till USA för dess bidrag till Nato, som baseras på våra gemensamma demokratiska värderingar, och vi välkomnar landets senkomna engagemang i kampen mot klimatförändringarna.

Vi bör trots det inte låtsas vara eniga om allt. Jag är till exempel bekymrad över den amerikanska administrationens motstridiga budskap i fråga om Ryssland. Det förefaller som om Washingtons tonvikt på att återställa förbindelserna mellan USA och Ryssland ursäktar Kremls grova ingrepp i sina grannländers angelägenheter, särskilt i Georgien och Ukraina.

Skrotandet av USA:s antimissilsystem, som skulle stationeras i Polen och Tjeckien, var också tveklaktigt.

Upptäckten nyligen av en hemlig kärnanläggning i Iran skulle mycket väl kunna styrka denna bedömning, men vi måste nu alla fördubbla våra insatser för att stävja Irans kärnambitioner. Som USA:s allierade stöder vi också bestämt deras militära kamp mot jihadterrorism i Irak och Afghanistan och deras starka insatser för att uppnå en varaktig fred i Mellanöstern.

Diogo Feio (PPE). – (PT) Fru talman! Inledningsvis vill jag betona vikten av förbindelserna mellan Förenta staterna och EU, särskilt i en tid av global ekonomisk kris. Det finns ett ökande behov för oss att vidta gemensamma åtgärder för hanteringen av krisen, för energimarknaden och för kampen mot terrorismen, men vi behöver också mer fokuserade åtgärder som inte urartar i mer beskattning eller den typ av absurda angrepp som för närvarande riktas mot ett finansiellt system som marknaden behöver.

Beträffande den finansiella frågan vill jag belysa ansträngningarna både från Förenta staternas och från EU:s sida mot en politik av bättre lagstiftning, med tonvikt på intressenternas deltagande i debatten om rapporteringen. Samordnade åtgärder mellan Förenta staterna och EU är avgörande om vi ska uppnå mer mogna ekonomiska förbindelser, vilka faktiskt leder till en transatlantisk marknad som kanske kommer att vara uppnådd 2015.

Också här behöver vi försvara Atlantsamarbetet. Det är lika viktigt att minska de administrativa hindren mellan Förenta staterna och Europeiska unionen, så att man skapar mer konkurrenskraftiga villkor och en marknad som är mer tilltalande både för enskilda medborgare och för företag. Jag tror att den transatlantiska marknaden kan byggas på en stabil förhandlingsgrund, som kommer att stimulera ekonomierna och upphäva hotet av nya ekonomiska och sociala kriser såsom den som vi för närvarande upplever.

Avslutningsvis önskar jag att det klargörs att dessa villkor är unika och att en strategi som är mer inriktad på Atlantsamarbete kan medföra en bättre situation.

Juan Fernando López Aguilar (S&D). – (ES) Fru talman! Kommissionsledamot Benita Ferrero-Waldner tog upp vikten av att se till att utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor deltar i det transatlantiska toppmötet mellan EU och USA, och jag uppskattar att hon betonade detta.

Som ordförande för utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor vill jag också först och främst uppmärksamma er på vikten av att underteckna fördragen om utvisning och ömsesidig

rättslig hjälp. Avsevärda ansträngningar har gjorts för att stärka det politiska, men även det rättsliga, samarbetet och därmed stärka förbindelserna mellan Eurojust och motsvarande institutioner i Förenta staterna.

För det andra skulle jag vilja belysa bidraget för att under de kommande fem åren stärka och främja den transatlantiska dialogen. För det tredje vill jag uppmärksamma Europaparlamentets insatser.

Därför skulle jag vilja be om att man vid Europaparlamentets nästa sammanträdesperiod i november informerar om resultatet av detta toppmöte och särskilt om kapitlet om rättsligt samarbete och samarbete i straffrättsliga frågor.

För det fjärde är det tydligt att Lissabonfördragets ikraftträdande kommer att leda till en enastående start för området med frihet, säkerhet och rättvisa, som en ny aspekt av EU:s ansvarsområde och ett nytt EU-politiskt område där Europaparlamentet också kommer att besluta.

Det är också skälet till varför, i känsliga frågor såsom uppgiftsskydd och personers grundläggande rättigheter, avtal om passageraruppgifter och Swift-uppgifter alltid bör vara förenliga med Europaparlamentets antagna resolutioner för att garantera skydd av personuppgifter, särskilt den resolution som antogs den 17 september.

Slutligen, när det gäller viseringar måste vi komma ihåg vikten av ömsesidighet, eftersom det för närvarande finns stort utrymme för förbättringar på detta område. Det är bra att samarbeta med Förenta staterna i fråga om viseringar, men detta är också ett utmärkt tillfälle för oss att betona ömsesidigheten för att se till att vi hela tiden är på jämlik fot med Förenta staterna när avtal ingås.

Harlem Désir (S&D). – (FR) Fru talman, fru Malmström, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Samarbetet mellan Europa och Förenta staterna är avgörande för att lösa de flesta av världens stora kriser, och den nya amerikanska administrationen erbjuder utan tvivel en möjlighet. Den har redan tagit några initiativ som har inneburit en brytning med det förgångna. I Irak, i frågan om Guantánamo, när det gäller antimissilsystemet. Men det skulle vara naivt att tro att detta räcker för att göra USA:s och EU:s synpunkter identiska i alla situationer och att de transatlantiska förbindelserna nu kommer att vara mycket enkla.

Vare sig det gäller förberedelser inför Köpenhamn eller bistånd till utvecklingsländer, Doha och protektionism, finansiell reglering och bekämpning av skatteparadis, återupptagandet av fredsprocessen i Mellanöstern eller en bestämd hållning i den iranska kärnvapenfrågan är USA extremt ovilligt att skrida till handling. Detta gäller inte bara frågan om huruvida administrationen har goda avsikter. Det står ofta i samband med lobbygruppers påverkan på kongressen eller helt enkelt en stormakts försvar av sina intressen, vilka skakas av den nya världsordningen.

Framsteg på alla dessa områden kan bara ske om EU spelar sin korrekta politiska roll som en enskild global aktör i ett partnerskap av jämlikar – för att använda kommissionsledamotens uttryck – och till fullo tar sitt ansvar.

Ur detta perspektiv måste jag säga att det finns en viss förvirring i den europeiska hållningen och ibland också en viss naivitet, och detta gäller också parlamentet. Det förhållningssätt man har valt gentemot tanken på en stor transatlantisk marknad, vilket var Leon Brittans tanklösa plan när han var kommissionsledamot, innebär vissa risker.

Frågan om handelshinder hanteras som om problemen bara var av teknisk natur. Naturligtvis är den ekonomiska och kommersiella handeln mellan Förenta staterna och Europa viktig för sysselsättningen och för företagen. Den bör utvecklas. För det första är det emellertid så att handeln egentligen inte är i fara. För det andra, när det finns en konflikt så gäller den antingen försvaret av våra ekonomiska intressen – till exempel i fallet med Airbus – eller så gäller det en risk för vår hälsa eller våra miljöregler – till exempel när det gäller kött som innehåller hormoner eller klorbehandlad kyckling – och vi bör därför sätta förbättrade ekonomiska förbindelser före vår egen interna modell, vår sociala modell, vår miljömodell eller utvecklingsmodell, som om de ekonomiska förbindelserna var ett självändamål. Vi måste kunna kombinera dessa båda, och vi bör inte ge upp vårt politiska självbestämmande i jakt på ett partnerskap, som i sig visserligen är ett lovvärt mål.

Peter Skinner (S&D). – (EN) Fru talman! Jag har ett par punkter att ta upp. Det är svårt att se hur vi skulle kunna passa in hela den resolution om TEC som vi har lagt fram i själva TEC. Det är, som vi vet, en mycket liten verksamhet. Jag kommer att vara där nästa tisdag, fru kommissionsledamot. Jag ser fram emot att träffa er tillsammans med Elmar Brok och andra parlamentsledamöter – en fråga som jag ska återkomma till avslutningsvis.

Vi har emellertid nyckelfrågor som kan tas upp i TEC och som kan hanteras eftersom de är tillräckligt övergripande, för att låna era ord, fru kommissionsledamot. Finansiella tjänster, till exempel, som är lämpliga att behandla eftersom resultaten diskuteras ingående och befinner sig nära en överenskommelse – inte bara inom G20 utan också i de pågående diskussionerna i parlamentet, med kommissionen och med amerikanerna.

Särskilt redovisning är en av dessa aspekter inom räckhåll för politiska beslutsfattare och lagstiftare. Antagandet av bra globala redovisningsstandarder senast 2011 är något som snabbt behöver slutföras från USA:s sida. När det gäller försäkringar har Solvens II bidragit till att inrätta global reglering – som uppriktigt sagt fordrar ett svar från USA:s sida – och jag tackar ordförande Paul E. Kanjorski i den amerikanska kongressen för det arbete han har gjort när det gäller *Federal Office of Information*.

Låt mig slutligen bara säga, när det gäller den transatlantiska lagstiftningsdialogen, att kongressen och parlamentet måste intensifiera sina åtgärder på detta område. Vi vill inte följa efter administrationen och kommissionen. Det skulle de flesta här i parlamentet hålla med om. Vi vill vara med och leda förändringarna. Vi måste vara drivkraften för denna förändring. Det transatlantiska ekonomiska rådet (TEC) behöver vårt stöd, men den transatlantiska lagstiftningsdialogen (TLD) måste stå i centrum för diskussionen – inte bara på sidan om och inte bara som rådgivare utan i högsta grad som en del av den centrala aspekten i hela denna transatlantiska förbindelse.

Janusz Władysław Zemke (S&D). – (PL) Fru talman! Tack för att jag fick ordet. Det är mycket viktigt att vi diskuterar transatlantiska förbindelser eftersom vi delvis befinner oss i en paradoxal situation. Förändringarna i Förenta staterna har fått ett mycket gott mottagande i Europa. Å andra sidan visar dock Förenta staterna större intresse för andra viktiga länder och världsdelar än vad landet tidigare gjort. Särskilt har man noterat ett återupplivande av kontakterna mellan Förenta staterna och Kina, liksom även insatser för att förbättra förbindelserna med Ryssland.

Vårt problem är att vi vill inkludera alltför många frågor i diskussionen. Jag anser att vi bör koncentrera oss på två områden. Det första området är de finansiella och ekonomiska frågorna. Det andra området är säkerheten. Förenta staterna och Europa skulle kunna göra mycket mer tillsammans på dessa båda områden.

Michael Theurer (ALDE). – (DE) Fru talman, mina damer och herrar! Vi har utarbetat en viktig resolution som omfattar ett antal teman. En viktig poäng – handeln – behandlas emellertid bara i korthet. Jag anser att den internationella handeln är en avgörande faktor. Den minskade världshandeln är en av orsakerna till den ekonomiska och finansiella krisen, och jag skulle vilja se större fokus på världshandeln, också nu inom det transatlantiska ekonomiska rådet (TEC).

USA och EU är inte eniga på alla områden. Tvärtom har vi bara ett fåtal handelsavtal, det finns risk för bilateralism och det är möjligt att Doharundan inte kommer att fullföljas av USA. Därför bör vi ta itu med de avgörande punkterna, och jag hoppas att TEC kommer att innebära ny stimulans för att återuppliva den internationella handeln.

Jan Philipp Albrecht (Verts/ALE). – (DE) Fru talman! Jag vill än en gång uppmärksamma en aspekt av det transatlantiska samarbetet på området polisarbete och rättvisa som redan har nämnts, närmare bestämt överförandet av bankers Swift-uppgifter till USA.

När vi diskuterar denna punkt bör vi komma ihåg att rådet har gett sig självt ett mandat att förhandla med USA om överföring av uppgifter. Vi bör påminna rådet att hålla sig till detta mandat i sina förhandlingar med USA. Jag är mycket orolig över att Europeiska rådet skulle pressas att acceptera de amerikanska kraven och att kringgå europeiska dataskyddsnormer.

Jag tror att detta skulle skicka ut fel signal, särskilt eftersom graden av dataskydd kommer att justeras på många områden under nästa år till följd av Lissabonfördraget, vid byråer såsom Europol och Eurojust med flera. Jag tror att vi skulle skicka ut rätt signal om rådet och kommissionen skulle följa dataskyddsnormerna och upprätthålla dessa gentemot USA eller insistera på en senareläggning.

Zoltán Balczó (NI). – (HU) I en av EU:s vitböcker från 1996 läste jag att en hård global strid förväntas under kommande årtionden mellan Europa, Förenta staterna, Japan och asiatiska tillväxtländer. Lyckligtvis sker denna strid inte med vapen utan huvudsakligen inom den ekonomiska sektorn. Europa måste hävda sig i detta sammanhang. President Valéry Giscard d'Estaing, som var ordförande för konventet, alltså ledare för den grupp som utarbetade den konstitution som sedan förkastades, sade att Europa inte får vara Förenta staternas rival utan måste vara en pålitlig partner. Detta är en nyckelfråga för att nå framgång i toppmötet mellan EU och USA. Vi måste eftersträva partnerskap, men om vår enda ambition är att Förenta staterna ska

se oss som en partner och vi inte tar upp konflikter för den europeiska befolkningens räkning kan vi inte uppnå framgång i viktiga frågor.

Cecilia Malmström, rådets tjänstgörande ordförande. – Fru talman! Tack alla ledamöter för inlägg i den här debatten. Det råder stor enighet om vikten av att fördjupa samarbetet med den amerikanska administrationen och det toppmöte vi står inför. Det är glädjande att den amerikanska regeringen visar en sådan vilja att fördjupa och utveckla våra relationer. Jag tycker att vi har mycket gott på fötterna och vi är väl förberedda för att ta vissa viktiga steg. Vi har ett antal gemensamma problem med vår partner USA och därför är det angeläget att hitta gemensamma lösningar.

Jag tror att vi kan ta steg framåt när det gäller klimatfrågan, den ekonomiska krisen och Doha-rundan – att återigen bekräfta hur viktigt det är att den avslutas – och att vi kan inleda oerhört viktiga processer på det rättsliga området. Inte minst är det ekonomiska partnerskapet ett mycket viktigt forum för oss. Vi ser också vikten av att diskutera viktiga regionala frågor, till exempel Afghanistan, Pakistan och Mellanöstern.

Jag fick några konkreta frågor. När det gäller visumfrågan från Sarah Ludford så gör både rådet och kommissionen allt för att viseringsfriheten ska gälla samtliga EU-länder. Det är illa att det inte är så idag, men vi fortsätter att arbeta mycket intensivt på att detta ska bli verklighet.

När det gäller den så kallade Tobin-skatten vet jag att det finns ledamöter i parlamentet som är varma anhängare av den. Jag skulle vilja formulera mig så här: en Tobin-skatt kan bara fungera om den blir global och om det finns globala kontrollinstrument – annars blir den ännu en protektionistisk åtgärd. Det finns idag inga som helst förutsättningar att få en internationell, global överenskommelse om en Tobin-skatt, så ordförandeskapet kommer inte att driva den frågan. Jag vill vara tydlig med det.

När det gäller Swift så handlar det om att vi är överens med USA om betydelsen om att kunna utbyta information om finansiella transfereringar. Det är värdefullt i kampen mot gränsöverskridande brottslighet och terrorism. Nu behövs det ett nytt avtal eftersom det belgiska företaget Swift flyttar till Europa, men vi är båda angelägna om att behålla programmet för att förhindra finansiering av terrorism.

I en övergångsfas behöver vi hitta ett avtal som kan gälla under kort tid tills vi har det nya Lissabonfördraget på plats. Det har varit experter som har tittat på detta, bland annat har den franske domaren Jean-Louis Bruguière som på EU:s uppdrag inspekterat TFTP. Han menar att de rättssäkerhetskrav och skydd för personuppgifter finns i det nuvarande avtalet är tillräckliga. I det mer permanenta avtalet så småningom kommer det också, när Lissabonfördraget har trätt ikraft, att finnas möjligheter för Europaparlamentet att aktivt delta i utformandet av detta.

Det är ett mycket viktigt möte vi står inför nästa vecka, men det är trots allt bara ett möte. Jag tror att vi kan nå framåt, lösa vissa frågor och sätta i gång viktiga processer kring de frågor som vi har gemensamt och behöver lösa i ett nära och strategiskt partnerskap med den amerikanska regeringen. Jag är mycket glad över det starka stöd som finns i Europaparlamentet för rådet och kommissionen i våra ansträngningar. Jag kommer naturligtvis att rapportera om resultatet nästa gång vi ses på plenarsammanträdet i Bryssel.

Benita Ferrero-Waldner, ledamot av kommissionen. – (EN) Fru talman! Först av allt vill jag instämma med James Elles i frågan om en mer omfattande strategisk dialog med en viktig strategisk partner. Det är vårt mål.

Som jag tidigare sade handlar det om att samarbeta för en global återhämtning, så finansiella och ekonomiska frågor kommer att ha en mycket viktig plats på vår dagordning. Vi har varit en av drivkrafterna bakom aktiveringen av G20-processen, vilken som bekant lyftes upp på ledarnivå i november förra året på initiativ av ordförande José Manuel Barroso och president Nicolas Sarkozy, men vi är inte de enda som behövs.

G20-toppmötet i Pittsburgh har också varit framgångsrikt för att ge en plattform för flexibel makroekonomisk samordning, då vi också söker utträdesstrategier för att gradvis minska vår respektive direkta krishanteringspolitik.

IMF och Världsbanken instämmer i att detta kommer att kräva olika strategier från de olika parterna beroende på deras respektive ekonomiska situation. Med tanke på den aktuella globala ekonomiska situationen kommer ledarna naturligtvis också att diskutera möjliga vägar ut ur krisen samt sätt att öka tillväxten och skapa arbetstillfällen. Frågan om reglering av finansmarknaderna kommer att vara särskilt viktig.

Vi anser att det är nödvändigt att se till att man snabbt inrättar ett globalt samordnat system av makrotillsyn som grundas på nära samarbete med Internationella valutafonden och rådet för finansiell stabilitet (FSB).

När det gäller bankerna behöver vi använda oss av åtagandena från London och Pittsburgh om bättre och mer kapital och konsekvent hårdare försiktighetsregler för finanscentrum. Vi behöver intensifiera vårt arbete mot en effektiv global konvergenspolitik för krishantering och systemviktiga finansinstitutioner.

Vi bör också uppnå en enhetlig uppsättning bra globala redovisningsstandarder för finansiella instrument senast i slutet av 2010 och förhoppningsvis en fullständig konvergens senast i juni 2011.

När det gäller klimatförändringarna hade vi ett första inledande utbyte om klimatförändringar med president Barack Obama i Prag. Jag var personligen närvarande, och vi pressade Förenta staterna att göra mer mot klimatförändringarna, men vi vet samtidigt att president Obama har ett mycket viktigt ärende i kongressen och senaten som gäller hälso- och sjukvård. Därför tror jag att vi måste sätta ännu mer press på honom att fördubbla ansträngningarna för att komma fram till bindande regleringar och åtaganden för Köpenhamn, med tanke på hans engagemang i den inhemska agendan.

När det gäller TEC, så är detta en mycket viktig ny mekanism, eller en mekanism som fått ny kraft, för att arbeta med alla frågor som gäller den fria marknaden och marknadshinder. Vi vill undanröja dessa hinder, vilket är det slutliga målet för TEC. Detta angavs tydligt i ramavtalet om TEC av den 30 april 2007. Naturligtvis är jag medveten om de olika idéer som har tagits upp den senaste tiden – såsom att nå en enhetlig transatlantisk marknad senast 2015 genom borttagande av befintliga hinder för ekonomisk integration, i det så kallade Millán Mon-betänkandet. Vi behöver utan tvivel arbeta med att hitta rätt balans mellan ambition och realism, vilket är skälet till att vi arbetar med uppgifter för TEC som är prioriterade på medellång sikt.

När det gäller hinder vet vi redan att ni i parlamentet vill ha en undersökning, och vi välkomnar ert stöd för denna undersökning. En sådan skulle vara viktig för att vägleda TEC:s framtida arbete. Undersökningen har ännu inte slutförts men den är under arbete, och det finns ännu ett antal tekniska frågor som ska klaras ut innan den är helt färdig att offentliggöras. Kommissionsledamot Catherine Ashton kommer att hantera detta, och jag kommer utan tvekan att framföra parlamentets intresse.

Eftersom det har tagits upp, låt mig också säga att energirådet inte kommer att överlappa TEC. Dagordningarna kommer att komplettera varandra. Det är tydligt att trygghetsfrågorna kommer att gå till energirådet, medan regleringsfrågorna går till TEC. Energirådet är inriktat på ny teknik och energitrygghet.

En mycket kort kommentar om Swift och några GLS-frågor som har nämnts. Swift-avtalet behövs eftersom det innehåller specifika mekanismer för uppgiftsskydd. Detta är tydligt, och något liknande borde också gälla för avtalet om ömsesidig rättslig hjälp.

Man bör också känna till att detta avtal om ömsesidig rättslig hjälp står i centrum för Swift-avtalet, och alla förfrågningar från USA är föremål för godkännande av en EU-rättslig myndighet inom denna ram, så vi behöver fortsätta att arbeta med detta.

När det gäller Esta kom vi med en preliminär bedömning vars slutsats var att Esta utifrån den tillfälliga slutbestämmelsen inte är liktydigt med förfarandet för ansökning om visering till Schengenområdet såsom detta definieras i Europeiska kommissionens gemensamma konsulära anvisningar. Vi kommer emellertid att utarbeta en slutlig bedömning när väl det slutliga beslutet om Esta har offentliggjorts, och denna utvärdering kommer också att gälla frågan om Esta-avgiften om denna avgift verkligen införs. Ni förstår nog att vi inte vill ha denna.

Ett sista svar om terrorismen. I vårt arbete inom ramen för toppmötet diskuterar vi med USA hur man ska gå mot ett närmare samarbete i kampen mot terrorismen, särskilt mot bakgrund av planerna om att stänga Guantánamo.

Behovet att säkra att de grundläggande rättigheterna följs är avgörande. Ingåendet av fördragen om ömsesidig rättslig hjälp kommer också att hjälpa oss i detta avseende. Vi kommer i detta sammanhang också att samarbeta om att förhindra radikalism, inklusive missbruk av Internet.

Ni kan se att det finns en enorm uppsjö av frågor. Vi har talat om alla de politiska frågorna tidigare, men jag instämmer med rådsordföranden i att detta, även om det kommer att bli ett viktigt toppmöte, bara kommer att vara ett möte på några timmar. Inte allt kan lösas på ett möte, men det kommer att vara en mycket bra nystart.

Talmannen. – Jag har mottagit sex resolutionsförslag⁽¹⁾ som har ingivits i enlighet med artikel 110.2 i arbetsordningen.

Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum torsdagen den 22 oktober 2009.

Skriftliga förklaringar (artikel 149)

Elena Băsescu (PPE), skriftlig. – (RO) Toppmötet mellan EU och USA i november kommer att stärka det transatlantiska partnerskapet och främja dialogen mellan dessa båda stora maktfaktorer. Förbindelserna emellan måste grundas på gemensamma värderingar och mål, och ett ännu närmare samarbete ligger i vårt gemensamma intresse och är till vårt gemensamma bästa.

EU och Förenta staterna måste spela en viktig roll i kampen mot klimatförändringar. På denna punkt har ett antal gemensamma åtaganden gjorts i kampen mot den globala uppvärmningens negativa effekter. Vad EU beträffar är en gångbar och praktisk lösning för att skydda miljön att ta sjöfartskanalen Rhen-Main-Donau i bruk, vilken utgör en direkt länk mellan hamnarna i Rotterdam och i Constanța.

Att använda inlandssjöfarten som ett alternativ kommer att medföra många ekonomiska fördelar och även bidra till att minska luftföroreningar och växthusgasutsläpp. Om man använder denna kanal och höjer dess profil kommer detta att göra varutransporter billigare, säkrare och effektivare i termer av användningen av energiresurser.

Miljöskyddspolitiken kan kompletteras med åtgärder som stöder rörligheten över kontinenten och internationella förbindelser, samtidigt som detta också ger säkerhet och trygghet för europeiska varor och medborgare.

Tunne Kelam (PPE), skriftlig. – (EN) När Lissabonfördraget ska till att träda i kraft kommer snabba framsteg i de transatlantiska förbindelserna mellan de två största demokratiska och ekonomiska aktörerna att vara än viktigare. Både EU och USA fortsätter att vara nyckelaktörer i den internationella handeln och stabiliserande faktorer. Europaparlamentet har varit en ledande kraft för att nå framsteg i det transatlantiska samarbetet, och det har i sina resolutioner föreslagit inrättandet av en transatlantisk fri marknad samt inrättandet av nya strukturer för närmare politiska och interparlamentariska förbindelser. Det transatlantiska ekonomiska rådet har gjort ett bra jobb hittills. Jag hoppas att vi under den närmaste framtiden ska kunna komma fram till lösningar för att övervinna regleringshindren mellan EU och USA. Lagstiftarnas roll kommer att vara viktig i denna förbindelse. Europaparlamentarikerna är villiga och redo att till fullo bidra till arbetet med TEC.

Vi bör uppmuntra den amerikanska kongressen att göra ett fullständigt åtagande till en regelbunden transatlantisk lagstiftningsdialog och därmed också till ett aktivt deltagande i TEC. Jag vill fråga kommissionen och rådet hur Europaparlamentets resolutioner har följts upp och samtidigt uppmuntra båda institutionerna att med kraft arbeta mot att uppnå en transatlantisk fri marknad.

Alan Kelly (S&D), skriftlig. – (EN) Förbindelserna mellan USA och EU har alltid varit starka. Det var med amerikanskt stöd som ett Europa som slagits i spillror kunde återuppbyggas och utvecklas under efterkrigsåren. Nu står världen än en gång inför en kris, och det är viktigare än någonsin att vi behåller denna koppling och tillsammans arbetar för att lösa de problem som har drabbat världsekonomin. Europeiska unionen och Förenta staterna har en strategisk roll att spela i återhämtningsprocessen. Sammanlagt utgör vår bruttonationalprodukt mer än hälften av världens bruttonationalprodukt, och vi har världens starkaste bilaterala handelspartnerskap, som står för nästan 40 procent av världshandeln. Emellertid måste ytterligare utveckling ske om vi ska kunna bekämpa den ekonomiska krisen effektivt. Det transatlantiska ekonomiska rådet har föresatt sig ett mål med en integrerad transatlantisk marknad senast 2015. Detta ska uppnås genom att minska handelshindren. Om detta mål uppnås kan den ekonomiska tillväxten återställas och återhämtningsprocessen kan inledas. Risken för en ökad kreditåstramning är inte över. För att undvika ytterligare ekonomisk kollaps och arbetslöshet måste Europeiska kommissionen se till att en samordnad ekonomisk politik införs på båda sidorna.

Franz Obermayr (NI), skriftlig. – (DE) Det står helt klart att de ekonomiska förbindelserna mellan USA och EU måste upprätthållas. Men USA får under inga förhållanden tillåtas ha ekonomiskt monopol på Europa. Vi måste i stället dra lärdom av den ekonomiska krisen som de okontrollerade finansmarknaderna i USA

⁽¹⁾ Se protokollet.

förorsakade. Europa måste upprätthålla sin ekonomiska självständighet och hitta sina egna vägar ur krisen, i synnerhet när bonusar på miljarder dollar utbetalas på New York-börsen i denna stund. Jag uppmanar därför att arbeta för en starkare europeisk ställning inom ramen för det transatlantiska ekonomiska rådet. Vid toppmötet mellan EU och USA i Prag i april 2009 uppmanade president Barack Obama Europeiska unionen att erbjuda Turkiet fullt medlemskap inom en snar framtid. EU skulle på så sätt bidra till en bättre förståelse för den islamiska världen. Det faktum att USA stöder sin strategiska Nato-allierade (så att Turkiet banade väg för att Anders Fogh Rasmussen att bli Natos generalsekreterare) får inte leda till att förhandlingarna om fullt medlemskap påskyndas. Trots det amerikanska stödet blir Turkiet inte ett lämpligt kandidatland till medlemskap eftersom det inte finns några tecken på att de stora kulturella, geografiska, ekonomiska och politiska skillnaderna minskar. EU bör ta tydlig ställning gentemot USA i den här frågan.

Richard Seeber (PPE), skriftlig. – (DE) I ljuset av den ekonomiska krisen och förberedelserna inför klimatkonferensen i Köpenhamn är det viktigt för oss att i samband med det transatlantiska ekonomiska rådets möte ta tillfället i akt att ytterligare stärka förbindelserna mellan EU och USA. Inom miljöområdet måste vi diskutera i synnerhet nya livsmedel. Möjligheterna och perspektiven för nanoteknik är också relevanta frågor. Vi bör absolut hålla diskussionerna om genteknik och kloning av djur öppna. Europa får inte dra sig för att inför sina handelspartner tydligt klargöra vissa medlemsstaters betänkligheter. Inom området för kemiska och giftiga ämnen måste vi sträva efter höga skyddsstandarder och bättre samordning. Det här kommer inte enbart att underlätta för handeln och de ekonomiska förbindelserna, utan det kommer även att se till i synnerhet att europeiska konsumenter skyddas mot giftiga ämnen i miljön och i produkterna som de använder. Med konstruktiva diskussioner ser man till att de särskilda förbindelserna mellan EU och USA upprätthålls.

Joanna Senyszyn (S&D), skriftlig. – (PL) Fru talman, mina damer och herrar! Det är bra att man i resolutionen om förberedelser för CET-mötet och toppmötet mellan EU och Förenta staterna (2–3 november 2009) på sidan 17 uppmanar USA att behandla alla unionsmedborgare lika och att programmet för viseringsundantag utökas till att omfatta alla EU:s medlemsstater.

Det är hög tid att Europaparlamentets uppmaningar, kommissionens ansträngningar och de visumdiskriminerade medlemsstaternas strävanden ger resultat. I annat fall skulle det vara nödvändigt att vidta radikala åtgärder och införa ett visumtvång för amerikanska medborgare. Det är äntligen dags att sätta stopp för det här ensidiga amerikanska privilegiet. Europaparlamentet får inte tolerera amerikansk diskriminering av europeiska medborgare på grund av deras medborgarskap. Europaparlamentets ståndpunkt i den här frågan är av yttersta betydelse eftersom inte alla regeringar i medlemsstaterna förstår behovet av att tillämpa principen för ömsesidigt visum. En av dem är Polens regering. Medborgarnas inställning är raka motsatsen. Över 61 procent av polackerna ställer sig bakom införandet av inresevisum för amerikanska medborgare. I en Internetundersökning var upp till 96 procent positivt inställda till införandet av en sådan åtgärd.

Jag hoppas att kommande toppmöte mellan EU och USA kommer att innebära en vändpunkt, åtminstone när det gäller visumpolitiken, och att medborgarna i alla unionens medlemsstater under det nya året 2010 kommer att kunna resa normalt. Med andra ord hoppas jag att de får uppleva samma frihet som alla amerikanska medborgare som kan välja att resa till det EU-land de vill.

10. Frågestund (frågor till rådet)

Talmannen. – Nästa punkt är frågestunden (B7-0212/2009).

Följande frågor har ställts till rådet.

Fråga nr 1 från **Bernd Posselt** (H-0303/09)

Angående: Mänskliga rättigheter i Kuba

Hur bedömer rådet den aktuella människorättssituationen i Kuba, särskilt med tanke på de politiska fångarna? Har rådet tillgång till information om situationen för den kubanske läkaren Darsi Ferrer och hans medfånge Alfredo Domingues, som uppenbarligen lever under extremt omänskliga förhållanden i fängelset?

Cecilia Malmström, rådets ordförande. – (EN) Givetvis är jag beredd att gå från USA till Kuba och Bernd Posselt, det är en mycket allvarlig fråga, och jag tackar er för den, herr Posselt.

Rådet oroas fortfarande över människorättssituationen i Kuba, särskilt när det gäller bristen på framsteg inom civila och politiska rättigheter. Människorna i Kuba åtnjuter varken yttrande- eller mötesfrihet. Det finns ingen fri press. Tillgången till information, även Internet, är begränsad. Restriktionerna på medborgarnas fria rörelse till och inom Kuba har inte förändrats. Det finns för närvarande 208 politiska fångar i Kuba. Det är en minskning från 2 034 under 2007, men de flesta släpptes fria efter avtjänat straff. Medlemsstaternas uppgifter i Havanna består i att på nära håll följa upp listan över politiska fångar och att ha en särskild arbetsgrupp för mänskliga rättigheter som diskuterar viktiga fall.

Enligt människorättsförsvarare och vittnesmål från politiska fångar och deras familjer är förhållandena i fängelserna långt under FN:s bestämmelser om lägsta standard för behandling av fångar. Enligt familjerna är vissa fångar vid mycket dålig hälsa, och de får inte lämplig medicinsk vård. Det förekommer ett antal rapporter om grym och kränkande behandling, även slag mot fångar, nekande till lämplig vård samt psykologisk utpressning. Men det finns fortfarande inga rapporter om fångvaktare eller poliser som åtalats för misshandel.

Kubas regering förnekar att politiska fångar förekommer och fortsätter tyvärr att avslå internationell granskning av mänskliga rättigheter från oberoende människorättsorganisationer. Rådets ståndpunkt gentemot Kuba fastställdes i den gemensamma ståndpunkten från 1996 som sedan dess omprövas varje år. I oktober 2008 kom EU och Kuba överens om att återuppta en omfattande politisk dialog. I enlighet med EU:s politik deltar inte bara kubanska myndigheter i dialogen utan även det civila samhället och den demokratiska oppositionen. I den årliga utvärderingen 2009 av den gemensamma ståndpunkten uppmärksammar rådet alldeles särskilt principerna för demokrati, mänskliga rättigheter och grundläggande friheter.

I slutsatserna i juni i år slog vi fast att de här frågorna även i fortsättningen kommer att vara EU:s främsta prioriteringar i förhållande till Kuba. Rådet uppmanade särskilt den kubanska regeringen att villkorslöst frisläppa alla politiska fångar, även de som fängslades 2003, och vi uttryckte vår oro för fångarna och deras hälsa.

Rådet uppmanade vidare de kubanska myndigheterna att underlätta för internationella humanitära organisationer och ge dem omedelbart tillträde till kubanska fängelser. Efter det att den politiska dialogen med Kuba inleddes förra året har EU tagit upp frågan om politiska fångar vid varje möte. I enlighet med rådets senaste slutsatser ska frågor om mänskliga rättigheter alltid tas upp vid dessa besök på högsta nivå, och i förekommande fall ska den fredliga demokratiska oppositionen delta i dessa möten.

Rådet antog ett beslut om att fortsätta dialogen med Kuba eftersom det ger möjlighet att öppet diskutera frågor av ömsesidigt intresse, även människorättssituationen, men vi är fortfarande mycket oroade över situationen i Kuba och kommer även i fortsättningen att följa enskilda fall, i synnerhet fångar som är vid mycket dålig hälsa.

När det gäller den särskilda situationen för en av fångarna som nämns av ledamoten har Europeiska unionen på initiativ av det svenska ordförandeskapet visat sin solidaritet i Havanna i augusti. Manifestationen hölls för att visa fängslade Darsi Ferrers familj att unionen oroas över att nationellt straffrättsförfarande inte efterlevs av kubanska myndigheter. Ordförandeskapet följer också fallet med den andre fången Alfredo Domínguez och tog upp frågan i dialogen med Kuba, och vi har kontakt med hans familj.

Bernd Posselt (PPE). – (DE) Fru talman! Jag vill tacka Cecilia Malmström för hennes utmärkta och detaljerade svar.

Brechtman från den internationella civila kommissionen för mänskliga rättigheter har gett mig omfattande information om förhållandena i fängelserna. Jag skulle bara vilja fråga om rådet kan försöka utreda under vilka förhållanden enskilda fångar hålls och hur rådet bedömer utvecklingen i Kuba när det gäller förbindelserna med Europeiska unionen?

Cecilia Malmström, rådets ordförande. – (EN) Formellt har vi inte tillgång till den här informationen, men genom internationella organisationer, icke-statliga organisationer, kontakter, politiska partier och så vidare får vi information – om än något splittrad – om de politiska fångarnas situation. Vi vet att i vissa fall är deras hälsotillstånd mycket dåligt. Vi försöker komma i kontakt med familjerna och dessa icke-statliga organisationer för att underlätta situationen, men ett av problemen är att vi har mycket få konkreta och bekräftade uppgifter.

Ett annat problem är att många av fångarna hålls fängslade utan rättegång och utan att åtalas för något. Det är inte förenligt med kubansk lag. De har rätt att få veta varför de är fängslade och vad de åtalas för – en grundläggande mänsklig rättighet i alla samhällen, men som vi vet inte finns i Kuba.

Dialogen med Kuba är naturligtvis fylld av svårigheter, men vi anser för närvarande att det är viktigt att dialogen äger rum i enlighet med vårt beslut, för det ger oss en möjlighet att försöka komma i kontakt med myndigheterna, att vara mycket hårda och bestämda i vår kritik samt också få kontakter med det civila samhället och de fredliga dissidenterna. Det är vad vi försöker göra för närvarande, och vi tror att det är ett sätt som skulle kunna fungera. Jag kan inte se att några dramatiska förändringar skulle inträffa inom en överskådlig framtid.

Nikolaos Chountis (GUE/NGL). – (EL) Fru talman, fru minister! När det handlar om mänskliga rättigheter, som Bernd Posselt tog upp i sin fråga, så anser jag att vi kan ha ett bättre samarbete med de länder som vi har politiska och diplomatiska förbindelser med samt ekonomiska transaktioner med. Jag är förvånad över att Europeiska unionen och medlemsstaterna fortfarande har en passiv och negativ inställning till Kubas logiska och ständiga krav på att USA ska häva embargot.

Min fråga är därför hur ordförandeskapet ser på den här frågan och hur ni anser att medlemsstaterna ska behandla frågan, i ljuset av att – som vi alla vet – Kuba lade fram ett förslag till FN:s generalförsamling den 28 oktober om att USA ska häva embargot?

Krisztina Morvai (NI). – Här är jag, en fredlig dissident från en av Europeiska unionens medlemsstater, Ungern. Jag vill be om råd. Hur kan vi uppnå samma intresse för människorättssituationen i Ungern som den som ni har för människorättssituationen i Kuba?

Sedan hösten 2006 förekommer i Ungern omfattande polisvåld mot fredliga demonstranter, och många politiska fångar har torterats i fängelser.

Jag vill be kubanska politiker att förhandla åt oss på grundval av ...

(Talmannen avbröt talaren.)

Talmannen. – Det är 30 sekunders talartid, och här handlar det om mänskliga rättigheter i Kuba.

Cecilia Malmström, rådets ordförande. – (EN) Hela Europeiska unionen har vid flera tillfällen sagt att vi är emot det amerikanska embargot och att vi anser att det inte underlättar en framtida lösning i Kuba.

Europeiska unionen har också sagt att vi är villiga att inleda ett närmare samarbete med Kuba, som även omfattar handel, beroende på landets framsteg inom mänskliga rättigheter.

Men i ljuset av bristen på framsteg inom mänskliga rättigheter, bristande respekt för demokrati och antalet politiska fångar kan situationen för närvarande inte utvecklas. Det är upp till de kubanska myndigheterna att visa konkreta framsteg om de vill ha den här förbindelsen med oss. Tyvärr så har mycket små framsteg gjorts fram till i dag.

Talmannen. – Jag vore tacksam om ledamöterna ville följa reglerna för talartid, som innebär att en 30 sekunders följdfråga kan ställas och att ni håller er till frågan som debatteras.

Fråga nr 2 från **Marian Harkin** (H-0305/09)

Angående: Övergrepp mot äldre

Det har redan uppskattats att mer än 10 procent av våra äldre drabbas av någon form av fysiskt, psykiskt, ekonomiskt eller mentalt övergrepp, såväl i hemmiljö som på vårdinrättningar. På grund av den åldrande befolkningen kommer denna siffra också att öka. Vilka åtgärder kommer det svenska ordförandeskapet att vidta för att fullgöra sitt åtagande om att förbättra samarbetet och insatserna på EU-nivå med målet att höja vårdkvaliteten för äldre och förebygga övergrepp?

Cecilia Malmström, rådets tjänstgörande ordförande. – Marian Harkin tar upp en fråga som är mycket relevant i dag när en allt större del av vår befolkning blir allt äldre. Åtgärder inom detta område är i första hand nationell kompetens och gemenskapen kan enbart stödja och komplettera det arbete som görs av medlemsstaterna.

Det svenska ordförandeskapet vill dock uppmärksamma frågan, och vi gör allt vi kan för att öka kvaliteten inom äldreomsorgen och bekämpa de problem som finns när det gäller övergrepp mot äldre. I detta avseende

vill jag erinra om en konferens som hölls i Stockholm för en månad sedan på temat *Hälsosamt och värdigt åldrande*. Konferensen samlade 160 personer från 27 länder. Det var en hög nivå på deltagandet. Kommissionen var där, medlemsstaterna, tjänstemän från hälso- och socialministerier och många frivilligorganisationer.

Syftet var att lyfta fram precis de problem som den ärade ledamoten talar om: Hur kan vi hantera behovet av ökat samarbete mellan hälso- och sjukvårdssektorn för att tillgodose våra äldre medborgares behov? Ordförandeskapets avsikt är att rådet ska anta slutsatser i denna fråga den 30 november på Epsco. I utkastet till slutsatser efterlyser man ett djupare och närmare samarbete inom området hälsosamt och värdigt åldrande, bland annat genom utbyte av information mellan medlemsstaterna. Kommissionen uppmanas också att utarbeta en handlingsplan för äldre människors värdighet, hälsa och livskvalitet.

Jag skulle också vilja erinra om att rådet antog slutsatser i juni i år som kallas *Lika möjligheter för kvinnor och män: ett aktivt och värdigt åldrande*; just för att underlätta tillhandahållandet av vård av hög kvalitet när det gäller vård av äldre i hemmet, med beaktande av de särskilda behov som äldre män och kvinnor har.

När det gäller frågan om övergrepp mot äldre mer specifikt, förbjuder redan rådets direktiv 2000/78/EG diskriminering på grund av ålder i arbetslivet. Kommissionen föreslog att det skydd som detta direktiv ger ska utvidgas till att omfatta ett antal andra områden, såsom social trygghet, hälso- och sjukvård, sociala förmåner, utbildning, tillgång till varor och tjänster, boende osv.

Detta förslag innehåller många relevanta delar som handlar om övergrepp mot äldre. Det inbegriper både vård i hemmet, institutionsvård samt hälso- och sjukvård. Det förbjuder trakasserier, som är en form av diskriminering som definieras som oönskat beteende som leder till "att en persons värdighet kränks och att en hotfull, fientlig, förnedrande, förödmjukande eller kränkande stämning skapas".

Detta förslag diskuteras just nu i rådet, och Europaparlamentet har redan avgett ett yttrande. Det krävs enhällighet i rådet för att förslaget ska kunna godkännas. Vi kan naturligtvis inte föregripa resultatet av diskussionen i rådet, men jag vill ändå säga att vi gör de ansträngningar vi kan för att införa en lagstiftning som bidrar till att undanröja alla former av övergrepp och vanvård när det gäller äldre människor, vilket ligger helt i linje med det yttrande som Europaparlamentet har avgett.

Det är naturligtvis vår bestämda uppfattning att ingen människa ska behöva utsättas för trakasserier eller övergrepp, och allra minst våra äldre som är så beroende av vård.

Marian Harkin (ALDE). – (EN) Jag tackar rådets ordförande Cecilia Malmström för ett väl övervägt svar. Enligt kommissionens meddelande från 2008 måste korrekta åtgärder vidtas i form av resurser, utbildning och stöd till anhängigvårdare. Jag är helt införstådd med att det är så, och jag förstår också att det här faller inom den nationella behörigheten.

Men det finns några områden där EU kan vara till hjälp. Ett av dem är hela den gränsöverskridande dimensionen. Jag ville bara höra er uppfattning om upprättandet av en formell struktur för utbyte av information när det gäller vårdpersonal, i det här fallet vårdgivare, som passerar gränser.

Cecilia Malmström, rådets ordförande. – (EN) Jag tackar ledamoten för förslaget. Det är första gången jag hör talas om det här. Det låter som ett bra initiativ, men jag måste hänskjuta frågan till berörda ministrar och föra in den i diskussionsförfarandet. Vi kanske kan återkomma till det vid senare tillfälle.

Silvia-Adriana Țicău (S&D). – (RO) Europeiska unionen har en åldrande befolkning. Äldre människor behöver särskild omsorg när det gäller såväl sjukvård som rimliga anpassningsåtgärder av byggnader och kollektivtrafik. Sverige har lång erfarenhet av socialpolitik. Vilka förslag diskuteras med andra medlemsstater så att levnadsvillkoren för äldre kan förbättras i hela Europeiska unionen?

Seán Kelly (PPE). – (EN) Fru rådsordförande! Marian Harkin har ställt en mycket viktig fråga, och ni har gett ett mycket bra svar. Men om man utvidgar frågan ytterligare, så diskrimineras i dag äldre som är 65 plus. Om ni ser till hela unionen, skulle ni rekommendera en höjning av eller en mer flexibel pensionsålder så att man får en gradvis pensionering snarare än den permanenta pensionering, som verkar förekomma för flertalet människor i dag? Det skulle i stor omfattning bidra till att öka livskvaliteten och ge ökad respekt för de äldre.

Talmannen. – Jag skulle vilja säga att det här ligger lite utanför frågan, men jag låter ministern avgöra om hon vill ta upp det eller inte.

Cecilia Malmström, rådets ordförande. – (EN) Svaret till ledamotens första fråga är ”ja”, i synnerhet eftersom vi måste diskutera de här frågorna.

Trion – det franska, det tjeckiska och det svenska ordförandeskapet – var överens om att förstärka dialogen som har att göra med frågor om hälsovård och äldreomsorg. Det hölls en konferens om alzheimer till exempel, och jag nämnde också den konferens som ägde rum för en månad sedan och som har att göra med värdig behandling av äldre människor. Så det var ett tillfälle att diskutera den här frågan och slutsatserna kommer att diskuteras i hälso- och sjukvårdsrådet i slutet av november, och då kommer vi också naturligtvis att beakta Europaparlamentets betänkande.

När det gäller pensionsåldern är det något som varje medlemsstat själv fattar beslut om, men i diskussionerna vi har om Lissabonstrategin – inte fördraget för en gångs skull – om hur vi kan främja tillväxt, utveckling och sysselsättning och anta den demografiska utmaningen som vi kommer att stå inför, så är det här naturligtvis en fråga som måste beaktas. Hur vi kan ta tillvara också äldre människors kompetens och erfarenhet och hitta vägar så att de kan stanna inom arbetslivet. Det är inte rådets uppgift att fatta beslut om vid exakt vilken ålder det här bör ske, utan rådet bör snarare uppmuntra medlemsstaterna att utnyttja sin arbetskraft fullt ut.

Talmannen. – Fråga nr 3 från **Olle Schmidt** (H-0310/09)

Angående: Den svenske journalisten Dawit Isaak som sitter fängslad i Eritrea

Enligt uppgifter i svenska medier har den svenske medborgaren Dawit Isaak som sedan 2001 sitter fängslad i Eritrea, nu flyttats till ett nytt fängelse. Enligt uppgift har ingen fänge lämnat detta fängelse levande. I snart åtta år har Dawit Isaak suttit fängslad under hemiska förhållanden av en skurkregim utan att få veta varför han så brutalt kastades i fängelse, skildes från sin familj, sina vänner och sitt arbete. Hittills har alla försök att få Dawit Isaak fri misslyckats. EU borde göra mer. Isaak är också EU-medborgare. Görs ingenting riskerar Isaak att dö utan att vare sig Sverige eller EU lyckats få Eritreas president att ens seriöst diskutera fallet Isaak.

Vad avser det svenska ordförandeskapet göra för att föra upp frågan om Dawit Isaak på högsta EU-nivå?

Är det rimligt att Eritrea får bistånd av EU när landet så flagrant bryter mot grundläggande mänskliga rättigheter.

Cecilia Malmström, rådets tjänstgörande ordförande. – Åtta år har gått sedan den svensk-eritreanska journalisten Dawit Isaak greps och fängslades i Eritrea. Han sitter fängslad utan rättegång, utan åtal. Varken hans familj, de svenska myndigheterna eller internationella människorättsorganisationer tillåts att besöka honom.

Situationen för de mänskliga rättigheterna i Eritrea har tyvärr inte visat några som helst tecken på förbättring under de senaste åren. Ansvar för denna situation vilar helt och hållet på Eritreas regering. Eritreas fortsatta brott mot sina skyldigheter när det gäller mänskliga rättigheter enligt nationell och internationell rätt väcker stor oro i EU.

Vi är särskilt oroade över frågan om politiska fångar och bristen på yttrandefrihet. Från EU:s sida har vi flera gånger krävt ovillkorlig frigivning av alla politiska fångar i Eritrea, självfallet även av Dawit Isaak. Den 18 september 2009 offentliggjorde ordförandeskapet, på Europeiska unionens vägnar, ett mycket tydligt uttalande där vi upprepade kravet på en ovillkorlig frigivning av alla politiska fångar och konstaterade att Eritreas beteende är ett klart brott mot de skyldigheter som fastställs i FN:s internationella konvention om medborgerliga och politiska rättigheter, som Eritrea har ratificerat.

Dawit Isaaks fall är beklagligtvis inte löst, men det fortsätter att vara högsta prioritet för EU, för det svenska ordförandeskapet och för den svenska regeringen. Vi kommer oförtrutet fortsätta våra ansträngningar fram till dess att han släpps av humanitära skäl och kan återförenas med sin familj. Jag kan försäkra att vi kommer att fortsätta att ta upp hans fall och situationen för hans medfångar på högsta nivå i Asmara.

Mänskliga rättigheter är ett centralt inslag i förbindelserna mellan EU och Eritrea. Vi är beredda att samarbeta med Eritreas regering för att förbättra situationen för de mänskliga rättigheterna. När det gäller biståndet så styrs det och är beroende av bestämmelserna i Cotonouavtalet. I Cotonouavtalet behandlas både mänskliga rättigheter och den politiska dialogen för att utöva press och åstadkomma förändringar. Det är en pågående process som går förtvivlat långsamt, men vi hoppas att detta kan vara ett verktyg för att åstadkomma framsteg.

Olle Schmidt (ALDE). - Jag behöver inte förklara mer om det hemiska fallet med Dawit Isaak. Jag vet också att Cecilia Malmström är djupt engagerad i denna fråga.

Så vitt jag vet är Dawit Isaac den ende EU-medborgare som sitter fängslad för att han har utnyttjat sin rätt att yttra sig fritt. Borde inte EU då samla sig att göra ett särskilt gemensamt uttalande om Dawit Isaak. Borde inte frågan om ett särskilt uttalande tas upp i ministerrådet? Kanske borde också minister Cecilia Malmström eller någon annan bege sig till Eritrea och försöka få träffa Dawit Isaak och även president Isaias Afewerki? Jag hoppas det, för jag tycker det är helt orimligt att en EU-medborgare ska sitta fängslad utan rättegång år efter år, förmodligen svårt sjuk. Han kanske dör i fängelset.

Cecilia Malmström, rådets tjänstgörande ordförande. – Till Olle Schmidt vill jag säga att jag verkligen delar den enorma oron och frustrationen över att det här pågår år efter år efter år, och att det inte finns någon chans att nå fram till de eritreanska myndigheterna. Jag är säker på att både Olle Schmidt och andra ledamöter har sett reportage från Eritrea och lyssnat till intervjuer med presidenten. Det är inte en helt enkel person att ha att göra med och övergreppen i Eritrea är enorma.

Vi fortsätter att arbeta med alla de kanaler vi känner till, men vi har inte tillgång till fängelset. Vi har inte fått besöka honom, och vi vet inte hur han mår. Vi utesluter naturligtvis inte att åka dit om vi tror att det kan föra frågan framåt, men för tillfället finns det ingen möjlighet att få till stånd något som helst löfte om att vi skulle få besöka honom eller ha en dialog kring Dawit Isaak eller träffa hans familj som finns på plats i Eritrea. Det är enormt frustrerande. Vi har gjort ett mycket tydligt uttalande. Det är, som Olle Schmidt säger, den så vitt jag vet enda politiska fången av EU-ursprung som sitter fängslad och vi arbetar på olika sätt för att öka pressen på de eritreanska myndigheterna och få dem att förstå att Dawit Isaak och hans medfångar måste släppas även i enlighet med de konventioner som landet själv har ratificerat, men det är mycket svårt att få till stånd en normal dialog med detta land.

Talmannen. – Det finns inga följdfrågor, så vi går vidare till nästa fråga.

Fråga nr 4 från **Anna Hedh** (H-0312/09)

Angående: EU:s alkoholstrategi

Det har snart gått tre år sedan vi antog EU:s alkoholstrategi. Meningen var att man skulle utvärdera strategin till sommaren 2009. Tyvärr verkar det som om man har skjutit på utvärderingen. För Sverige har alkoholpolitiken alltid varit en viktig och prioriterad fråga i EU-samarbetet. Med anledning av detta undrar jag:

Kommer det svenska ordförandeskapet arbeta för att en utvärdering sker snarast? Om svaret är ja, när i tiden?

Cecilia Malmström, rådets tjänstgörande ordförande. – Tack Anna Hedh! Jag skulle vilja börja med att påminna Anna Hedh om att det svenska ordförandeskapet har satt alkoholfrågor och hälsa högt på dagordningen som ett viktigt stöd för genomförandet av EU:s strategi för att stödja medlemsstaterna att minska alkoholrelaterade skador.

Med detta som bakgrund har vi redan genomfört tre större arrangemang. Det första var det informella mötet med hälsovårdsministrarna i Jönköping i juli, där man särskilt uppmärksammade försäljning och marknadsföring av alkoholdrycker och hur den påverkar alkoholkonsumtionen hos unga. Det andra arrangemanget var en expertkonferens om alkohol och hälsa i Stockholm den 21–22 september med syftet att stödja en hållbar, långsiktig och övergripande strategi inom EU beträffande alkohol. Det var mer än 450 deltagare från i princip samtliga EU-länder där, och deltagarna gav ett mycket starkt stöd till de svenska prioriteringarna på området alkohol och hälsa.

Det tredje evenemanget var det globala expertmötet om alkohol, hälsa och social utveckling som hölls den 23 september. Det ordnades av det svenska ordförandeskapet i samarbete med Sida (Styrelsen för internationellt utvecklingssamarbete) och det norska hälsovårds- och omsorgsministeriet, och sponsrades av Världshälsoorganisationen. Syftet var att bidra till en global strategi när Världshälsoförsamlingen sammanträder i maj nästa år. Vid mötet presenterades nya rön om sambandet mellan skadlig användning av alkohol, social utveckling och spridningen av infektionssjukdomar, som hiv/aids och tuberkulos, ett viktigt samband som är värt att uppmärksamma.

Så till frågan: "Kommer det svenska ordförandeskapet att arbeta för att en utvärdering sker snarast?". Ja, antagandet av en strategi inom EU 2006 var ett viktigt steg. Genom det antagandet erkände kommissionen alkohol som en av de centrala bestämningsfaktorerna för hälsa inom EU och att EU har ansvar för att angripa riskfylld och skadlig alkoholkonsumtion. Det här förstärktes ytterligare genom stödet från samtliga EU:s hälsovårdsministrar i slutsatser från november 2006.

Sedan den 1 januari 2007 har kommissionen följt utvecklingen av alkoholkonsumtion och alkoholrelaterade skador och policyutvecklingen inom EU. Även om vi har sett utveckling på många områden, har det gått alltför begränsad tid för bedöma den fulla omfattningen av hälsoeffekten som alkoholpolitik och dryckesvanor har. Den första rapporten från kommissionen, som lades fram vid en expertkonferens för ett par veckor sedan, var en lägesrapport när det gäller EU:s alkoholstrategi. Den är en delrapport inför den slutrapport som ska läggas fram 2012.

Från ordförandeskapets sida kommer vi naturligtvis att gå igenom lägesrapporten och granska resultatet av expertkonferensen om alkohol och hälsa. Vi kommer att följa utvecklingen. Vi har också finansierat ett antal nya undersökningar i syfte att se till att alkohol även fortsättningsvis står högt upp på EU:s dagordning. Bland annat finansierar vi en undersökning av vilken inverkan som marknadsföring av alkohol har på ungdomar, en granskning av alkoholens inverkan på äldre personer i 10 olika EU-länder och en undersökning av vilken inverkan som handel över gränserna har på nationell alkoholpolitik.

I våra förslag till slutsatser om alkohol och hälsa som nu behandlas i rådets arbetsgrupp har vi föreslagit att man ska uppmana kommissionen att börja analysera och söka prioriteringar för nästa fas i arbetet med alkohol och hälsa, för att framhålla att man behöver se på tiden även efter 2012 när utvärderingen och den nuvarande alkoholstrategin avslutas. Med ledning av denna behandling syftar ordförandeskapet till ett antagande av rådsslutsatser till stöd för en alkoholstrategi i december 2009.

Anna Hedh (S&D). - Fru minister! Jag vet att ordförandeskapet har haft flera bra konferenser och lagt ner mycket tid på denna fråga.

Min fråga var just om alkoholstrategin, därför att jag har ställt samma fråga tidigare, för cirka ett halvår sedan. Då fick jag till svar att alkoholstrategin skulle utvärderas före sommaren. Det är bakgrunden, eftersom frågan inte har kommit upp på bordet.

Mycket har hänt sedan det svenska ordförandeskapet 2001 föreslog en alkoholstrategi för EU. Alkoholstrategin antogs 2006 och mycket har hänt sedan dess. Vissa medlemsländer har höjt sina åldersgränser, man har höjt alkoholskatter och man har sänkt promillegränser osv. Det gläder mig! Min önskan hade varit att det svenska ordförandeskapet kanske hade kunnat gå lite längre när det gäller reklam, men det är ändå glädjande att man nu har gjort denna utredning om reklam, alkohol och ungdomar.

Cecilia Malmström, rådets tjänstgörande ordförande. - Jag tackar för stödet för detta. Vi har verkligen försökt att lyfta frågan och det är ju så man kan jobba inom EU: ha konferenser, ta fram undersökningar, upprätta tidsplaner för att se till att alltihopa rullar på, samt binda upp kommande ordförandeskap. Jag är glad att vi kunde reda ut det missförstånd som tydligen har uppstått. Tanken var att det skulle vara en delrapport, som naturligtvis är nog så viktig och som vi tittar på och analyserar, men att den slutgiltiga utvärderingen kommer 2012. Under tiden finns det väldigt mycket att göra och jag kan också konstatera att många medlemsstater gör väldigt mycket, eftersom alla har blivit uppmärksammade på de hälsoeffekter som alkoholkonsumtionen har i samtliga medlemsländer.

Justas Vincas Paleckis (S&D). - (LT) Fru minister! På EU-nivå minskar antalet dödsolyckor på vägarna, men de ambitiösa målen kommer inte att uppnås nästa år. Den främsta orsaken är alkoholen. I vissa länder förekommer skrämmande höga självmordssiffror, och än en gång är det alkoholen som ligger bakom.

Tror ni inte att vi på EU-nivå bör införa strängare regler för alkoholkonsumtion och följa Skandinavien exempel? I synnerhet så bör konsumtionen för ungdomar begränsas. Kan Sverige tänka sig ta initiativ till det?

Catherine Stihler (S&D). - (EN) Jag vill uppmärksamma ministern på att i Skottland, den valkrets som jag representerar, pågår för närvarande en debatt om lägsta priser på alkoholprodukter. Jag vill ta tillfället i akt och fråga ministern om det förekommer någon diskussion i rådet om lägsta priser på alkoholprodukter. Det förekommer en stor debatt i Skottland, och jag undrar hur rådet ser på det och om det diskuteras över huvud taget i rådet.

Cecilia Malmström, rådets ordförande. - (EN) Ett av fem huvudteman inom EU:s alkoholstrategi är just att försöka få ner antalet skador och dödsfall i samband med trafikolyckor som kan kopplas till alkohol. Det här är precis som ledamoten sade ett mycket stort problem som förorsakar enormt lidande och också höga ekonomiska kostnader.

Kommissionen har rekommenderat att man antar en lägre maximigräns för förare utan erfarenhet och yrkesförare, samtidigt som länder som redan tillämpar gränser inte bör sänka dem. Det finns en rekommendation om det här, och vi arbetar med medlemsstaterna.

Många stater tillämpar redan de här rekommendationerna, och det pågår en mängd aktiviteter för att öka medvetenheten och diskutera den här frågan.

Jag känner inte till någon pågående prisdiskussion. Det kanske förekommer. Jag ska höra med min kollega hälsoministern som har ansvaret för det, men jag tror inte att den särskilda frågan diskuteras.

Många andra alkoholrelaterade frågor följs för närvarande upp, men troligen inte den här just nu, eftersom den naturligtvis inte ligger inom EU:s behörighet.

Talmannen. – Fråga nr 5 från **Justas Vincas Paleckis** (H-0316/09)

Angående: Miljökonsekvenser av gasledning

I Europeiska unionen ägnas stor uppmärksamhet åt miljökonsekvenserna av de planerade gasledningarna till EU (Nabucco, den norra gasledningen och den södra gasledningen). Den norra gasledningen, som ska byggas på Östersjöns botten, är ett ovanligt projekt på grund av dess storlek och eventuella miljökonsekvenser för Östersjöregionen.

Vilka miljöhot anser det svenska ordförandeskapet att gasledningarna medför och vilka åtgärder vill man vidta för att bekämpa dessa hot?

Cecilia Malmström, rådets tjänstgörande ordförande. – Nord Stream är ett unikt projekt för Östersjöområdet på grund av dess storlek och möjliga konsekvenser. Rådet är medvetet om de farhågor som finns när det gäller miljöaspekterna på Nord Streams gasledningsprojekt, och har noga noterat Europaparlamentets resolution om miljökonsekvenserna av den planerade gasledningen i Östersjön mellan Ryssland och Tyskland, som antogs i juli förra året.

Alla EU:s medlemsstater och Europeiska gemenskapen är parter i FN:s Esbokonvention från 1991. Det är konventionen om miljökonsekvensbeskrivningar i ett gränsöverskridande sammanhang. Konventionen innehåller en rad relevanta skyldigheter som är bindande för parterna, i synnerhet för att säkerställa att man gör en miljökonsekvensbedömning, där det ingår samråd med andra parter som påverkas av ett visst projekt.

Nord Stream-projektets konsekvenser för den känsliga Östersjömiljön är av yttersta vikt och måste granskas noga. Natura 2000-områden skulle kunna påverkas, liksom områden med gruvor och dumpad kemisk ammunition. Sedimentspridning skulle kunna påverka den marina florin och faunan och även få konsekvenser för fiskerier. Det faktum att gasledningen ligger nära viktiga sjövägar skulle också kunna innebära miljö- och säkerhetsrisker.

Inom ramen för Esbokonventionen har alla stater kring Östersjön nu samarbetat under mer än tre år om hur dessa skyldigheter är när det gäller hur projektet ska fullgöras.

Rådet vill ändå betona att Nord Stream-projektet är ett privat företag. Det är därför de projektansvariga som ska tillhandahålla information som visar att projektet följer relevant lagstiftning, under kontroll av de berörda medlemsstaterna.

Därför kan rådet inte kommentera Nord Stream-projektet på något sätt som kan tolkas som inblandning i de nationella rättsliga processerna.

Justas Vincas Paleckis (S&D). – (LT) Tack fru minister, för ert mycket detaljerade svar. Jag kan konstatera att Sverige är intresserat av den här frågan, för det kanske kan sägas vara ett Östersjöland. Jag vill bara betona en sak, nämligen att vi aldrig kan rikta någon uppmärksamhet åt sådana frågor. Jag skulle också vilja att ni säger att det troligen är så och att Sverige under sitt ordförandeskap kommer att fortsätta att följa frågan på nära håll och vidta lämpliga åtgärder.

Cecilia Malmström, rådets tjänstgörande ordförande. – Jag kan garantera ledamöterna att Sverige gör det. Vi är mycket vaksamma på den känsliga miljö som finns i Östersjön och som naturligtvis är utsatt för risk på grund av alla typer av projekt som ska genomföras, och därför har vi ställt mycket hårda miljökrav på just det här projektet, och det håller nu på att granskas och gås igenom av olika relevanta myndigheter. Det är inte Sveriges territorium som berörs av detta, utan Sveriges ekonomiska zon, och därför har vi varit mycket noga med att poängtera att det är internationella konventioner, såsom Esbokonventionen, som utgör grunden

för de ställningstaganden vi ska göra. Vi ska inte göra några politiska eller ekonomiska bedömningar, utan det är detta som den svenska staten kan titta på och det gör vi också.

Talmannen. – Fråga nr 6 från **Silvia-Adriana Țicău** (H-0318/09)

Angående: Avskaffande av hindren för arbetstagarnas fria rörlighet mellan medlemsstaterna

Rådets svenska ordförandeskap har förklarat att det viktigaste med hänsyn till den pågående ekonomiska krisen är att medlemsstaterna gemensamt ska kunna hantera utmaningar, hitta lösningar för att ta sig ur den ekonomiska och finansiella krisen och framför allt minska arbetslösheten och dess negativa sociala effekter. De befintliga hindren för den fria rörligheten för arbetstagare från de medlemsstater som anslöt sig till unionen efter den 1 maj 2004 begränsar rättigheterna för dessa länders medborgare och kan leda till olagligt arbete och social dumpning. Avskaffandet av dessa hinder skulle skydda de migrerande och de inhemska arbetstagarna i lika hög grad. Med hänsyn till det svenska ordförandeskapets åtagande att föra en aktiv europeisk arbetsmarknadspolitik och garantera ökad flexibilitet och mobilitet, undrar jag om rådet kan ange vilka åtgärder man tänker vidta för att snabbt avskaffa befintliga hinder för den fria rörligheten för arbetstagare från de medlemsstater som anslöt sig till EU efter den 1 maj 2004?

Cecilia Malmström, rådets tjänstgörande ordförande. – Rådet vill påminna om att fri rörlighet för personer är en av de grundläggande rättigheter som garanteras i gemenskapslagstiftningen, och här ingår EU-medborgarnas rätt att leva och arbeta i en annan medlemsstat.

Rådet riktade vid mötet den 9 mars 2009 en uppmaning till de medlemsstater som fortfarande tillämpar övergångsregler som begränsar den fria rörligheten. Rådet sade då att mot bakgrund av tillgängliga fakta bör man överväga en fortsatt tillämpning av begränsningar. Länderna uppmanades också att upphäva begränsningarna under den tredje fasen om några allvarliga störningar, eller någon risk för allvarliga störningar, inte kan konstateras på arbetsmarknaderna i de berörda medlemsländerna.

Rådet framhöll också för medlemsstaterna att man måste ge företräde åt medborgare från medlemsstaterna framför arbetskraft utanför EU, och att skyddet för medborgare från nya medlemsstater som redan tidigare var bosatta och sysselsatta i en medlemsstat kvarstår under övergångsperioderna. Dessutom har familjemedlemmars rättigheter beaktats i enlighet med praxis från tidigare anslutningar.

Rådet underströk de starka inslagen av differentiering och flexibilitet i reglerna om fri rörlighet för arbetstagare. Medlemsstaterna har förklarat att de ska sträva efter att bevilja ökat tillträde till arbetsmarknaden för medborgare från de berörda nya medlemsstaterna enligt nationell lagstiftning, med sikte på att påskynda tillnärmningen till gemenskapens regelverk.

I november 2008 lade kommissionen fram sitt meddelande om konsekvenserna av den fria rörligheten för arbetstagare efter utvidgningen. Kommissionen konstaterar att arbetstagare från Bulgarien, Rumänien och EU-10-medlemsstaterna har bidragit till att tillgodose en ökad efterfrågan på arbetskraft i mottagarländerna och därigenom i betydande utsträckning stött den fortsatta ekonomiska tillväxten. De uppgifter som finns tillgängliga tyder på att rörligheten inom EU efter utvidgningen inte har lett till – och inte kommer att leda till – några allvarliga störningar på arbetsmarknaden.

Kommissionen noterar också att det är utbud och efterfrågan på arbetskraft, snarare än regler som begränsar tillgången till arbetsmarknaden, som styr omfattning och riktning på rörligheten inom EU. Kommissionen drar slutsatsen att de begränsningar som medlemsstaterna tillämpar kan leda till att anpassningar på arbetsmarknaden tar längre tid, och att andelen svartarbete ökar.

Fri rörlighet för arbetskraft är en viktig prioritering för Europeiska unionen. Arbetskraftens rörlighet bidrar till fler jobb, att ekonomin kan anpassas även vid en ekonomisk kris. Dessutom bidrar rörligheten för arbetstagare till att minska social utslagning och fattigdom.

När det gäller den övergångsperiod för fri rörlighet som ledamoten frågar om, har medlemsstaterna rätt att behålla sina begränsningar till och med slutet av övergångsperiodens tredje fas. Rådet anser emellertid att den ekonomiska kris som Europa nu genomgår inte bör användas som anledning till att fortsätta tillämpa övergångsreglerna. Även under tider då efterfrågan på arbetskraft är låg, kan det vara svårt för arbetsgivare att fylla vakanser med arbetssökande från det egna landet.

Rådet ser regelbundet över frågan om övergångsarrangemang. Detta gjordes senast vid mötet i juni 2009, då rådet noterade kommissionens information om konsekvenserna av den fria rörligheten efter utvidgningen. Kommissionen upplyste rådet om att tre av EU-15-medlemsstaterna före den 1 maj 2009 hade anmält

allvarliga arbetsmarknadsstörningar eller risk för sådana till kommissionen. Tyskland och Österrike fortsatte att tillämpa begränsningar för arbetsmarknadstillträde genom att behålla kravet på arbetstillstånd, medan Storbritannien tillämpar ett system med efterhandsregistrering som ger arbetstagare möjlighet att påbörja en anställning, men det kräver registrering inom 30 dagar.

I sin information till rådet framhöll kommissionen också att den skulle se till att bestämmelserna i anslutningsfördraget efterlevs och förbehöll sig rätten att begära förtydliganden från de medlemsstater som fortsätter att tillämpa begränsningar.

Silvia-Adriana Țicău (S&D). – (RO) Jag vill fråga er om det svenska ordförandeskapet på sin dagordning planerar några åtgärder för att övertyga de medlemsstater som upprätthåller sådana hinder för den fria rörligheten för arbetstagare att avskaffa dem. Min andra fråga är om ni avser lägga in ett förslag till avskaffande av hinder mot den fria rörligheten för arbetstagare i det svenska ordförandeskapets slutsatser.

Cecilia Malmström, rådets tjänstgörande ordförande. – Tack ärade ledamot. Hela den nuvarande trion, både det franska, det tjeckiska och det svenska ordförandeskapet konstaterade i sina slutsatser att utvidgningen har inneburit stora fördelar för EU, att utvidgningen har lett till ekonomisk tillväxt och att det inte finns någonting som tyder på att det har uppstått allvarliga ekonomiska störningar.

Vi har regelbundna mekanismer för att regelbundet se över övergångsreglerna tillsammans med kommissionen. Däremellan kan vi förstås uppmana medlemsländerna att vidta de åtgärder som krävs för att ta bort diskriminerande lagstiftning och se till att man tar till vara den kompetenta arbetskraft som finns inom hela EU, men de rent juridiska hållpunkterna görs regelbundet tillsammans med kommissionen. Vi gjorde som sagt en sådan utvärdering tidigare i år.

Franz Obermayr (NI). – (DE) Fru talman! Parlamentsledamoten som ställde frågan riktar sina anmärkningar mot situationen i de medlemsstater där delar av befolkningen utvandrar för att söka arbete på annat håll. Det förstår jag.

Men Österrike liksom Tyskland är ju ett land med stor invandring och skulle kunna utverka en förlängning av övergångsperioden tills arbetsmarknaden är helt öppen. Det finns tydliga skäl till det. Negativa förflyttning- och fördelningseffekter vid stora inkomstskillnader – i synnerhet nu mot bakgrund av aktuella problem på arbetsmarknaden – och ökad invandring skulle kunna medföra en stor överbelastning av arbetsmarknaden och därmed sociala spänningar som alla vill undvika.

Min fråga är därför: kommer de här problemen som uppstår i Österrike och Tyskland att erkännas, och planeras lämpliga lösningar?

Cecilia Malmström, rådets tjänstgörande ordförande. – Samtliga EU-länder är ju hårt drabbade av den ekonomiska krisen och arbetslösheten. Siffrorna ser lite olika ut, men alla är vi hårt drabbade. De övergångsregler som bland andra Österrike har, har landet rätt till och det finns möjlighet att söka om förlängning enligt särskilda förfaranden med motivering hos kommissionen. Jag har för dålig kunskap om den exakta situationen i Österrike. Jag vet inte om problemen är större där än någon annanstans. Samtliga medlemsländer har som sagt stora problem när det gäller arbetsmarknaden.

Kommissionen konstaterar i sin rapport att det inte finns något som tyder på att den fria rörligheten har lett till störningar i något medlemsland. I mitt eget land Sverige som också är drabbat av mycket hög arbetslöshet har vi inte sett något som helst samband mellan den fria rörligheten och arbetslösheten. De människor som har kommit från andra EU-länder har varit välkomna och har absorberats av arbetsmarknaden.

Talmannen. – Fråga nr 7 från **Nikolaos Chountis (H-0319/09)**

Angående: Turkiska störningar mot luftfartyg tillhörande Frontex

Sedan maj 2009 har luftfartyg tillhörande byrån för Europeiska unionens yttre gränskontroll (Frontex) utsatts för störningar vid sex tillfällen, antingen av turkiska flygplan eller av radiosändare. Den senaste händelsen utspelade sig den 8 september 2009, då en Frontexhelikopter med två lettiska piloter var på väg mellan öarna Kos och Samos. Ovanför ön Farmakonisi mottog man radiostörningar från den turkiska Datça-radarn och uppmanades att lämna området och att lämna in ett flygschema.

Känner rådet till händelsen? Hur bedömer rådet den? Vilka åtgärder tänker rådet vidta mot Turkiet?

Cecilia Malmström, rådets tjänstgörande ordförande. – Ja, rådet är medvetet om de händelser som parlamentsledamoten tar upp. Ordförandeskapet vill säga att Turkiet i egenskap av kandidatland måste dela

Europeiska unionens värderingar och mål i enlighet med fördragen. Ett tydligt åtagande för goda grannskapsförbindelser och fredlig lösning av konflikter är ett avgörande och viktigt krav för medlemskap i EU. I enlighet med ramarna för förhandlingarna samt relevanta rådsslutsatser har EU uppmanat Turkiet att undvika alla typer av hot, konfliktkällor eller åtgärder som kan skada de goda förbindelserna och möjligheterna att lösa tvister på fredlig väg.

Jag vill försäkra ledamoten om att frågan om goda grannskapsförbindelser systematiskt tas upp av EU, senast vid associeringsrådets möte den 19 maj och vid mötet mellan EU-trojkan och Turkiets politiska direktörer i Stockholm i juli tidigare i år.

När det gäller den särskilda punkt som rör flygplan som används av Frontex vill jag nämna att Frontex samordnar flera gemensamma operationer och pilotprojekt. De är ett viktigt bidrag till skyddet av unionens sjö-, land- och yttre luftgränser.

En av operationerna är Poseidon 2009, där Grekland står värd. Den inriktar sig på att förhindra otillåtna gränspassager av personer som kommer från eller transiterar genom Turkiet och länder i Nordafrika och som försöker nå den grekiska kusten. Parlamentsledamoten känner naturligtvis till detta. Poseidon inbegriper också utstationering av tekniska medel i det europeiska luftrummet längs de grekiska öarnas gränser. Turkiet har naturligtvis informerats om operationen.

När det gäller operativt samarbete mellan Frontex och ansvariga turkiska myndigheter så pågår för närvarande förhandlingar om arbetsmetoderna. Detta är mycket positivt. En överenskommelse skulle omfatta informationsutbyte och möjligheter för de turkiska myndigheterna att delta i Frontex gemensamma operationer. Ett sådant arbete skulle kunna vara en viktig del i arbetet mot olaglig invandring och kan bidra till förbättrade grannskapsrelationer.

Nikolaos Chountis (GUE/NGL). – (EL) Fru talman, fru minister! Jag vill än en gång upprepa min uppskattning för era ärliga ansträngningar för att svara på våra frågor, men jag skulle vilja säga att utifrån det som ni har sagt, så är ni givetvis medveten om den här händelsen. Vi samarbetar med Turkiet, men ni har inte gett mig något tydligt svar. Jag vill därför fokusera på och upprepa min fråga om det var så att turkiskt luftrum faktiskt kränktes under Frontexuppdraget, så som det påstods.

Anledningen till varför jag nämner det här är att vi under det här förfarandet utreder om Turkiet ifrågasätter den grekiska statens suveränitet. Jag vill också påminna om att Frontex' vice verkställande direktör Gil Arias Fernandez under ett besök nyligen i Grekland framhöll att man inte kränkte turkiskt luftrum och han hänvisade till piloternas rapport om frågan. Så därför upprepar jag min fråga: kränktes turkiskt luftrum under Frontexuppdraget eller inte, och vad tänker ni göra åt saken?

Cecilia Malmström, rådets tjänstgörande ordförande. – Det är mycket svårt för det svenska ordförandeskapet att avgöra exakt när en kränkning äger rum eller inte. Vi har vid flera tillfällen fått information om den oro som många av mina grekiska kolleger känner. Vi har diskuterat det och vi har också uppmanat och fört dialog med de turkiska myndigheterna och de turkiska motsvarigheterna kring detta och uppmanat dem att arbeta för bättre grannskapsrelationer. Det är mycket svårt för ett ordförandeskap att avgöra exakt om en kränkning äger rum eller inte. Det här baseras ju på internationella folkrättsliga konventioner och är en bilateral fråga mellan de två medlemsländerna.

Talmannen. – Fru Morvai! Ni ville få ordet igen. Om det gäller en följdfråga, så varsågod 30 sekunder.

Krisztina Morvai (NI). – (EN) Fru talman! Ni läser tydligen mina tankar, för jag visade inte att jag ville få ordet, men jag vill be om ursäkt för att jag tog 20 sekunder extra från den här mycket livliga och enormt demokratiska debatten för en sådan oviktig fråga som polisbrutalitet och politiska fångar i en medlemsstat. Jag ber om ursäkt.

Talmannen. – Om ni har en fråga, så bör ni lämna in den skriftligen på normalt sätt och sedan om så är lämpligt blir det ett svar. Men det är många parlamentsledamöter som vill ha svar på sina frågor i kväll och av respekt för dem vill vi hålla oss till reglerna.

(Eftersom frågeställaren var frånvarande utgick fråga nr 8.)

Fråga nr 9 från **Mairead McGuinness** (H-0325/09)

Angående: Översyn av förordning (EG) nr 1/2005

Kan rådet redogöra för ordförandeskapets synpunkter på översynen av förordning (EG) nr 1/2005 om skydd av djur under transport? Är ordförandeskapet medvetet om alla aspekter av översynens potentiella konsekvenser?

Cecilia Malmström, rådets tjänstgörande ordförande. – Tack för frågan! Rådet delar naturligtvis ledamotens oro över djurens välbefinnande. Ordförandeskapet besvarade en liknande fråga från Marian Harkin i september och framhöll redan då att det svenska ordförandeskapet har som mål att främja debatten om djurens välbefinnande, vilket återfinns bland prioriteringarna för vårt ordförandeskap.

Vid mötet den 7 september i år fick rådet information från kommissionen om att ett utkast till förslag om översyn av förordning (EG) nr 1/2005 om skydd av djur under transport kommer att läggas fram snarast. Vid samma möte tog rådet del av delegationernas synpunkter om behovet av nya instrument för bättre kontroll och inspektioner av internationella transporter av levande djur, till exempel satellitnavigeringssystem. Ett ändamålsenligt system för satellitnavigering skulle kunna underlätta tillsynen för medlemsstaternas myndigheter, för det är idag väldigt svårt att bevisa bristande efterlevnad med de instrument man har i dag.

Förordning 1/2005 innebär en kraftfullare lagstiftning om skydd av djur under transporter i kommersiellt syfte eftersom man fastställer vilka som är berörda parter och anger respektive ansvarsområden och inför förstärkta åtgärder i form av tillstånd, inspektioner och strängare regler för transporter.

Vissa aspekter av djurtransporter omfattas inte av bestämmelserna, nämligen maximalt antal resor och utrymmeskrav för djur. Enligt artikel 32 i förordningen ska dessa aspekter tas upp i en rapport som kan åtföljas av ett nytt förslag inom fyra år.

Ordförandeskapet bekräftar att vi avser att inleda en granskning av kommissionens förslag om översyn av förordningen så snart som kommissionen lägger fram förslaget. Detta har alltså inte hänt ännu, men så snart det kommer inleds granskningen, eftersom vi delar parlamentsledamotens intresse för frågan om översynen av den här förordningen.

Mairead McGuinness (PPE). – (EN) Tack för ert detaljerade svar.

Jag delar oron över djurens välbefinnande, men jag vill ha en realistisk lagstiftning som också medger en laglig och övervakad handel med djur och jag tror inte att vi behöver ytterligare bestämmelser. Vi behöver ett rimligt genomförande av den lagstiftning som finns, och jag tror att era kommentarer om navigering och så vidare är till hjälp i debatten. Låt vetenskapen styra.

Jag skulle vilja att man inriktade sig kanske på hästtransporter. Det är ett särskilt problem, och där följer man inte reglerna. Ni kanske kan kommentera det.

Cecilia Malmström, rådets ordförande. – (EN) Jag är ingen expert på hästtransporter, men jag lyssnade till ert förslag och jag ska titta närmare på det.

Jag instämmer i det ni säger att det ofta är själva tillämpningen som brister och att det inte alltid behövs ny lagstiftning. När kommissionen lägger fram sitt förslag ska vi titta på det, utvärdera det och se om det behövs ytterligare åtgärder eller – så som ni sade – om det bara finns ett behov av att stärka genomförandet. Så vi kommer att ta upp det här igen så fort vi har kommissionens förslag.

Seán Kelly (PPE). – (EN) Jag spinner vidare på min kollega Mairead McGuinness fråga: Irland är ju en önation och mycket beroende av djurtransporter till sjöss. Begränsningarna som genomförs och som föreslås anses av många inom industrin som väldigt kostsamma. Kommer ni att beakta det här när ni gör översynen? Om vi inte kan transportera levande djur så kommer det att uppstå en företagskartell, och därmed kommer priserna att pressas ner ännu mer och allt fler kommer att drivas ur branschen.

Cecilia Malmström, rådets ordförande. – (EN) Jag förstår svårigheterna som finns med tanke på att Irland är en ö och beroende av transporter.

Det är viktigt att man tar all lagstiftning på allvar, inte minst här. Vi vet att medborgarna trycker på för att vi ska bry oss om djurens välbefinnande, men naturligtvis ska vi göra det på lämpligt sätt och utvärdera det som har gjorts. Är lagstiftningen tillräcklig? Behövs den? Krävs ytterligare åtgärder? Ska man se över tillämpningen? Vi måste titta på allt det här innan vi går vidare med ny lagstiftning.

Jag är övertygad om att i diskussionerna som vi kommer att ha med medlemsstaterna så kommer alla att få tillfälle att lägga fram hur det ser ut i deras specifika land, och det är ett viktigt bidrag till diskussionen.

(Eftersom frågeställaren var frånvarande utgick fråga nr 10.)

Fråga nr 19 från **Seán Kelly** (H-0357/09)

Angående: Att införa idrott som ett av kommissionens ansvarsområden

Med hänsyn till dels antalet överviktiga barn i EU 27, dels betydelsen av livslång hälsa bland EU:s äldre befolkning är det positivt att man i Lissabonfördraget låter idrott ingå som ett av EU:s behörighetsområden. Skulle rådet, för att återspegla att idrotten fått ett större erkännande i fördraget, stödja eventuella initiativ för att idrott på ett explicit sätt ska få ingå i ansvarsområdet för en av de blivande kommissionärerna?

Cecilia Malmström, rådets ordförande. – (EN) Idrottsaktiviteter lyder under tillämpningen av EU:s lagstiftning i dag, och – som ledamoten mycket riktigt påpekade – när Lissabonfördraget träder i kraft kommer det att ge EU en rättslig grund som gör det möjligt att bidra till att främja idrott inom EU samtidigt som man tar hänsyn till idrottens speciella karaktär, strukturer, huruvida den baseras på frivillig verksamhet samt dess sociala funktion och utbildningsfunktion.

Men rådet kan inte ta ställning till nästa kommissions interna organisation, eftersom det enligt fördraget är kommissionens ordförande som beslutar om det.

Jag håller med om att idrott och hälsa går hand i hand. Idrottsaktiviteter främjar också social sammanhållning, demokrati och människors utveckling. Idrott är också underhållning, både när den lokala fotbollsklubben spelar och när vi har internationella tävlingar.

Jag tror att en oberoende och fri idrottsrörelse också tar ansvar för samhällsfrågor som folkhälsa och ser till demokratiska värden.

Det svenska ordförandeskapet betraktar idrottspolitik som främst en nationell fråga. Man måste vara försiktig med nya förslag och program som utvidgar politiken till EU-nivå på ett sätt som kan skada redan väl fungerande system som det civila samhället har byggt upp under många år.

Seán Kelly (PPE). – (EN) Först vill jag tacka så mycket för att ni tog upp frågan. Det uppskattade jag verkligen. Tack också för ert svar, som var mycket detaljerat. Jag tror att ni har beskrivit idrottens värde mycket tydligt, i synnerhet dess hälsovärde, och jag är övertygad om att när Lissabonfördraget träder i kraft, så kan vi tillsammans se till att idrotten, som ett kompetensområde inom Europeiska unionen, får sin rättmätiga del av främjande och publicitet.

Mairead McGuinness (PPE). – (EN) Tack så mycket för att ni tog upp frågan, för Seán Kelly är väldigt blyg, och han har inte sagt att han tidigare var ordförande i *Gaelic Athletic Association*, den största idrottsrörelsen i Irland, och att det är därför han är så intresserad av idrott. Han har varit mycket återhållsam med det, men jag tyckte att ni borde få reda på det.

Talmannen. – Tack så mycket för den informationen.

Frågestunden är härmed avslutad.

De frågor som på grund av tidsbrist inte hade besvarats skulle erhålla skriftliga svar (se bilagan).

11. Parlamentarisk immunitet: se protokollet

12. Utskottens och delegationernas sammansättning: se protokollet

13. Utvecklingen av SIS II och VIS (Schengens informationssystem II och informationssystemet för viseringar): se protokollet

14. Föredragningslista för nästa sammanträde: se protokollet

---

15. Avslutande av sammanträdet

(Sammanträdet avslutades kl. 19.05.)